

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE OSSEOUS CHRONICLES
BOOK TWO

THE BLOOD WITCH

IVY ASHER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KANLI CADI

OceanofPDF.com

IVY ASHER

OceanofPDF.com

Telif Hakkı© 2021 Ivy Asher

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya bölümleri, bir eleştirmenin bir eleştiride kısa pasajlar alıntılanması durumu hariç olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya herhangi bir yolla -elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde- iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, işletmelerle, şirketlerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Cilalı Mükemmellik tarafından düzenlendi

Kitap Kapakları Yedinci Yıldız Bölüm

Başlıkları Ricky Gunawan

OceanofPDF.com

Tüm Untidy Joseph severler için.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18 Sonsöz</u>

[Ayrıca Ivy Asher](#)
[Yazar Hakkında](#)

OceanofPDF.com

W Kolunun dudakları yanağıma değiyor ve ben bu şefkatli dokunuşa doğru eğiliyorum. Sıcak ve tanıdık geliyor ve neden bilmiyorum ama şu anda buna çok ihtiyacım var.

"Buradayım," diyor güçlü, derin bir ses ve ben bir ayçiçeğinin güneşi araması gibi kaynağını arıyorum. "Buradayım," diyor bana tekrar ve sonra o sıcak dudaklar benimkilerin üzerinde, nazik bir basınç beni karanlıktan sevgiyle çekip çıkarıyor.

Onu içime çekiyorum, dudaklarımı onunkiler için ayırıyorum ve aramızdaki tehlikeli derecede kırılgan hissettiren geçici bağı derinleştiriyorum. Bu duyguda bir yanlışlık var. Aramızdaki şey güçlü, aşılmaz olmalı, ama bunun yerine, paramparça olmanın eşiğinde ve ben korkuyorum.

Çaresizlik göğsümde tünüyor ve uzanıp parmaklarımı kalın, ipeksi saçlara geçiriyorum. Dili benimkini okşuyor ve ben de içime dolan arzuyu ve sıcaklığı kucaklıyorum, kemiklerimdeki soğukluk kovalandıkça titriyorum. İri, güçlü eller yanaklarımı kavrarken öpüşme çılgınca, muhtaç bir hal alıyor. İnliyorum, ses daha fazlası için yalvarıyor ve cevap veren bir kıkırdama alt dudağını emmemi ve sonra alaycı bir kıştırma vermemi sağlıyor. Onun minnettar iniltisiyle içimdeki tatmin duygusu harekete geçiyor, açlık taze bal gibi damlıyor.

Evet. İşte böyle olmalı, diye haykırıyorum içimden, göğsümde hissettiğim bağlantı iyileşmeye başlarken. Bu doğru, bağ aydınlanıp kalınlaştıkça, daha güvenli hale geldikçe onaylıyorum.

"Rogan," diye nefes alıyorum, daha fazlasını talep edebilmek için öpücüğü kesiyorum, ama adı dudaklarımdan çıkar çıkmaz, gerçeğin kilidini açmanın, olan her şeyin kilidini açmanın anahtarı oluyor.

Görüntüler bana saldırıyor. Prek yüzüme pudra üflüyor. Rogan masadaki yerini pazarlık ederken gevşek bedenimi tutuyor. Boynumdaki iğnenin hissi, şırıngadaki her neyse dövüşümü ve bilincimi çalması. Tüm bunlar acımasız ve affetmez bir güçle üzerime çarpıyor ve buzla kaplı bir gölet gibi gerçekliğin içine fırlatılıyorum. Rogan'la beslenen fantezimin yüzeyine bir solukla çıkıyorum, damarlarımda alarm pompalanırken doğruluyorum. Kalbim panikle hızlı hızlı çarpıyor ve gözlerim etrafımdaki her şeye yeterince hızlı uyum sağlayamıyor. Rogan yattığım yatağın kenarından geriye doğru oturuyor, şaşkın, yeşil gözleri beni içine çekiyor, muayenesinde belirsizlik ve endişe parlıyor. Etrafım net değil ama onu görüyorum.

Tek gördüğüm o.

Kahve rengi saçları, kaşından elmacık kemiğine kadar yüzünün bir tarafını öpen yara izi. Yosun yeşili bakışlarındaki suçluluk duygusu. Kanımdaki öfke kabarıyor, az önce orada olan alarm izlerinin yerini alıyor. Öfkeyle yanıyorum ve Rogan'ın yüzündeki endişe yerini temkinliliğe bırakıyor.

Rogan'ın istenmeyen görüntüsünün hemen ardındaki dünyaya göz kırparak odaklanmaya çalışırken, "Benden uzak dur," diye hırlıyorum. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, çarşaf lar uzuvlarıma dolanıyor, ta ki bir duvar tarafından durdurulup beni duvarla bu ikiyezli cadı arasına hapsedene kadar.

"Lennox, lütfen," diye karşı çıkıyor, yüz hatları yalvarırcasına, sanki bana bu şekilde bakmaya, dinlenmeye ya da davasını savunmaya hakkı varmış gibi.

İlgilenmiyorum.

Sanki onun yakıcı varlığını silebilecekmişim gibi dudaklarımı siliyorum, içimde tiksinti ve kafa karışıklığı savaşıyor. "Neredeyim ben?" Sanki sonunda etrafımı netleştirecekmiş gibi gözlerimi ovuşturarak soruyorum.

Bana ne verdiler?

Rogan, "Lennox, *nedenini* anlamalısın," diye ısrar ediyor ve ben inanmayarak başımı sallayarak alay ediyorum.

"Hemen benden uzak dur, yoksa seni zorlarım," diye hırslayarak onu uyarıyorum, elime uzanırken daha da geri çekilmeye çalışıyor ve başaramıyorum.

O ciddi mi? Yaptığı onca şeyden sonra, o kendini savunurken sessizce oturacağımı mı sanıyor gerçekten? Ne söyleyebileceğini sanıyor?

yaptıklarını, ihanetini ve bencilliğini silecek mi? "Lütfen," diye yalvarıyor, sözcükler sessiz ve duygu dolu.

Tek kelimelik dilekçesinde duyduğum her şeyi gözden geçirmiyorum, çünkü yalvarışında duyduğum umut ipucunu geçemiyorum. O umudu aramızdaki havadan koparıp ellerimde ezmek istiyorum. Yalvarışı, anlayışa olan ihtiyacı hakkında ne düşündüğümü izlemesini istiyorum. Olanların geri dönüşü olduğunu bir an bile nasıl düşünebilir? Aramızda olabilecek her şeyi küçük bir kelimeyle yok etti.

Seno.

Beni bayıltmak için pek çok kez kullandığı basit büyü zihnimde dönüp duruyor, Rogan'ın emredici sesiyle birleşiyor ve ihanetle taçlanıyor. Acı içime işliyor ama onu öfkeyle bastırıyorum. Bu cadı benden daha fazla bir şey alamaz. Acımı değil. Kaybımı değil. Ve kesinlikle sempatimi de.

Benden bir metre ötede oturan, kıpırdamayan ve uyarımı dikkate almak istemeyen ona ters ters bakıyorum. Beni hâlâ ciddiye almıyor. Onun ve Tarikat'ın bana verdiği şeyle bayılılmadan hemen önce aklımdan geçen düşünce, beni hiç görmemiş olmayı dilemesini sağlayacağımdı. Büyü uzuvlarımı ve intikam kalbimi doldururken bu söze odaklanıyorum.

Aklımdan bir büyü geçiyor ve hiç düşünmeden büyüü ölümcül bir şekilde kavrayıp dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum: *ikur woor essenna ih beshee vot dhono sava ru*. Dehşet Rogan'ın bakışlarını ele geçiriyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ağzından çıkan tek şey acı dolu bir inilti oluyor. İki eliyle gövdesini kavrar ve acı dolu bir böğürtü çıkarırken vücudundaki her kas gerilir.

Acısının çiğ sesi dışarı fırlıyor ve ben onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun acısına karşı kendimi sertleştiriyorum. Beni incitti ve şimdi de onun incinme zamanı. Rogan yalvarırcasına yukarı bakıyor, yüzü uzun süredir nefesini tutuyormuş gibi morarmış. Burnundan kan damlamaya başlıyor ve sonra gözlerinden de kıpkırmızı izler çıkıyor. Suçlayıcı bakışlarındaki soruları ve ihaneti, bakışlarının yeşili gözlerinden akan kanla kaybolmadan önce görebiliyorum.

İçimde bir memnuniyet kıvılcımı çakıyor ama Rogan yere düşüp kan kusmaya başladığında, bir belirsizlik dalgası beni haklı çıkma tüneğimden düşürüyor. İçimden sihir akıyor ve düşüncelerimdeki huzursuzluğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendime bunu hak ettiğini hatırlatıyorum,

Kendimi kalın bir gerekçe battaniyesine sarıyordum. Bana ihanet etti. Güvenimi ihlal etti. Bunu hak etmişti.

Hâlâ üzerinde oturduğum yatağın altında kan birikiyor. En azından yatak olduğunu düşünüyorum; hâlâ Rogan'dan başka bir şey seçemiyorum. Yerde kıvranıyor ve bu o kadar sert ve acımasız ki her an çatırdayan kemiklerin sesini duymaya hazırlanıyorum. Boğuluyor, ıslak nefesler öğürme sesini kesiyor. O kadar şiddetli ve grafik ki, gözlerimin önünde olanları reddederken midem bulanıyor. Ağzıma tuz doluyor ve kaçmaya çalışan çığlığı susturmak için bir elimle ağzımı kapatıyorum.

Ölüm seğirmeleri Rogan'ın uzuvlarını doldururken ve kan akarken, olanları durdurmak için büyüü geri çekmeye çalışıyorum.

Kontrolü ele almak için mücadele ederken kendime *bu kadar yeter* diyorum. Ama sanki içimden dökülen sihir kaygan ve ben onu tutamıyorum.

"Bu kadar yeter!" Rogan'ın kemikleri pes edip paramparça olurken ben çığlık atıyorum, etrafımda çatırtılar duyuluyor. "Dur!" Yalvarıyorum ama asit yemek borumdan yukarı tırmanıyor ve bildiğim bir sonraki şey, ağzımdan intikam aktığı. Kanın bakırımsı tadı duyularımı dolduruyor ve görüşüm kırmızılaşmadan önce kendi kanımın etrafımda birikmeye başladığını gör. O ana kadar hiç böyle bir acı hissetmemiştim ve içimden akan kanla birlikte kendimi kaybediyorum.

Düşerken yer beni karşılamak için acımasızca yukarı fırlıyor. Kendi ölümümün ötesinde duyabildiğim tek şey Rogan'ın bana söylediği ses, *ruhuma ne olursa sana da olur. Benim kemiklerime ne olursa, seninkilere de olur. Artık birbirimize bağlıyız ve ben bunu kaldırmadıkça, bunu değiştirmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.*

Vücudum sarsılmaya başlıyor ve yakında biteceğini biliyorum. Düşüncelerim yarışıyor ve ağzımdaki kan tadı yerini pişmanlığın acı tadına bırakıyor. Büyükannem ne düşünecek? Çizgiye ne olacak? Tad ve Hillen beni affedecek mi? Ne olduğunu bilecekler mi?

Acı kalbimin etrafında bir yumruk gibi sıkılıyor ve tüm sorularım, tüm çarpık intikam ve adalet düşüncelerim yerini felç edici bir korkuya bırakıyor.

Ne yaptım ben?

Büyü benim için kayboldu, denesem bile onu dizginleyemem. Hasar geri alınamayacak kadar büyük. Görüşümdeki kanı kırpmaya çalışıyorum ve dehşete düşmüş, kararan bakışlarım boş yeşil gözlere yerleşiyor. Bana pek çok farklı şekilde bakan gözlere. İhanetle. Cazibeyle. Umutla. Ve şimdi de ölümle. Rogan'ın cansız gözlerine bakıyorum ve

Neden diye soruyorum ama kafamın içinde cevabı yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum... *Bunu birbirimize biz yaptık.*

Düşme hissi beni ele geçiriyor ve garip bir şekilde sert bir şeyin üzerine düşüyorum. Bir nefesle kendi ölümünden çekiliyorum ve kendimi koyu renkli ahşap bir zeminde buluyorum, doğrulduğumda göz kırptırıyor ve nefes nefese kalıyorum. Panik boğazımı tırmalıyor ve nefes yolumu temizlemek için sertçe öksürüyorum... hiçbir şey yok. Boğazımda hiçbir şey yok. Kan yok. Ölüm yok. Hiçbir şey yok. Yine de pişmanlığın ekşi tadı hala çölde kuruyan dilimin arkasında duruyor.

Etrafıma telaşla bakıyorum, küçük, gösterişli bir daire gibi görünüyor ama Rogan burada değil. Yanımda, yerde bir kan birikintisi içinde ölü olarak yatmıyor. Cansız gözleri gelecekteki rüyalarımın girebilir ama yerden bana bakmıyorlar. Göğsümü tutuyorum, az önce uyandığım kâbus yüzünden kalbim hızla çarpıyor. Zavallı hırpalanmış organ öfkeyle atıyor, az önce olanların gerçek olmadığına açıkça inanmıyor.

Bu bir kehanet miydi? Bir çeşit önsezi mi? Yoksa sadece parçalanmış zihnimin olan her şeyi düzeltmeye çalışması mı?

Az önce düştüğüm büyük boy yatağın yanındaki siyah sehpanın üzerinde bir bardak su duruyor. Kabarcıklar bardağın iç duvarlarını kaplıyor, bu da beni bir süredir orada durduğuna inandırıyor. Elime alıyorum ve açgözlülükle yudumluyorum. Ağzımdaki kayıp tadını temizlemem, az önce olanlar gerçek olmasa da içinde yüzdüğüm suçluluk duygusundan kurtulmam gerekiyor. Rogan'ı ben öldürmedim.

"Sadece bir rüya," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ön kolumla ağzımı silip ayağa kalkarken.

Üzerimde daha önce giydiğim gri tişört ve kot pantolon var. Yıpranmış görünmüyorlar, bu da -düz ılık suyun gösterebileceğinin aksine- uzun süredir aşağıda olmadığımı düşündürüyor. Bacaklarıma ağırlık verdiğimde kendimi dengesiz ve güçsüz hissediyorum ve sanki mide gribinden falan kurtuluyormuşum gibi çırpınıyor ve kırılgan oluyorum. Bu düşünce Rogan'ın kan kustuğu görüntülerini çağrıştırıyor ve onun acısının hayali parıltısından kaçıyorum.

"Sadece bir rüya," diye tekrarlıyorum ama sanki daha çok bir uyarı gibi hissediyorum.

Etrafımdaki dairenin koyu renkli ahşabını inceliyorum. Koyu kahverengiler ve siyahlar yatak, kanepeler ve sandalyelerdeki açık gri kumaşları dengeliyor. Stüdyo tarzı bir . Bir oturma odası, bir mutfak ve bir odaya açılan bir kapı görebiliyorum.

Banyo, umarım, bu alana giriş ve çıkış gibi görünen başka bir kapı ile. Etrafımdakilerden ne çıkaracağımı bilemiyorum.

Prek ve Rogan bana ilaç verdiklerinde, bir tür hücrede uyanmayı bekliyordum. Parmaklıklar ve cilalı beton beni şaşırtmazdı ama bu... Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Rogan fikrini değiştirdi ve beni burası her neresiyse oraya mı kaçırdı? Beni başka biri mi kurtardı?

Kapıya bakıyorum, ne yapacağımdan emin değilim. Kaçmalı mıyım? Kaçabilsem bile ne kadar uzağa gidebilirim ki? Tarikat'ın beni araması, Osteomancer'ların peşine düşen ve henüz doğrulanmamış olası bir kaçırma olayı ve Rogan'la benim hâlâ bağlı olmamız gibi çözülmemiş bir sorun varken, bu ihtimaller pek de iyi değil. Rogan'ın ortaya çıkmasını bekleyip sonra onu halasının evine geri dönmeye zorlayarak bağımızı koparabilir miyim? Bağlantının bir yarısı diğer yarısını kullanmak istiyorsa bu mümkün mü? Ya beni buraya getiren Rogan değilse, o zaman ne olacak?

Üzerime çöken sorunların ağırlığından başım ağrıyor. Şüphe, kafa karışıklığı ve sorular, saniyeler ilerledikçe zaten yorgun olan zihnime daha fazla baskı uyguluyor. Bu yüzden hepsini bir kenara itiyorum ve şu anda uğraştığım en acil soruna odaklanıyorum.

Yarış atı gibi işlemem lazım.

Dengesiz bacaklarımın üzerinde tökezleyerek banyoya gidiyorum, porselen tahtın üzerine otururken bir plan oluşturuyorum ve sel kapıları açıldığında rahatlayarak iç çekiyorum. Planın ilk aşaması: depoyu boşaltmak. İkincisi: Biraz yiyecek bularak yeniden doldurmak. Ve son olarak: buranın kime ait olduğuna dair ipuçları bulmak için burayı didik didik etmek ve sonra da oradan devam etmek. Sifonu çekip elimi yüzümü yıkıyorum ve aynada bana bakan şey karşısında şaşıyorum. Bir kez daha, yansımamla ilgili beklentilerim gerçeklikten uzaktı.

Kendimi zayıf ve titrek hissediyorum ve benim gibi bitkin görünen bir yansıma bulmayı bekliyorum ama aynada bana bakan şey bu değil. İyi görünüyorum. Yani, *gerçekten* iyi. Mavi-bej tenimde sağlıklı bir parıltı var. Canlılıkla dolu görünüyorum ve garip bir şekilde, neredeyse photoshop pürüzsüzlüğündeyim. Kemikleri ilk bağladığımda *tazelenmiş* ve *güzel* bir doz almıştım ama *bu...* bu bir sonraki seviye. Sadece *Osteomancer* gibi görünmüyorum, *tüm Kemiklerin Kraliçesi* gibi görünüyorum.

Aynada yüzümü döndürüp dolgun dudaklarımı ve pürüzsüz cildimi dürtüyorum. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp He-man tarzı *güç bende* diye bağırma dürtüsüyle savaşıyorum. Aynaya daha da yaklaşıyorum ve saçlarımı kabartıyorum. Lanet olsun, benim asi saçlarım bile profesyoneller tarafından ehlileştirilmiş görünüyor. Açı yapıyorum

Başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, tarçın tonlarındaki çizgiler koyu kahverengi buklelerimi kırarak boyut katıyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, başımdaki her saç teli ısıltılı ve elektriklenmemiş görünüyor. Şaşkınlıkla kendime bakıyorum, altın sarısı irislerim merakla bana bakıyor ve biraz fazla perili görünüyor. Bu bakışlar beni içine çekip gerçekliğimin ne kadar acı verici olduğunu hatırlatmadan önce gözlerimi kaçırıyorum.

Ciddileşme zamanı. Artık *Extreme Makeover*'a hayret etmek yok: *Magic Edition*'a hayret etmek yok, şimdi ne yapacağımıza odaklanma zamanı. Boynumu döndürerek yorgunluğumu üzerimden atmaya çalışıyorum. Bir somun Fransız ekmeği, bir kola ve biraz tereyağı bulup yemek arayışımı sonlandırıyorum. Sanki hızlı yemeyi meslek edinmişim gibi lokmaları ağızma atıyorum, küçük ama lüks stüdyoyu ararken etrafa kırıntılar saçıyorum.

Çekmecelerde hiçbir giysi bulamayınca ve odadaki gardıropta hiçbir şey asılı olmayınca daha da şaşıyorum. Tüm mekanda ne bir resim ne de kişisel bir eşya var. Mobilya, ev dekorasyonu, bazı banyo malzemeleri ve yiyecek dışında hiçbir şey yok. Daha yakından incelediğimde, boş beyaz bir duvar olduğunu düşündüğüm şeyin devasa bir karartma panjuru olduğu ortaya çıkıyor. Açmaya çalışıyorum ama bir tür uzaktan kumanda ya da elemental büyü gibi bir şeye ihtiyacım var gibi görünüyor.

Ekmeğimden kocaman bir ısırık alıp oturma odasında bir şeyleri açan bir cihaz aramaya başladığımda iki hafif bip sesi duyuyorum ve ardından buranın kapısı açılıyor. Kalbim sanki Shelly Ann Fraser-Pryce ile yeni bir dünya rekoru kırmak için yarışmış gibi hızla atıyor, arkamda endişe ve telaşla dönüyorum. Kapı aralığından beni fark eden Rogan'ın sinir bozucu yakışıklı yüzü değil, Prek'in şaşkın kızıl-kahverengi bakışları benimkiyle buluşuyor.

Rogan ve bana saldıran Tarikat üyesi sanki beni görmeyi beklemiyormuş gibi kapıda duraksıyor. Tepkisini kaydediyorum, daha sonra incelemek niyetindeyim, ama ona doğru hamle yaparken kemiklerimde tereddüt yok. Çok geç, rüzgârı bana doğru savuruyor ama bir kasırga beni uzaklaştırmaya çalışmadan önce savurup yarım somun Fransız ekmeğini suratına kadar yakınım. İçgüdüsel olarak kemiklerimi büyüyle dolduruyorum, onları ağırlaştırıyorum, kımıldamaz hale getiriyorum ve kendimi yerime kilitliyorum.

Bana daha fazla büyü savuruyor, ama ben saldırıya karşı direnip ileri doğru adım atıyorum, aramızdaki mesafeyi her seferinde bir zorlama adımla kapatıyorum. Büyü onu ezmek için beni çağırıyor, basit bir büyüünün onu spor ayakkabılarımın altında toz haline getirebileceği düşüncesiyle beni baştan çıkarıyor. Bu fikri hemen reddediyorum, burada uyanmadan hemen önce gördüğüm kâbusun yankıları hâlâ aklımda

tehditkar ve deşifre edilmemiş bir şekilde üzerime geliyor. Bu ve hoşuna gitsin ya da gitmesin, Prek bir Tarikat üyesi. Benimle aynı onur ve ahlak kurallarına göre oynamıyor olabilirler ama Tarikat'la bir savaş başlatamam. Yaşamak istiyorsam olmaz. Ya da Rogan'ın beni içine soktuğu boktan durumdan kurtulmaya çalışacaksam.

Ayaklarını altından çekiyorum ve sırtı yere değer değmez kaburgalarına bir tekme daha . Onunla *fiziksel olarak* dövüşmeye çalışacağımı tahmin etmiyor ki saniyeler önce yediğim ekmek tokadını düşününce bu aptalca geliyor. Bu bana Tarikat'ın ne tür hazırlıksız aptalları işe aldığını sorguluyor ama sonra tekmemden kurtulup ayağa kalkıyor, gözlerinde kızgın bir bakış var. Ben de onun öfkeli bakışına, "*seni de, bindiğin süpürgeyi de sikeyim*" diye bağırarak bir bakışla karşılık veriyorum ve ikimiz de duruşumuzu hazırlıyoruz.

"İşe yaramaz karartıcılar, bunu çok güçlü yapanı öldüreceğim," diye homurdanıyor Prek, ama her ne hakkında benim için değil, daha çok beni dövdükten sonra yapılacaklar listesi hazırlıyor gibi.

Yumruklarımı sıkıyorum ve ellerimi yukarı kaldırıyorum, teke tek dövüşmeye hazırım. Prek'in çenesi geriliyor ve kare çene hattını vurguluyor. Artık sinekkaydı tıraş olmuş, yanaklarının pürüzsüz koyu tenini örtecek ya da dolgun dudaklarını gizleyecek siyah sakalı yok. "Seninle dövüşmek istemiyorum Osteomancer, ama beni buna zorlarsan dövüşürüm," diye uyarıyor, gergin ve saldırmamı bekliyor.

Karşılık olarak öfkeli bir homurtu çıkarıyorum. "Şimdi bana saldırma şeklinle beni kandırabilirdin... *iki kez*," diye belirtiyorum, son kelimeye ekstra bir kızgınlık serpiştirerek. "Neredeyim ben?" Basit bir apartman koridoruna benzeyen bir yere bakarak soruyorum.

Prek beni neden evine getirsin ki?

Rogan'ın nerede olduğunu sormak dilimin ucuna geliyor ama soruyu yutuyorum, eğer sözcüklerin dudaklarımdan kaçmasını engelleyecekse boğulmaya kararlıyım.

"Chicago'dasın, Tarikat'ın merkezinde. Güvendesin, sana zarar vermek için burada değilim," dedi ve vücudu hafifçe gevşedi.

Enayi.

Tekme atıyormuş gibi yapıyorum, o da bir şey indirmemi engellemek için vücudunu benimkinden uzağa çeviriyor. Dönmesinden yararlanıp sırtına, tam böbreğine bir yumruk indiriyorum. Prek acı içinde homurdanıyor ama beklediğimden daha çabuk toparlanıyor. Yumruğu yanağıma değiyor ve başım sağa doğru savruluyor. Boynumdaki omurlar itiraz ederken patlıyor ve dudağımın darbenin şiddetiyle yarıldığını hissediyorum. Tehditkâr bir şekilde hırlıyorum, aniden tüm bu *kemikleri* yeniden düşünüyorum

ama öfkem öfkeli bir feryatla bastırıldı ve Rogan aniden Prek'i boynundan yakaladı.

Rogan, Tarikat üyesinin hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu ayaklarından kaldırır. "Ona bir daha *asla* dokunma," diye yüzüne karşı hırılıyor ve Prek boğazına dolanan eli pençeliyor, bacakları tekmeliyor ve boşuna tutunmaya çalışıyor. Rogan ona, "Öfke nöbetini geçirmene yeterince izin verdim," diye bağırır. "Bana bir şans vermek istiyorsun, işte buradayım. Ama bir daha *asla* onun için gelmeyeceksin, yoksa tanrıça bana yardım etsin, seni öldürürüm. Cehaletin ya da masumiyetin artık bir faktör olmayacak, beni anlıyor musun?" Rogan uyarır ve Prek'i bir kez daha sarsar.

"Burada neler oluyor?" diye soruyor otoriter bir kadın, odaya girip ortamı değerlendirirken. Ellili yaşlarının ortalarında gibi görünen kadının açık kahverengi saçlarında gri çizgiler var. Tepeden tırnağa askeri tarzda siyah bir üniforma giymiş, yakasında ve manşetlerinde sarı semboller işlenmiş, tertemiz gömleğini pantolonunun içine düzgünce sokmuş, pantolonunu da boktan botlarının içine düzgünce sokmuş.

"Gecikmiş bir ders," diye homurdanıyor Rogan, gözleri Prek'in gözlerinden hiç ayrılmıyor. Birbirlerine bir saniye daha bakarlar ve sonra Rogan Tarikat üyesinin gitmesine izin verir.

Prek ayağa düşüyor ama beklediğim gibi yere yığılmıyor. Boğazını ovuştururken öksürüyor, hırıltılar çıkarıyor ve açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerine derin nefesler çekiyor. Rogan'a ters ters bakıyor ama bakışlarında başka bir şey var, şüphe, kafa karışıklığı, ne olduğundan tam olarak emin değilim ama kadın Prek'e *konusması* için emir verirken daha yakından inceleme fırsatı bulamıyorum.

"Özür dilerim, Binbaşı. Osteomancer Osseous'un odasına kıyafetlerini bırakmak için girdim. Şifacının programından önce uyandı ve bana saldırdı. Durumu yatıştırmaya çalıştım, o sırada Kendrick bana arkadan saldırdı," diye anlatıyor Prek, kadının komuta edici varlığı karşısında doğruldu.

Yere bakıyorum ve giysiler dökülen siyah bir çanta buluyorum. Yukarı bakıyorum, gözlerim Rogan'inkilere takılıyor ve sanki yanlışlıkla sıcak bir yüzeye dokunmuşum da yanmamaya çalışıyormuşum gibi bakışlarımı hızla kaçırıyorum.

Rogan kadına zehirli bir şekilde, "Bana evcil hayvanlarınıza tasma takacağınız söylenmişti," diye çıkıştı.

"Ve bana vahşı yönlerini kendine saklayacağın söylenmişti," diye karşılık veriyor. Kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve birbirimizi inceliyoruz. "Ben Binbaşı Griego," diyor ve duraksayarak tanışma ritüelini tamamlamamı bekliyor.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Bakışlarında eğlence titreşiyor. "Tarikat'ın Chicago sorumlusunuz ve buraya kendi güvenliğiniz için getirildiniz."

"Komik," diye karşılık veriyorum içi boş bir kahkahayla. "*Benim korumam için buraya* saldırıya ve adam kaçırmaya benziyor," diyorum, dikkatle ondan Prek'e ve tekrar ona bakarak. Rogan'a bakmayı reddediyorum. Ona bağırıp çağırmak ve sonsuza dek kovmak istiyorum ama şu anda birlik içinde olmanın benim için daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Kimse bana sormayı, ihtiyacım olduğunu haber vermeyi düşünmedi.

Koruma mı? Hayır mı? Bunun yerine boynuma bir iğne mi yiyorum? Yani, güvenliğim ve korunmam konusunda bu kadar endişeli bir kuruluş için berbat bir ilk izlenim bırakıyorsunuz," diye belirtiyorum.

Küfrümü anlamış ve bundan en ufak bir rahatsızlık duymamış gibi bir kez başını sallıyor. "Buraya gelişinizi çevreleyen koşullar için üzgünüm. Kendisini terk etmiş bir cadıya bağlayan birinden ne bekleyeceğimizi bilemedik. Bizi ve sizi korumak için ekstra önlemler aldık, ama bunun nasıl karşılanacağını anlayabiliyorum, nasıl demiştiniz... doğru, berbat bir ilk izlenim," diyor bana, bakışları anlayışla dolu ve dudaklarının bir kenarında arsız bir gülümseme var.

"Sizi temin ederim ki burada bir tutsak değilsiniz ve size öyle davranmayacağız. Sizi diğer Osteomancer'ları ele geçirenlerin elinden uzak tutmak için buradayız, ne daha fazlası ne de daha azı. Kamaranızla sınırlı değilsiniz. Binadan ayrılabilirsiniz, ancak size bir güvenlik görevlisi tahsis edildiğini ve nereye gitmek isterseniz size eşlik edeceklerini unutmayın-"

"Benim korumam," diye araya giriyorum, başımı sinirli bir şekilde sallayarak. "Evet, anladım," diye öfkeyle homurdanıyorum, şakaklarımı ve arkalarında filizlenen baş ağrımı ovma istiyorum. Bu cadının önünde herhangi bir zayıflık göstermeyi reddederek kendimi durduruyorum. "Sanırım senin ekibin benim güvenlik ekibim?" Kızgın bakışlarım Prek'in üzerine yerleşirken soruyorum.

Bir kez başını sallıyor.

"Doğru, çünkü bu mantıklı. Beni öldürmeye çalışan cadı çetesinin yanına , ama bu benim korunmam için, değil mi?" Binbaşı'ya ters ters baktım.

Griego, ona *hadi ama, bunu gerçekten yutacağımı mı sanıyorsun* diyen bir bakış fırlattı.

Prek, "Seni öldürmeye çalışmıyorduk," diye savunuyor ama Binbaşı'nın bir bakışıyla dimdik duruyor ve sessizleşiyor. Kızgınlığıma rağmen etkilenmiş bir kaş kaldırıyorum.

Bu süper güç için beni de yaz.

"Yüzbaşı Prek ve ekibi sizi korumak için görevlendirildi. Sizi güvende tutmak için her biri kendi hayatını feda edecek. Aranızdaki şeylerin agresif bir şekilde başladığını anlıyorum, ama hata yapmayın, onların ellerinde size hiçbir zarar gelmeyecek," diye beni temin ediyor.

"Zararı yok gibi görünüyor mu?" diye araya giriyor Rogan, yarılmış dudağımı ve yavaşça damladığını hissettiğim ılık çizgiyi göstererek.

"Bana saldırıyordu; kendimi savunmam gerekmiyor mu-" Prek, Binbaşı'dan sabırsız bir ses çıkınca hemen sustu.

"Bununla başa çıkabilecek donanıma sahip misin Prek?" diye soruyor, kaşları yargılamak için kalkık ve Prek daha da sertleşiyor.

"Evet, hanımefendi," diye karşılık veriyor ve aralarında konuşulmayan bir tür alışveriş sürerken etrafıma ağırlıklı bir sessizlik çöküyor.

Binbaşı Griego elini bana doğru salladığında çenemden aşağı akan yavaş kan damlasının durduğunu ve dudağımın birbirine yapıştığını hissediyorum. Yanağımdaki zonklama kesiliyor ve başımdaki acı diniyor. Ruh Cadı, Ruh Cadılarının en iyi yaptığı şeyi yapıp beni iyileştirirken içimden bir şok geçiyor.

Neredeyse ağzımdan bir *teşekkür çıkacaktı* ama olanlardan sonra kibar ve terbiyeli olmayı reddederek dişlerimin arasında eziyorum. Hillen Teyzem burada olsaydı beni anlardı düşünüyorum.

"Bu olanları değiştirmez," diyor Rogan, iyileşmenin onu daha az etkilediği açık.

"Neden umursuyorsun ki?" Gözlerim sonunda onunkilere sabitlendiğinde ona hançer gibi saplanıyorum.

Birleşik bir cephe için çok fazla. "Burada olmamın sebebi sensin. Eğer olmasaydım, bunun gibi şeyler olurdu" -tişörtümdeki kan lekesini gösteriyorum

- "." Ondan umursamaz bir tavırla uzaklaşıp tekrar Binbaşı Griegoya odaklanıyorum. "Eğer istediğim yere gitmekte özgürsem, o zaman eve gidebilir miyim?"

Bir süre tereddüt ettikten sonra başını sallıyor. "Bize yardımcı olmanı istediğimiz bazı sorular var, ama bunlar tamamlandıktan sonra, evet, koruma ekibini yanında tuttuğun sürece istediğin yere gidebilirsin."

Onu değerlendiriyorum, yüz hatlarını inceliyorum ve herhangi bir aldatma belirtisi, onu ele verebilecek herhangi bir Şey arıyorum. Her Şeyin bu kadar kolay olduğundan Şüpheliyim, birkaç soruya cevap veriyorum ve yoluma gidiyorum, ama yine de içimde küçük bir umut kıvılcımı canlanıyor.

Seeneklerimi düşünerek Rogan'a bakıyorum. Çok fkeli. Öfke ondan dalga dalga yayılıyor ve bu benim tüylerimi diken diken ediyor. Bu odada öfkelenmeye hakkı olan biri varsa o da kesinlikle o değil. Gördüğüm kbus zihnimde canlanıyor. Rogan'ın yalvaran bakışlarını, her Şeyi düzeltmeye çalışma ihtiyaını görebiliyorum. Gerçek hayatta böyle bakmadığı kesin. Yüz hatlarına kazınmış bir özür yok, onu dinlemem için yalvaran bir ses tonu yok. Sanki ona haksızlık etmişim gibi bakıyor ve bu da kanımı kaynatıyor.

"Peki," diye kabul ediyorum, bakışlarımı Rogan'ın yakıcı ve özür dilemeyen bakışlarından ayırarak. "Elimden geldiğince yardım edeceğim, ama bir Őartla."

"Ve bu?" Binbaşı Griego soruyor. Gözlerinde zaten bildiğini görebiliyorum ama bunu dile getirmenin resmiyeti önemli.

Kaynayan bakışlarımı Rogan'a çeviriyorum. "Onu benden uzak tutun," diyorum kesin bir dille.

Rogan'ın gözlerinde yorumlamak istemediğim bir Şey parlıyor, ardından bir rzgr onu acımasızca dairenin dışına itiyor ve kapı arkasından çarparak kapanıyor.

"Benim için bir zevk," diyor Prek, az önce olanları noktalayarak.

Ama bu beni daha iyi hissettirmek yerine, kabustan uyandıktan sonra hissettiğim aynı önsezi duygusu mideme yerleşiyor. Artık kapalı olan kapıya bakıyorum ve tek duyabildiğim, rüyamda ölürken aklımdan geçen son düŐüncemin zihnimde yankılanan yankısı.

Ne yaptım ben?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

"W

Bir tur ister misiniz, Osteomancer Osseous?" diye soruyor Binbaşı, beni çelişkili düşüncelerimden çekip çıkararak.

Aklım ve kalbim savaşta ve tıpkı her şeyde olduğu gibi Savaşlar, gerçek bir kazanan olmayacağını biliyorum. Neden böyle hissettiğimi bilmiyorum. Kızgın olmaya, hayatımın geri kalanında öfkeli olmaya hakkım var, ama bu doğru olsa bile, bir şey bana sonsuza kadar kızgın olmayı seçmenin ölümcül olduğunu haykırıyor. Acı çeken tek kişi Rogan olmayacak. Belki de bu bağlıdır. Belki de duygularımı çarpıtıyor ve bizi bir araya getirmeye çalışıyor, ama bunu düşünürken bile, yanlışlığın boş bir çınlaması var.

"Leni," diye düzeltiyorum Binbaşı'yı. "Bana Leni de."

Bir kez başını salladı ve stüdyo benzeri daireye doğru adım attı. Ellerini arkasında kavuşturmuş, burada kimin yaşadığına dair ipuçları ararken yarattığım dağınıklığa bakıyor. Kanepenin minderleri ters çevrilmiş, halı çekilmiş ve ikiye katlanmıştı. Bir duvardaki rafları süsleyen biblolar ve kitaplar yerde ve dağınık. Ön kapının yanında ekmek topaklarından ve kırıntılarından oluşan bir patlama var ve anılarımı geri sarıyorum ve daha önce Prek'e Fransız ekmeği somunuyla tokat attığımda yüzünde oluşan ifadenin zihinsel bir fotoğrafını çekiyorum - bilirsiniz, daha sonra gülmek için.

Binbaşı, "Burada kaldığınız sürece burası sizin kamaranız olacak," diyor ve içimden inliyorum. Belki de tüm bu boku ben parçalamadan önceki haline getirebilecek birileri vardır.

Binbaşı daha önce fark etmediğim televizyonun çekmecesinden küçük beyaz bir kumanda çıkarıyor ve tek bir tıklamayla beyaz panjurlardan oluşan duvar yükselmeye başlıyor. Gece beni pencerelerin diğer tarafında karşılıyor, etrafımızdaki şehir ışıkları da öyle. Tarikat'ın merkezinin Chicago'nun silüetini süsleyen çok sayıdaki yüksek binadan biri olduğunu fark ediyorum. Baş Rahibe'nin burada ikamet ettiğini biliyordum ama Tarikat'ın da burada olduğunu bilmiyordum. Sanırım bu mantıklı. Böyle büyük bir şehirde göz önünde saklanıyoruz ve cadıların hükümdarının neden yakınlarda ve erişilebilir bir yerde destek isteyeceği açık.

Bu düşünceyle aklımın Rogan'a gitmesinden nefret ediyorum. Annesine bu kadar yakinken nasıl hissettiğini ya da burada başına gelen onca şeyden sonra neden buraya dönmeyi seçtiğini umursamak istemiyorum. Tüm sorularımı ve yersiz endişelerimi bir kenara bırakıp Binbaşı Griego'nun söylediklerine kulak veriyorum.

"Tarikat binanın tamamında ikamet ediyor. En üstteki yirmi kat ve bodrumun altındaki her şey dışında her şeye erişiminiz var."

Bu benim merakımı uyandırıyor, ama o katlarda ne olduğunu ya da neden onlara yaklaşmama izin verilmediğini sorma zahmetine girmiyorum. Bana gerçekten söyleyecek gibi değil.

"Tesis içinde barınma, eğitim, yemek ve eğlence imkânlarımız var. Asansörlerde yolunuzu bulmanıza yardımcı olacak haritalar var, ancak korumalarınız olmak istediğiniz yerde olmanızı sağlayacaktır," diye işaret ediyor ve bunun ne anlama gelebileceğini okumamak için zor bir zaman geçiriyorum. Kahverengi gözleri bir an beni inceliyor. "Eminim şimdiye kadar büyüünün tükendiğini hissetmişsinizdir. İlk başta endişe verici olabilir ama buna alışacaksınız. Binanın sakinleri için korumaları var, bu kişisel bir şey değil. Hepimiz burada yeteneklerimizin zayıflamasına katlanmak zorundayız ve bu durum kısa süre içinde önemsiz hale gelecektir."

Yüz hatlarımı eğitmek için çok çalışıyorum. En ufak bir şok ya da şaşkınlık belirtisi göstermek istemiyorum. Bir, çünkü büyümde herhangi bir azalma hissetmiyorum. Aslında tam tersini hissediyorum, sanki sihirli bir bataryaymışım gibi. Hiçbir şeyi açığa vurmak istemememin bir diğer nedeni de, Tarikat üyelerine, onun bahsettiği tükenme ya da sönmeye karşı bağıışıklık kazandıran bir şey verildiğinden şüphelenmem. Prek, sanki onu olması gerekenden daha fazla etkilemişler ve *bu* yüzden onu alt etmişim gibi, biz kapışırken *karartıcıları* lanetledi. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

Benim için önemli olan nokta, bu *karartıcıların* beni ve onunla sihirli bir şekilde savaşıma yeteneğimi hiç etkilemediğini fark etmek yerine beni büyüleyerek boyun eğdirememesine daha fazla odaklanmış olması. Parkenin üzerinde kemik tozu olmamasının tek nedeni neyle karşı karşıya olduğumu, burada neler olduğunu bilmek istememdi. Ancak bu resim gittikçe netleşiyor ve sihrime her zaman sahip olduğum şekilde erişebildiğim için gerçekten minnettar oluyorum.

Prek'e bakıyorum. Binbaşı yeni hapishanemden bahsetmeye devam ederken o hâlâ hazır olda duruyor, gözleri hiçbir şeye odaklanmamış. Burası ve duvarlarında barındırdığı tüm olanaklar hakkında söyledikleri umurumda değil, ikimiz de biliyoruz ki burası sadece gösterişli, büyük boy bir nezarethane. Bazı sorulara cevap verdikten sonra nasıl özgür olacağım konusunda benimle istediği kadar tatlı tatlı konuşabilir ama bana söylenenlere göre Tarikat'ın beklenmedik durumları için beklenmedik durumları var ve bu karmaşanın içinde bir yerlerde, tıpkı fidiye notunda belirtildiği gibi, beni diğer kayıp cadılarla takas edebilecekleri planı var.

"Bu katta sekiz süit var. Birinde siz kalıyorsunuz. Feragat eden kişi başka bir odada kalıyor ve koruma ekibiniz de geri kalan odalarda yer alıyor," diyerek kapıya doğru ilerliyor. "Tesisleri gezebiliriz, sonra da hazırsanız oturup neden buraya getirildiğinizi tartışırız" diyor Binbaşı, onu takip edip etmediğimi görmek için dönerek.

Duraklıyorum, Tarikat'ın bir meyve suyu barı olup olmadığını öğrenmekle pek ilgilenmiyorum. Sorgunun başlaması için de hevesli değilim, ancak bana soracakları her neyse ondan biraz bilgi toplayabileceğimi umuyorum. Ama önce evi aramam gerekiyor.

"Telefonum Prek ve ekibinin neden olduğu kazada kayboldu," diye başlıyorum, Binbaşı'nın Prek'e ve onun emirlere aykırı davranışlarına olan önceki kızgınlığından yararlanmayı umarak. "Yeni bir tane almam ve ailemi kontrol etmem gerekiyor. Endişeleneceklerdir, onlarla uzun zamandır konuşmadım..." Kaç gün geçtiğini hesaplamaya çalışarak duraklıyorum. "Ne kadar zamandır dışarıdaydım?" Cevabı şimdiden bilmediğim için nefret ederek soruyorum.

Cidden, hayatım nasıl bir şey ki bu normal bir soru haline geldi?

Prek sonunda sessizliğini bozarak, "Çarşamba akşamı saat sekiz," diyor ve bir gün daha kaybetmediğimi, sadece birkaç saat kaybettiğimi düşünerek rahatlıyorum.

"Ailemi aramam gerekiyor," diye tekrarlıyorum basitçe, buna izin verilip verilmeyeceğinden emin değilim.

Sanki Binbaşı'nın blöfünü görüyormuşum gibi hissediyorum. Bu birkaç şekilde olabilir. Konuyu saptırıp dikkatimi dağıtmaya çalışabilir. İzin vermeyebilir. Ya da bana bir telefon verebilir. Hangi yöne emin değilim. İkimiz de bu işin benim korumamdan daha fazlası olduğunu biliyoruz ama elini bu kadar erken gösterir mi bilmiyorum. Benden bir şey istediklerinde değil, ya da en azından gerçekten bu yüzden burada olduğumu varsayıyorum.

Bir an birbirimizi izliyoruz ve sonra bir kez başını sallıyor. "Hemen bir tane gönderilmesini ayarlayacağım. Prek, benimle gel." Ve böylece hem Binbaşı Griego hem de Prek ayrılıyor, kapı arkalarından sessizce kapanıyor.

Neredeyse Rogan'ın orada olmasını, Prek'i biraz daha tehdit etmek ve her ne oluyorsa acele ettirmek için içeri dalmayı beklemesini bekliyordum, ama koridor boştu. Sinir bozucu bir şekilde, bir yanım bu durumdan rahatlarken bir yanım da rahatlamıyor. Yorgun bir nefes alıyorum ve yeni odamın etrafına bakıyorum. Buranın başka birinin evi olduğunu düşündüğümde gelişigüzel etrafa savurduğum her şeyi toplamaya başlıyorum. Etrafımdaki kalabalık şehrin ışıkları dairenin içine sızıyor ve Tennessee'nin ağaçlarından ve temiz havasından çok uzak.

Trafik çok altımda koreografisi yapılmış karıncalar gibi ilerliyor ve göğsümdeki duygu düğümü kendini çözmeye çalışırken durup onu izliyorum. Kabus, uyarı ya da her neyse, hala zihnimin ön saflarında yer alıyor, ama hissettiğim acı ve ihanet de öyle. Sanki bir okyanusun ortasında, görünürde bir cankurtaran salı ya da güvenilir biri olmadan mahsur kalmış gibiyim.

Hâlâ Rogan'ın kokusunu alabiliyorum, gömleğinin yanağıma bastırıldığını hissedebiliyorum, beni zorla teyzesinin evinden götürürken gözyaşlarımın gömleğimi tek tek lekelediğini görebiliyorum. Yaptıkları sahip olduğumuz, olduğumuz şeyi paramparça ederken kollarının beni sardığını hissedebiliyorum. Bana bunu yapan birine nasıl bağlı kalabilirim? Teyzesi her şeyin bir nedeni olduğunu, belki de aramızdaki bağın yıldızlarda yazılı olduğunu söylemişti ama kaderin cilvesi *bu* olabilir miydi?

Etrafıma, yabancı bir şehirdeki yabancı eve bakıyorum. Hayatımda hiç olmadığım kadar kaybolmuş durumdayım. Eğer rüyam bir uyarıysa, Rogan'ı öldüremem ve daha da kötüsü öldürmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Canının yanmasını ve benden uzak durmasını istiyorum... sonsuza dek. Ne yazık ki ondan ya da Tarikat'tan kaçabileceğimi sanmıyorum. Kaçmama izin verileceğinden şüpheliyim ama onunla aynı odada nasıl bulunmam gerektiğini de bilmiyorum. Onunla etkileşime geçebileceğimi ya da yaptıklarını atlabileceğimi sanmıyorum.

Kapının çalınmasıyla irkildim. Melankolik hayallerimden sıyrılarak sırıyorum ve kapıyı açmak için hareket ediyorum. Uygun bir şekilde, gözetleme deliği yok. Umarım elinde telefon olan bir kuryedir ve başka kimse yoktur. Ama kapıyı tereddütle araladığımda, sinirli bir iç çekmek zorunda kalıyorum. Elinde alaycı bir telefon tutan kurye Prek'ti.

Kapıyı daha geniş açıyorum ve uzanıp cihazı onun elinden almaya çalışıyorum ama o bu fırsatı kamarama girmek için kullanıyor.

"Hey! Seni içeri ben davet etmedim," diye çıkışıyorum, yanımdan geçip mutfaktaki yemek köşesinden çıkardığı alçak arkalıklı tabureye istenmeyen kığını park ederken.

"Ben senin koruma ekibinim, izne ihtiyacım yok," diyerek telefonu tezgahın üzerinden bana doğru kaydırıldı. Yakalamak için hamle yapıyorum, onun yetkili ve umursamaz tavrı son sinirlerime dokunuyor. Kendini beğenmiş yüz ifadesine bakarak ona ters ters bakıyorum. Benden çok da büyük değil, üzerinde tamamen siyah, askeri tarzda bir üniforma var ve üzerinde Tarikat'taki rütbesini gösterdiğini düşündüğüm sarı işlemeler var ama emin değilim. Koyu tenine, kel kafasına ve kısa düzgün sakalına karşı üniformanın akik rengi onu gölge gibi ve ölümcül gösteriyor. Belli ki kendini çok fazla düşünüyor ve aniden bunu düzeltmenin *benim* görevim olduğunu hissediyorum.

"O zaman git dışarıda dur ve kafanı falan parlat. Burada hoş karşılanmadığın kesin."

Evet, bundan daha iyi bir malzeme üzerinde çalışmam gerekecek.

"Yapacak bir şey yok, *Leni*," diye takılıyor. "Binbaşı bana işin bittiğinde onu geri almam ve sendeyken seni yalnız bırakmamam için kesin emirler verdi," diyor çenesini eğip elimdeki telefonu göstererek. Yetki verilmiş bir dalkavuk gibi görünüyor ve kendisine bahsedilen gücü *çok sevdiğini* biliyorsunuz.

Yanaklarımda ateş yanıyor ve midemde öfke kaynıyor. "Kimi arayacağımı sanıyor ki? Neden konuşmalarımın izlenmesi ki?" Talep ediyorum, göğsümde güç birikiyor, hazır ve çağrılmayı bekliyor. İçsel olarak sakinleşmeye çalışıyorum, güvenlik önlemlerinden olması gerektiği kadar etkilenmediğimi göstermenin bir faydası yok. Bu sürprizi, ondan kesin olarak yararlanabileceğim zamana saklamalıyım.

Prek cevap olarak kibirli bir şekilde omuz silkiyor ve bir birbirimize bakıyoruz. Sanki tartışmamı, bununla ya da belki de kendisiyle bir şekilde mücadele etmemi istiyormuş gibi bir izlenim ediniyorum. Seviye atlamak için elinde ne olduğundan emin değilim.

ama öğrenmekle ilgilenmiyorum.

Lanet olası çakal.

Pişman olabileceğim bir şey yapmamak için derin bir nefes alıyorum. Gözlerim Prek'in ukala bakışlarından hiç ayrılmıyor ve yolun kenarında onu neredeyse öldürdüğüm gece nasıl görüldüğünü sessizce kafamda tekrar ediyorum. Bana istediği kadar sırtabilir, üstün olduğunu düşünebilir ama kafa kafaya geldiğimizde kimin kazandığını ikimiz de biliyoruz. Böylesine hastalıklı bir düşüncenin bana rahatlık ve güven vermesi muhtemelen beni endişelendirmeli ama bunu sorgulamıyorum. Hayatım boyunca yeterince sorgulama yaptım ve sonunda geldiğim yere bak. Hayır. Şimdi her zaman yıldızlarda yazılı olana dönüşme zamanı. Şimdi başıma gelen her şeyi kucaklama zamanı.

"Peki," diye kabul ediyorum, telefona bakıyorum ve açıyorum. Tad'in numarasını tuşluyorum, *her ihtimale* karşı ezberlemem için beni zorladığı gece için minnettarım.

"Leni, sen misin?" diye beni selamlıyor ve kuzenimin sesini duyunca içimi bir sakinlik kaplıyor.

"Benim," diye onaylıyorum, omuzlarım sanki bedenim üzüntüden kendi üzerine katlanmak istiyormuş gibi sarkıyor.

"Lynyrd Skynyrd, hangi cehennemdeydin?" Tad çılgınca soruyor.

Yorgun bir kahkaha attım. "Keçi topları mı?" Göğsümde melankoli ve rahatlama birlikte dans ederken alay ediyorum. "Hillen orada mı?"

"Hayır, Glen Amca'da Jill'e yardım ediyor. Yaratıcı küfür yeteneklerimi kıskanma ve konuyu değiştirme. Nerelerdeydin? Son birkaç gündür sana milyonlarca kez ulaşmaya çalıştım," diye beni bilgilendiriyor ve rahatlama yerini endişeye bırakıyor.

"Neden, ne oldu?" Zihnim Julia Child'ın yumurta akı çırpıtığı gibi en kötü senaryoları çırpmaya başlarken soruyorum.

"Ne? Hiçbir şey," diye beni rahatlatıyor Tad. "Yani, gaydarımın hala sağlam ve aktif olması dışında, oh, ve birisi Grammy Ruby'nin dükkanına girdi, yani, artık senin dükkanına-"

"Ne? Kim olduğunu biliyorlar mı? Bir şey aldılar mı?"

"Söyleyebileceğimiz bir şey yok. Grimoire ve kemikler sende, değil mi?" Orada olmalarını bekler gibi etrafıma bakıyorum ama sonra her şeyi Rogan'ın evinde bıraktığımı hatırlıyorum. Derimin hemen altında başlayabileceğimden emin olmak için kemiklerimi çağırmak için bir kaşıntı, ama emin değilim

Bu, buranın etrafına yerleřtirdikleri koęuřlarla yapabileceęim bir řey olmalı. Banyoya girip denesem mi diye dūřunuyorum ama bunun Prek'i daha da řūphelendireceęini fark ediyorum.

Kahretsin.

"Evet, bende. Daireye girdiler mi?" Volta atarak soruyorum. Hareketin beni sakinleştirmesine, onlar istese de istemese de kendimi kaybedip burayı terk etmemi engellemesine ihtiyacım var.

"Hayır, sadece dūkkân. Oldukça dağınıktı, kırık şişeler ve devrilmiş raflar vardı, ama burayı soymuşlar gibi görünmüyor."

Rogan'ın beni ilk tanıdıęı zaman dūkkânın etrafında gūreřirkenki halimiz gözümün önüne geliyor ve içim burkuluyor. Dūkkânı darmadaęın bıraktık. Geri dönüp temizlemek için zamanım olacaęını dūřünmüřtüm ama Rogan ve ben Tennessee'ye giden bir ley hattına atlamadan önce bunu yapamadım.

"Kahretsin, Hoot!"

Koku kabını şimdiye kadar nasıl unuttum? Biz buradayken ona ve Rogan'ın kokarcasına kim bakıyor? Bunu Roganı bir dahaki görüşümde sormam gereken sorular arasına ekliyorum. Kahretsin, bu kesinlikle *benim için öldü* planımı . Bu sorulara cevap verebilecek tek kişi o iken onunla bir daha nasıl konuşmayacağım?

"Dur bakalım Tad, sana dūkkâna zorla girildięini dūřündüren nedir?" Cevabını almak için nefesimi tutarak soruyorum.

"Çünkü çöpe atılmıştı."

"Ama ön kapılar kilitli miydi yoksa açık mıydı? Herhangi bir pencere kırıldı mı?" Kendimi raflardan iksirleri çekip Rogan'ın kafasına fırlatırken hatırlarken bastırıyorum.

"Hayır, kapılar kilitliydi ve pencerelerde sorun yoktu, sadece içeride hasar vardı. Annem Grammy'nin necro arkadaşını aradı ve o da gelip lekeyi temizledi. En son iki farklı büyü imzası olduğunu ve bir tanesinden emin olmadığını söyledi. Son kullanma tarihi geçmiş süt gibi bozuk olduğunu söyledi," diye açıklıyor Tad ve şaşkınlığım omurgamdan aşağı sūzölüyor.

İki büyülü imza kolaylıkla Rogan ve bana ait olabilirdi, ama üçüncüsünün ne olabileceğinden emin değilim. Belki de ip? Sihrimizin ayrı olması gerekiyordu, bu yüzden belki de bağlamak onu kapalı olarak rezonansa sokar? Bařka açıklamalar için beynimi zorluyorum. Grammy Ruby olabilir mi, vücudu iflas ederken büyülü imzası değişmeye başlamış olabilir mi? Bu seeneği neredeyse dūřündüęüm anda reddediyorum. Nekro ölümün ve izlerinin nasıl hissettirdiğini bilir. Hayır. Bu onun bilmediği bir řey olmalı.

daha önce yaşadım. Sinirli bir nefes ve bu soruyu da Rogan yığınınına ekliyorum. Belki de bağlanmış büyüün nekrolarda farklı hissettirdiğini duymuştur. Duymadıysa bile en azından teyzesine sorabilir.

"Tamam, teşekkürler Tad. O çürümüş büyü kısmını bilmiyorum ama oradaki karmaşa Rogan ve benden kaynaklanıyor. Sana fa-" Kendimi kesip Prek'e doğru bir bakış attım. Tırnaklarının altındaki kiri temizliyor ve söylediğim her kelimeye dikkat etmiyormuş gibi davranıyor. "Rogan'la nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?" Onun yerine düzeltiyorum. "O karmaşayı geride bıraktık," diye açıklıyorum, zihinsel olarak parmaklarımı çaprazlayarak ve Tad'in Familiar'lar ya da bağlama hakkında bir şey söylemeyeceğini ya da Prek'in benim için daha fazla sorun yaratacak herhangi bir şeye kulak misafiri olmayacağını umarak.

"O siki daha sürmedin mi?" Tad bunun yerine soruyor ve Prek öksürerek bu konuşmanın her iki tarafını da yüksek sesle ve net bir şekilde duyabildiğini belli ediyor. "Bu yüzden mi hayalet gibi dolaşıyordun? Adını haykırmaktan telefonu açamadın mı?" diye takılıyor.

"Hayır!" Biraz fazla vurgulu bir şekilde bağıriyorum ve Tad'in hattın diğer ucundan bana kaldırdığı kaşlarını duyabiliyorum. "Bunların hiçbirisi olmayacak... asla," diye ekliyorum, yüzümün utanç ve öfkeyle ısındığını hissederek.

"Leni, sik tanrıları seni kutsamış, nasıl bu kadar nankör olabiliyorsun?" diye başlıyor ve beni bir şekilde yaralayacağından emin olduğum bir konuşmayı körükleyecek bir nefes almak için duraklıyor.

Tad devam edemeden, "Beni becerdi," diye ağzımdan kaçırdım. "Ve hayır, beni becerdi demek istemiyorum; bana yalan söyledi ve beni becerdi," diye açıklıyorum, aşağılanma, ihanet ve incinme ses tonumu boyuyor.

"Ne demek istiyorsun? Ne oldu?" Tad soruyor, sesi artık çok ciddi, görünürde en ufak bir alay ya da ciddiyetsizlik belirtisi yok.

"O düşündüğüm kişi değil. Reddedildi, dışlandı. Beni kandırdı ve sonra da kendi kışını kurtarmak için beni sattı," diye açıklıyorum ve artık beni dinlemiyormuş gibi davranmayan Prek'e bakıyorum. Bu bilgiyi bir kenara koyduğunu, bana failden çok kurbanmışım gibi baktığını görebiliyorum.

"Seni mı? Bekle. Neredesin sen?"

"Tarikat'la birlikte Chicago'dayım. Kendi güvenliğim için beni buraya zorla getirdiler."

Telefon elimden kapıldı ve Prek'le göğüs göğüse gelene kadar omzumdan tutulup döndürüldüm, kızgın kahverengi gözlerine bakıyordum

Gözler.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, telefonu ikimizden de uzak tutarak. Diğer uçta Tad'ın endişe dolu, bağırın sesini zar zor duyabiliyorum. "Lesser ailen için sorun yaratıyorsun. Senin ya da onların başvurabileceği bir Lesser yetkilisi yok. Onları ya öldürölmelerine neden olacak sırları ifşa etmeye ya da asla kendi gözleriyle göremeyecekleri bir yeri arayarak bir ömür geçirmeye hazırlıyorsun," diye neredeyse bana hırlıyor.

"Bir ömür boyu mu?" Bu ifadenin üzerine atılarak meydan okuyorum. "Bazı soruları yanıtladıktan sonra gitmekte özgür olduğumu sanıyordum? Eğer bu doğruysa neden beni görmeden bir ömür geçirsinler ki?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor, sanki hızla ne hakkında olduğumu ve bana nasıl cevap vereceğini ayarlamaya çalışıyor. Yüzümü gıdıklayan bir nefes veriyor, kibirli tavrı bir anda kayboluyor.

"Ona iyi olduğunu ve yarın onu arayacağını söyle," diye emrediyor ve ben kaşlarımı kaldırıp ona *şansının* olmadığını söyleyen bir bakış atıyorum. "Neler olduğunu açıklayacağım ve sen de onu yarın arayacaksın. Aileni koru ve onlara oldukları yerde kalmalarını söyle."

Şimdi Prek'in yüzünü inceleme, ne söylemediğini okumaya çalışma ve ne yapmam gerektiğini ölçme sırası bende. Telefona uzanıyorum ve Prek onu tekrar avucumun içine koyuyor.

"Hey," diye selamlıyorum Tad endişeli bir *merhaba* yağmuruna tutarken.

"Ne oldu? Neler oluyor, Lennox?" diye soruyor ve bir takma ad yerine benim adımı kullanması bana gerçekten ne kadar korktuğunu gösteriyor. "Bakıcım sana anlattıklarımından hoşlanmadı," diyorum ve Prek tekrar telefona uzanıyor. Ondan uzaklaşıyorum ve bana bir dakika vermesi için elimi kaldırıyorum. Ne yapacağını tartışmasını izliyorum, ama yapmıyor. Telefonu tekrar denemek ya da koyduğum mesafeyi kapatmak.

"Güvende misin?" Tad soruyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, doğru olup olmadığından tam olarak emin olmasam da tereddüt etmeden. Hoşuma gitsin ya da gitmesin, ailemi bu işe karıştırmak hiç akıllıca değil. Cadı polisiyle karşı karşıya kaldıklarında ne yapabilirler ki?

"Öptüğüm ilk çocuk kimdi?" Tad şüpheyle soruyor. "Brennan Skeen," diye yanıtlıyorum, testini onaylayarak.

"Peki, sen on bir yaşındayken Cadılar Bayramı için ne yapmıştık?"

Hatırladıkça gülümsüyorum. "Kaniş etekler."

"Kalbini kıran ilk erkek kimdi?" Tad meydan okuyor ve ben gözlerimi kapatıp sorusunun uyandırdığı duyguyu yutuyorum.

"Babam," diye cevap veriyorum acı dolu bir fısıltıyla.

"Güvende misin Leni?" diye tekrar sormadan önce Tad'ın rahatlamış iç çekişini duyuyorum. Ses tonundaki endişe ve şefkat gözlerimi diken diken ediyor. Birden evde, Hillen Teyzemin kanepesinde, bir bardak dondurma ve televizyonda *Açlık Oyunları* maratonuyla birlikte olmayı diliyorum. Tad'e Rogan'ın kalbimi nasıl kırdığını anlatırdım, yumuşak bir battaniyeye sarınırdım, onun tavsiyeleri ve şakaları düşüşümü hafifletirdi.

"Güvendeyim," diye ona güvence veriyorum, kalbimdeki çatlakları azim ve kararlılıkla dolduruyorum.

"Tamam, şimdi beni hoparlöre alır mısın, lütfen?" diye soruyor ve ben onun bu isteğini beklemediğim için duraklıyorum.

"Ne?"

"Hoparlörlü telefon, lütfen?" diye cıvıldıyor ve bir saniye telefona baktıktan sonra istediğini yapıyorum.

"Telefonun hoparlörü açık," diyorum merakla.

"Tarikat'ta tam olarak neyle ilgili olduğunuzu bilmiyorum ama beni dikkatle dinlemenizi istiyorum," diye adeta hırılıyor Tad ve ben Prek'e bakıyorum. "Benim sadece bir Lesser, size asla tehdit oluşturamayacak basit bir insan olduğumu düşünebilirsiniz, ama yanıldığınızı söylemek istiyorum. Lennox'a bulaşırsan, tüm Osseous klanına bulaşırsın ve bilmelisin ki biz yetenekliyiz ve acımasızız. *Sana* ulaşabiliriz. Ailene . Anlaşıldı mı?" diye soruyor ve ağzımın kenarından bir gülümseme geçiyor. Tabii ki Tad, *ailemizin seni döveceğini* söyleyecekti, ben de onun için aynısını yapardım.

Prek gözlerini devirip hiçbir şey söylememek yerine cevap verince şaşıyorum. "Çok açık."

"Adı Prek," diye ekliyorum, her ihtimale karşı.

Prek bunun üzerine başını sallar ama mutfağın yanındaki tabureye tekrar gider.

"Seni yarın arayacağım," diye Tad'i temin ediyorum, yeni sipariş bebek bakıcımı bazı cevaplar için sorguya çekmeye hazırım.

"Tamam Lens, ama senden haber alamazsam, işler boka saracak," diye belirtiyor gerekenden daha yüksek sesle. "Oh, ve Rogan'a söyle, eğer onu bir daha görürsem, ağzına sığacağım."

Orta boylu Tad'in Rogan adındaki kaslı gökdelenle dövüşmeye çalıştığını hayal ederek kıkırdıyorum.

"Bana gülme, Lennard. Küçük adamın şok tabancası olduğunda her zaman adil bir dövüş olur," diye neşeyle cıvıldıyor Tad ve ben gülmekten kırılıyorum.

"Seni seviyorum," diyorum ona, kalbim onun yanında olmayı ne kadar çok istediğim için sızlıyor.

"Seni seviyorum Leni, başını dik tut, seninle yarın konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve göz kapaklarımı çalışan özlem ve çaresizlik gözyaşlarımı geri kırıyorum. Ailenizle konuşurken her zaman kendinizi savunmasız hissetmenize neden olan bir şey vardır. Şu anda bunu o kadar çok hissediyorum ki, sanki çiğ çiğ rendelenmişim ve şimdi açığa çıkmışım gibi. Prek sanki onun rahatsız edici varlığını çoktan unutmuş olmamın bir yolu varmış gibi boğazını temizliyor. Ona bakmadan elimi telefona uzattım, o da aldı.

"Sorgulamaya hazır mısınız?" Prek ayağa kalkarken kayıtsızca soruyor.

"Hiç olamayacağım kadar," diye tersliyorum, iki elimi de yorgun bir şekilde yüzüme sürüp iç çekiyorum.

Kapıya doğru ilerliyor ve ben de kendimi hazırlıyorum. Öyle ya da böyle bazı cevaplar alma zamanı.

OceanofPDF.com

"O kay, Prek, kendimi nasıl bir cehennemin ortasında bulduğumu söylesene," diye soruyorum onu bir koridorda takip ederken, kamaramdan asansöre doğru uzaklaşırken. Halı ve duvarlar neredeyse

Aynı gri renkte ve bana biraz fazla klostrofobik geliyor. Koyu renkli ahşap kapıların önünden geçiyoruz ve Rogan'ın hangisinde kaldığını merak ediyorum. Kendime bunun onu aradığım için değil, hangisinden kaçınacağımı bilmek için olduğunu söylüyorum ama bunun tamamen doğru olup olmadığından emin değilim.

Prek asansörü çağırmak için düğmeye biraz fazla sert basarken, "Rogan sana ne söyledi bilmiyorum ama biz düşündüğün gibi kötü adamlar değiliz," diye cevap veriyor.

Alay ediyorum ve sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Rogan'ın konuyla ilgisi yok. *Onun* yüzünden kötü adam olduğunuzu düşünmüyorum, içinde bulunduğum arabayı yoldan çıkardığınız ve beni öldürebileceğiniz için kötü adam olduğunuzu düşünüyorum," diye onu bilgilendiriyorum.

"Rogan'ın konuyla ilgisi yok," diye karşı çıkıyor. "O bir dışlanmış ve *siz de* onunla birlikteydiniz. Birlikte olduğunuz için siz de onunla aynı standartlara tabi tutulabilirsiniz ve *o* tehlikeli biri."

Hayal kırıklığı içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Onun kim olduğunu bile bilmiyordum ta ki..." Tekrar hangi gün olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ve hala Çarşamba olduğunu hatırlıyorum.

Rogan'la mutfağında durup hecelediğimiz ve sırlarımızı döktüğümüz gün gerçekten daha bu sabah mıydı?

Elime baktım ve yüzüğümün olmadığını gördüm. Kahretsin, az önce hecelemiştim. *Bir şekilde kaybettim mi yoksa benden mi alındı?*

"Bu sabah, aslında bu sabaha kadar onun kim olduğunu bilmiyordum," diye savunmaya geçiyorum. "Dükkânıma geldiğinde, cadı olmaktan vazgeçmiş biri olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

Asansörün kapıları boş bir kabine açılıyor ve ikimiz de içeri girerken Prek hiçbir şey söylemiyor. On birinci katın düğmesine basıyor. Yukarı bakıyorum ve kapılar kapanıp aşağı inmeye başlamadan önce şu anda otuz yedi. katta olduğumuzu görüyorum. Bir duvara yaslanıp enseme ovuşturuyorum. Hem fiziksel hem de duygusal olarak yorgun ve bitkinim. Boynumun yan tarafı biraz acıyor ve beni bayıltan şeyin oraya saplandığını fark ediyorum. Bunu yapanın Rogan mı yoksa Prek mi olduğunu sormak istiyorum ama sonuçta bunun bir önemi yok.

"Bana neler olduğunu anlat," diye soruyorum sonunda, aşağı inerken sessizliği bozarak. "Rogan saçmalığını bu işe karıştırma. İkinizin arasındaki sorunun ne olduğunu bilmiyorum ama benimle hiçbir ilgisi yok."

Prek başını çevirip bir an beni inceliyor ve asansör durduğunda tek kelime etmeden tekrar ileri bakıyor.

"Rogan benim için öldü sayılır," diyorum kapılar açılıp da Rogan Kendrick denen şerefsizin ta kendisi ortaya çıktığında. İkimizin de üzerinde yükseliyor ve onu görünce hemen kaskatı kesiliyorum. Bana öyle sert bir bakış fırlatıyor ki, son söylediklerimi duyduğunu ve bundan hoşlanmadığını anlıyorum.

Güzel. İsteddiği kadar yanabilir. İsterse kendini yaksın, umurumda değil. Uzun boylu, esmer ve kara kara düşünen saçmalıklarına kanmaktan bıktım.

Benim aksime, yanında bir eskort olmaması dikkatlerden kaçmıyor. Yine de ne bekliyordum ki? Binbaşının hayranı olmadığı açık, ama Rogan'ın burada olmak için bir tür anlaşma yaptığını biliyorum ve görünüşe göre bu anlaşma, burada olduğu sürece mekânı serbestçe kullanmayı ve kabız, ukala bir tavır takınmayı da içeriyor.

Prek tek kelime etmeden dirsek atarak onu geçiyor ve ben de aynısını yapıyorum, gerekenden birkaç dirsek daha atıyorum. Rogan her zamanki gibi soğukkanlı ve kafa karıştırıcı bir şekilde karşılıyor. Prek beni on birinci kata doğru götürüyor, burası yoğun bir karakol havasına sahip. Tarikat üyelerinin sarı cüppelerinin gelip gittiğini görüyorum. Cadılar ofislerinde çalışıyor ya da diğer cadı gruplarıyla konuşuyor. Rogan'ın heybetli varlığı yol boyunca peşimdeyken arı kovanını geçiyoruz.

Nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Bir şey söyleyecek mi? Bunu yapmasını istiyor muyum? Çok fazla sorum var, ama aynı zamanda hiç söylememesini diliyorum.

onu tekrar görmek. Sanki yaptığı her şeyi düzeltecek bir şey yapabilecekmiş ya da söyleyebilecekmiş gibi, sessizce bunu düzeltmesini umut eden yanımlı tekmelemek istiyorum ama bunun saçmalık olduğunu biliyorum. Olanları hiçbir şey silemez. Ayrıca söyleyecek bir şeyi olduğunu, yaptığının yanlış olduğunu anladığını varsayıyorum, ama böyle bir izlenim edinmiyorum ve bu da beni düğümlüyor.

Yürüdükçe koşuşturma daha da sakinleşiyor ve garip bir düzene sahip kapalı kapılardan oluşan küçük bir labirent görüyorum. Prek bir tanesini açıp beni içeri alana kadar nedenini anlamıyorum. Beyaz oval bir masayı çevreleyen modern ve rahat sandalyelerin bulunduğu konferans tarzı büyük bir odaya getirildim. Dört duvarın ikisini oluşturan devasa dikdörtgen aynalara bakıyorum ve bu tür bir odanın tam olarak ne için kullanıldığını anlıyorum.

Şüphesiz, sorgulanmak için buradayım.

Endişe sistemime hücum ederken olduğum yerde duruyorum. Bu, patronunuzun ofisine habersizce çağrılmak gibi bir şey. Yanlış bir şey yapmadığımı biliyorum, ama bunu çarpan kalbime ve az önce sistemime giren adrenaline söyleyin.

Prek, "Oturun," diye talimat veriyor ve bu daha da paniğe yol açıyor. Hangi sandalyeyi seçeceğim? Seçimimi okuyacaklar mı?

Sonuna oturdu, suçlu o!

Tedirginliğimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum, kendime bunun mantıksız olduğunu söylüyorum. Bana soruları olduğunu söylediler ve ben de onları yanıtlamak için buradayım. Böyle bir ortamda olacağından haberim yoktu ama bu hiçbir şeyi değiştirmez. Ben yanlış bir şey yapmadım.

Kapıdan en uzaktaki sandalyeyi seçip oturuyorum, içimdeki gerilimi boşaltmak için yumruklarımı kucağımda açıp kapatıyorum. Yansıtıcı camın diğer tarafında düğmeli gömlek giymiş, bayat kahve içen ve bir sigara için can atan dedektifleri hayal edip duruyorum. Aptalca bir görüntü. Bu odanın ve sahte aynaların diğer tarafında olanların daha önce bir televizyon programında gördüğüm, hatta duyduğum hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyorum.

Bu Tarikat. *Her* türlü şeyi gözlemlemek ve bunlarla başa çıkmak için büyüleri var. Hayati belirtileri ve duyguları takip eden, yalanları duyabilen cadılar. Bildiğim kadarıyla bu cam duvarlardan birinin arkasında bir zihin okuyucuları olabilir. Ve cadıların yapamadıkları için yapabilecekleri tılsımlar ve iksirler vardır. Bu yerin duvarlarında ne olduğunu ya da bu duvarların üzerinde ne durduğunu bilemeyiz.

aynanın diğerk tarafında. Eminim bu ayarla beni bilerek şaşırttılar, böylece bazı cadılar duygularım hakkında bir temel oluşturabilir ya da kafamın içine girebilir ya da başka bir şey yapabilir.

"Eğer şu anda aklımı okuyorsanız, işte size cinsel yolla bulaşan hastalıkların neye benzediğini gösteren bir slayt gösterisi. Bu travma için lisedeki sağlık öğretmenime teşekkür edebilirsin. Ayrıca, git kendini becer," diye aklımdan geçiriyorum ve karşımdaki geniş aynaya bakıyorum.

Bir hareket dikkatimi zihinsel sabotaj çabalarımından çekiyor ve hem Prek'in hem de Rogan'ın gitmek için döndüklerini görüyorum. Şaşkınlık korkumu bastırıyor ve sandalyemden fırlıyorum.

"Bekle. Sen de mi sorgulanmıyorsun?" Rogan hâlâ açık olan kapıdan çıkmak için hamle yaparken ben de talep ediyorum.

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bana geri dönüyor. "Ben zaten sorgulandım," diye cevap veriyor, ses tonu şu anki çıldırmış halimle görmezden gelemeyeceğim kadar umursamaz. Sanki yapmam gereken tek açıklama buymuş gibi tekrar gitmek için döndüğünde, kendimi kaybediyorum.

Sihrimi ondan saklamak için kullandığım tüm bariyerleri bırakıyorum ve bizi birbirimize bağlayan iplere uzanıyorum. Bu yerde sihirli bir şekilde kendimin dışına çıkamayabilirim -en azından henüz değil- ama Rogan'a onun için geldiğimi bildirmek üzere olduğumdan eminim. Özümü bağlantımızın etrafına sarıyorum ve sahip olduğum her şeyle çekiyorum. Büyüsünü o kadar acımasızca ve ustaca çekiyorum ki dizleri bükülüyor ve yere düşüyor. Tanıdık bağlantımızı çağırırken ve devasa bedeninde depolanan her bir yeteneği alırken acı içinde soluduğunu duyuyorum.

Eğer aramızdaki bağlantı gerçek bir cadı ve tanıdık bağlantısı olsaydı, bunu yaparak onu öldürebilirdim. Yeterince zalim olsaydım tüm özünü içime çekebilir, ruhundaki ışığı söndürebilirdim ama yapamam. Aramızdaki bağ onun geri çekilmesine izin veriyor. Ama onu yeterince tüketirsem, toparlanması ve alınanı geri doldurmak ya da sifonlamak için gereken sihirli gücü oluşturması zaman alacaktır.

Yaptığım şey acı verici ve ihlal edici. Onu savunmasız, zayıf bırakıyorum ve şu anda daha az umursayamazdım. Her şey birkaç saniye içinde oluyor. Prek'in, Rogan'ın neden yerde olduğunu görmek için arkasını dönecek zamanı ancak oluyor.

"Öylece beni burada kendi başımın çaresine bakmam için mi bırakacaksın?" Rogan titreyerek yerden kalkmaya çalışırken onu tersliyorum. Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve bakışlarında yüzen öfke kalbimin acıyla sıkışmasına neden oluyor.

göğüs. "Bana yaptıkların için yüzünde bir özür pırıltısı bile yok mu?" Öfkemi bölen ses tonumdaki zayıf yalpalamadan nefret ederek talep ediyorum. "Beni tüm bu pisliğin ortasına bıraktın ve senden en ufak bir uyarı bile alamıyorum?" Etrafıma işaretler yapıyorum, burada olduğum için öfkeliyim, söz hakkım olmadığı için kızgınım. "Peki, nasıl buldun Rogan? *Savunmasız ve becerilmiş* olmak sana nasıl hissettiriyor?" Hırlayarak koltuğuma geri çöküyorum, öfke göğsümün etrafında dolanıyor ve daha fazlası için yalvarıyorum.

Kanım yetenekle akıyor, büyüm intikam istiyor ama aynı zamanda kâbusta hissettiklerimin bir yankısını da tetikliyor. İçimde çalkalanan öfke ve acıyla nefes alıp veriyorum, kendime o rüyadaki uyarıyı hatırlatıyorum. Onu öldürmenin nasıl görüldüğünü ve nasıl hissettirdiğini canlandırıyorum ve sonra onunla birlikte ölmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Rüyamda ham duygularla hareket ettim, ikinci bir düşünce olmadan misilleme yaptım, ama sonunda kendi öfkemde boğuldum, kendi kanımda boğuldum, pişmanlığın dilimde nasıl bir tat olduğunu bilmemeyi diledim. Öfkemi bastırdım ve içimden akan acıyı kontrol altına almak için mücadele ettim.

"Senin derdin ne lan?" Prek Rogan'dan bana ve tekrar bana bakarak soruyor, belli ki kafası karışmış ve sinirlenmiş.

"Düştüm," diye homurdanıyor Rogan ve büyük bir çabayla ayağa kalkıyor. Koyu renk kot pantolonunun ve zümrüt yeşili gömleğinin tozunu alıyor ama gözleri benimkilerle buluştuğunda, bakışlarında gördüğüm şeyin intikam ya da öfke olmadığını fark ediyorum. Hayır. Yosun yeşili bakışları acıyla, kayıpla dolu. Bakışları benimkilerle birleştiğinde bana sabitlediği azap o kadar içgüdüsel ki, bunun acısını iliklerime kadar hissedebiliyorum. Beni şok ediyor. Beni tamamen hazırlıksız yakalıyor. Ben herhangi bir karşılık veremedim Rogan gözlerini kırıştırıyor, bakışlarını kaçırıyor ve sonra dönüp odadan çıkıyor, ağır masif ahşap kapı arkasından kapanıyor.

Az önce tanık olduklarımdan dolayı acı çekiyorum ve konu ona geldiğinde her zaman olduğum gibi kafamın karışmasından nefret ediyorum. Rogan Kendrick'e karşı asla kendimi bulamıyorum, bulacağımı düşünmek aptallık olur. Boynumun iğnenin batırıldığı tarafına dokunuyorum ve acının beni yere sermesine izin veriyorum. Artık Rogan'ın bana ne gösterdiği, beni kendisi hakkında doğru olduğuna ikna etmeye çalıştığı şeylerin bir önemi yok. Onu önemsemenin beni nereye götüreceğini bilecek kadar çok şey gördüm. Odaya bakıyorum ve tiksintiyle başımı sallıyorum. Beni buraya, bir sorgu odasına, tek başıma getirdi.

Ne kadar oturup beklediğimden, öfke içinde kıvranıp durduğumdan emin değilim. Kendimi sihirle dolu hissediyorum. Sanki bir güç büfesinde çok fazla yemek yemişim ve şimdi

ve sürekli genişleyen karnıma yer açmak için pantolonumun düğmelerini açamıyorum. Cehennem gibi rahatsızım ama kendimi bu duygudan tek yolu içimde tuttuğum yoğun sihrin bir kısmını Rogan'a vermek ve ben bunu yapmayacağım. Bunun yerine sandalyede oturuyor, çiş gelen bir çocuk gibi birkaç dakikada bir ağırlığımı değiştiriyor, her an daha da sinirleniyor ve endişeleniyor ve neden kimsenin benimle konuşmaya gelmediğini merak ediyorum.

Sihirli emişim bir tür alarm mı verdi? Öfkeme yenik düşüp beni ele mi verdi? Şu anda konuştuğumuz gibi, beni de Rogan gibi güçsüz ve zayıf bırakabilmek için bu odadaki koruyucuları mı tamir ediyorlar? Zihnim her biri bir öncekinden daha kötü senaryoları hayal ederek bir düzine farklı yöne doğru fırlıyor.

Başımı masaya koydum ve iç çektim. Gerçekten suçlu olmamam iyi bir şey. Belli ki yumurta gibi kırılacak, gözyaşları ve panik içinde tüm karanlık sırlarımı yetkililere dökene kadar başımın belada bile olmadığı şeyleri itiraf edecek türden bir insanım. Acınacak haldeyim.

Sanki odanın kapısının açılmasını sağlayacak sihirli sözcük buymuş gibi, kapının mandalı çözülüyor ve dört cadının odaya girmesine izin verecek şekilde açılıyor. Sanki bir çölde mahsur kalmışım da serap olmadıklarından emin olmaya çalışıyordum gibi birkaç kez göz kırpiyorum.

Kendime not, sistemindeki çok fazla büyü seni biraz deli yapar.

Boğazımı temizleyip doğruluyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Cadılardan biri oldukça sıkı bir at kuyruğu ve sert köşeli yüz hatlarıyla dikkat çekiyor. Hepimizden uzakta bir sandalyeye oturuyor ve sanki bu toplantının tutanaklarını o tutuyormuş gibi bir tablet çıkarıyor. Karşımda iki cadı oturuyor, uzun dalgalı sarı saçlı ve gri gözlü bir erkek ve Judi Dench görünümlü bir kadın - eğer Judi Dench sevimli pixie kesimini siyaha boyamış ve çok fazla eyeliner sürmüştü. Yanımdaki koltuk çekildi ve siyah gözlü, saçları bant düğümlü ve teni benimkinden bir ton daha koyu olan güzel bir kadın oturdu. Bana biraz fazla yakın ve bir anda kendimi köşeye sıkıştırılmış ve banyo yaptırılmakla tehdit edilen bir kedi gibi hissediyorum.

Büyüm göğsümde nabız gibi atıyor, huzursuz ve rahatsızlığıma tepki veriyor. Boğazıma tırmanmaya başladığını hissediyorum, nereye gideceğini ve ne yapacağını söylemem için bana yalvarıyor, ama onu geri yutuyorum ve ağzımı kapalı tutuyorum.

"Merhaba, Bayan Osseous. Benim adım Eleanor," diye tanıtıyor Judi Dench görünümlü cadı. "Bu Orion," diye devam ediyor, karşımdaki adamı işaret ederek. "Ve bu da Fiona."

Eleanor'a dönmeden önce yanıma bakıp Fiona'yı selamlıyorum. Duvarın dibinde oturmuş, bir tablete tıklayan cadıyı tanıtmasını bekliyorum ama yapmıyor.

"Bugün size bazı sorular soracağız ve devamız için notlar alacağız. Çok fazla zaman almayacak ve dürüst olduğunuz ve cevaplarınızı açık yüreklilikle verdiğiniz sürece her şey çok kolay olacak" dedi ve burnunu kırıştırıp abartılı bir samimiyet ifadesiyle genişçe gülümsedi.

Bu beni hemen tetikte tutuyor ve üçlüyü dikkatle izliyorum.

"Nikki Smelser ismi senin için ne ifade ediyor?" Eleanor bana rahatça soruyor, bakışları gizemli ve dikkatli.

Tamam o zaman, sanırım şakalaşma faslı bitti.

Omuz silkiyorum, beni nereye götürdüğünden emin değilim. Marx bize arama ve büyükanneimin rüyası ile ilgisi hakkında sorgulandığını söyledi ama Tarikat'ın Rogan ve bana bunu söylediğinden haberi var mı bilmiyorum. Belki de bu bir çeşit testtir?

"Elon Kendrick'in evindeyken kemiklerin bana Nik Smelser ismini verdiğini biliyorum," diyorum ona, nasıl doğru cevap verebileceğimi ama fark ettiklerinden daha fazlasını biliyor olabileceğimi ele verecek bağlam ve ayrıntıları vermemeye çalışarak. "Bunun bir erkek ismi olduğunu düşünmüştüm ama senin Nikki ismini kullanman ya tuhaf bir aşinalık amacı taşıyor ya da Nik bir kadın," diye ekliyorum, umarım şüphelerimde haklıyım ve bir tür tuzağa düşmemişimdir.

"Evet, Nikki Smelser bir kadın. Hem de bir Animamancer," diyor, yüzünde komplocu bir ifade, sanki mani yaptırırken dedikodu yapan iki kızmışız gibi.

"O bir Ruh Cadısı mı?" Kafam karışmış bir şekilde tekrarlıyorum ve o da cevap olarak coşkuyla başını sallıyor. Bunun ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışarak bir süre duraksıyorum. "Ama... diğer Osteomancer'larla birlikte kaybolduğu bildirilen Ruh Cadısı değil mi?" Bu yeni bilgi kırıntısını halihazırda sahip olduğum diğer bilgi kırıntılarının yanına yerleştirerek sorguluyorum.

Neden biri üç Osteomancer ve iki Animamancer alsın ki?

Kemik Cadıları ile Ruh arasındaki bağlantı nedir?

Elon'un evine gittiğim gün gördüğüm, sırtında bir çanta ve yanında tanıdığı Tilda ile ayrıldığı imgelem bana tüm bu insanların *alınma* durumunun hala doğrulanmadığını hatırlatıyor ama bir şey söylemiyorum,

Onlar balık tuttuğumu anlamadan önce ne kadarını düzene sokabileceğimi görmek istiyorum.

"Peki, sizce diğerlerini kaçırın o mu?" Etrafımdaki cadılara bakarak soruyorum, sanki bu bulmacanın eksik parçaları yüzlerinden okunacakmış gibi. Hiçbir şey öğrenemedim.

"Bunu söylemek için çok erken ama onları seninle takas etmek isteyen notu yazan kişi kesinlikle o," diyor Eleanor, başını yana eğip kaşlarını çatarak komik bir kötü oyunculuk sergiliyor. "Peki bunu neden yapsın?" diye soruyor, sanki arkamdaki boşluk ona cevabı fısıldayacakmış gibi bana bakıyor.

"Ne yapacaksın, mektubu mu yazacaksın?" Arkama bakma ve yaşlı cadının tam olarak neye baktığını görme dürtüsüyle savaşıyor soruyorum.

Eleanor tiksindi. "Hayır, öyle değil canım. Neden onları seninle takas etsin ki?" Mavi gözleri tekrar bana odaklanıyor ve sanki cevap vermeme bekliyormuş gibi sabırla bekliyor.

"Ben nereden bileyim?" Savunmaya geçtim, sinirlenmeye başlamıştım. Bu tam bir zaman kaybı. Eğer diğer cadıları kaçırın Nik Smelser ise, neden benim bu işle bir ilgim varmış gibi konuşuyor ve davranıyorlar?

Orion yoktan bir resim yaratıyor ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor. Bana bakan kadının kahverengi kıvrıkcık saçları, gözlükleri ve nazik bir gülümsemesi var. Güzel ve bir yanağında küçük bir gamzesi var. Gözleri neredeyse saçlarıyla aynı moka kahverengisinde ve bakışlarında açık ve hissedilir bir mutluluk var.

"Nik Smelser bu mu?" Kafamın daha da karıştığını hissederek soruyorum. Bu kadın başkalarını kaçırın birine benzemiyor. Yani, gerçekten ne bilebilirim ki, görünüş aldatıcı , ama bu kadın... evet, yüz hatlarının hiçbir yerinde şeytani ya da duygusuz bir ifade göremiyorum.

"Tam da o," diye cevap veriyor Eleanor ve ben de konuşan tek kişi Eleanor iken diğer iki cadının neden burada olduğunu merak etmeye başlıyorum.

"Notu onun yazdığına emin misin?" Burada kaçırdığımız bir şey olmadığına hiç ikna olmamış bir şekilde bastırıyorum.

"Hiç şüphe yok," diye onaylıyor Eleanor.

"Notu görebilir miyim?" Nikki'nin resmini Orion'a geri verirken soruyorum. Eleanor mutlu bir şekilde, "Sizin için getirtirim," diyor, ama kimse

Sanki alacaklarmış gibi ayağa , ya camın diğer tarafındaki birinin aldığını ya da notu görmemin başka bir zaman gerçekleşeceğini varsayıyorum.

"Büyükannen tuhaf bir rüya gördü ve bunu rapor etme ihtiyacı hissetti. Bunun bir tür uyarı, belki de bir kehanet olabileceğinden endişeleniyordu. Gördüğü şeyi sizinle tartıştı mı?"

Sorusu karşısında gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Neden bunu onlarla konuşmam gerekiyor, Marx'la zaten konuşmadılar mı? Onlara Rogan'la bana rüyadan bahsettiklerini söylemedi mi? Büyükannemle potansiyel peygamberlik vizyonları hakkında derin konuşmalar yapmak şöyle dursun, sıradaki kişi olduğumu bile bilmiyordum.

"Burada kendimize biraz zaman kazandırabilir miyiz ve size sadece bu kayıp cadılarla hiçbir ilgim olmadığını söyleyeceğim. Büyükannem öldüğünde seçileceğimi bilmiyordum. Onun işi ya da büyü hakkında hiç konuşmadık. Büyükannemin onu rahatsız eden bir rüya gördüğünden haberim yoktu. Nikki Smelser'ı tanımıyorum. Kayıp Osteomancer'larla hiç tanışmadım. Bir yabancı benden yardım istemesi ve benim de kabul etmem dışında bu olayla hiçbir ilgim yok." Benden şüphelendikleri kısmı geçip, tüm bunların arkasında gerçekten kimin olduğunu bulmaya çalışabileceğimizi umarak eşit bir şekilde ifade ediyorum.

"Peki neden *bir yabancıya* yardım etmeyi kabul ettin?" Fiona soruyor, sesi yumuşak ve sarhoş edici.

Eleanor dışında biri nihayet konuştuğunda neredeyse şaşkınlıkla sıçrayacağım ama neyse ki kıcımlı koltuğa sıkıca sabitliyorum. *Vox Witch alarmı*, duyularım çılgınlık atıyor ve sesinin kayganlığında kaybolmamak için çalışıyorum.

"Çünkü işler böyle yürüyor," diye cevap veriyorum basitçe, her yargıyla karışık bir şaşkınlıkla bakarak. Konu sihrimiz olduğunda Osteo'ların nasıl bir alış veriş içinde olduğunu hepsi biliyor. "Kemiklerin seçtiği insanlar için okuyorum, büyümün beni teşvik ettiği kişilere yardım ediyorum," diye ekliyorum, sanki bu Tarikat üyelerinin hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ve senin büyüün Rogan Kendrick'i mi seçti?" Fiona bastırıyor. "Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde.

Eleanor'un bakışları bana geri dönmekten önce hızla solumdaki duvarda asılı aynaya kayıyor ama ben kaçırmıyorum. Kime bakıyor? Rogan'a mı? Başka birine mi?

"Büyükannen öldüğünde kaç yaşındaydı?" Eleanor soruyor ve konunun aniden değişmesi beni şaşırtıyor.

"Seksen üç yaşındaydı."

Bir sonraki soru ağzından dökülürken Eleanor'un gözleri daha da yoğunlaşıyor. "Peki cesedini kim buldu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama duraklamak zorunda kaldım. Neredeyse Hillen Teyzem diyecektim ama bu doğru değil. Tad bana birinin onları arayıp haber verdiğini söyledi. Magda mıydı? Hayır, öyle olamaz çünkü Hillen kemiklerin onlarda olmadığını yüzlerine vurmak için onları aramış. Ayrıca Grimoire'u okuyup yok edecek kadar uzun süre ellerinde tutmadılar. Eğer o ve Gwen Grammy Ruby'yi bir gün önce bulmuş olsalardı, ben onu aramaya geldiğimde Grimoire çoktan kızarmış olurdu.

Yapabileceğim tek şekilde cevap verirken ruhuma tedirginlik yerleşiyor. "Bilmiyorum."

Eleanor'un ince kaşları şokla havaya kalkıyor ama bunun olduğu belli. Bu cadının geleceğinde Oscar ödülü olmayacak, bu kesin.

"Nasıl bilmezsiniz? Nekrolar çağrılmadı mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Elbette öyleydi, doğal sebeplerdi, *bu* tartışmasıydı."

"Peki bunu nereden biliyorsun? Büyükannenin cesedini görmediysen, kimin gördüğünü bile bilmiyorsan, nasıl emin olabiliyorsun?" diye masumca soruyor, ama mavi gözlerinde hilekâr bir parıltı var.

Bana öyle söylendiği için demek istiyorum ama bu argüman benim kulağıma bile zayıf geliyor.

"Büyükannenle yakın mıydınız?" Orion aniden ortaya çıkıp soruyor.

"Evet."

"Ama onunla büyü hakkında konuşacak, rahatsız edici rüyalarını ya da topluluğumuzdaki konumunu bilecek kadar yakın değil mi?" diye devam ediyor, sesindeki yargı açık.

Telaşla ona siktir olup gitmesini söylemek istiyorum ama tek söyleyebildiğim, "Büyü hakkında konuşmadık, ben böyle istedim ve büyükanmem de buna saygı duydu," oluyor.

"Büyü hakkında konuşmak istemiyor musun?" Eleanor sanki daha önce hiç bu kadar saçma bir ifade duymamış gibi yüksek sesle haykırıyor. "Neden olmasın ki? Soyunuzun bir üyesi olarak göreviniz bu kadar mı hafife alındı?"

İğneleme karşısında hafifçe irkildim. "Hayır, ama sanılanın aksine herkes senin gibi olmak istemiyor. Sihir bazı insanlar için her şey demek değildir."

Etrafımdaki üç cadı, sanki şimdiye kadar duydukları en iyi stand-up gösterisini yapmışım gibi gülüyor. Odanın içinde saldırgan bir şekilde zıplıyor ve kuş pisliği gibi ayaklarımın dibine düşüyor.

"Gerçek sebep neydi, Lennox? Ve çok uzun zamandır kendine söylediğin yalanların burada bir etkisi olacağını sanma," diye tersliyor Eleanor, şimdiye kadar oynadığı neşeli yaşlı kadın rolünün hepsi gitmiş.

Etkilenmemiş bir şekilde ona baktım. "Ne yani? Nazik büyükanne rutini düşündüğün gibi işe yaramıyor, bu yüzden hepsini bir kenara mı bırakıyorsun?" Suçluyorum. "Büyükanneime benzemeye çalışarak yaptığın yetersiz işe ısınacağımı mı düşündün gerçekten? Bu saçmalığı göremeyecek kadar kederli olacağımı mı sandın?"

Eleanor kıkırdıyor ama içinde zerre kadar gerçek bir mizah yok. "Lennox, kiminle istersen konuşabilirsin, çekici arkadaş," diyor yanımdaki Fiona'yı işaret ederek. "Sakinleştirici baba figürü," diye devam ediyor, başını Orion'a doğru eğip kendini işaret etmeden önce, "kayıp bir sevdiğinin temsili. Hatta üzüldüğün, yardım etmek istediğin bir kıza tüm sırlarını dökebilirsin," diye ekliyor ve arkasındaki, elinde tabletle hepimizden ayrı oturan cadıyı işaret ediyor.

"Analizlerimizin en etkili olacağını gösterdiği koleksiyon bu, ancak bu hoşunuza gitmezse, eşcinsel en iyi arkadaş seçeneğini, sert otorite figürünü veya kişisel favorimi çağırabilirim: yakışıklı ve karamsar. Gerçekten, Lennox, zehrini seçebilirsin, ama sonunda sorularımızı cevaplayacaksın. Bize bilmemiz gereken her şeyi anlatacaksın," diye kesin bir dille ifade ediyor.

Isı yanaklarıma hücum ediyor ve öfke midemde kaynıyor. Ben bir aptalım. Onlardan bir adım önde olduğumu düşünüyordum. Bir adım önde olduğumu, onlardan bilgi sağdığımı ve aptallıklarının üstesinden geldiğimi sanıyordum ama onlar bunca zamandır *benimle* oyun oynuyorlardı. Muhtemelen ben daha bu odaya adımımı atmadan önce. Eleanor az önce içimdeki aşırı güveni tokatladı ve şimdi ne yapacağımı şaşırmış durumdayım.

Çenemi sıkıyor ve hissettiğim utanç ve hayal kırıklığıyla nefes . Daha zeki olduğumu, bir grup amatörle uğraştığımı sanıyordum ama tam tersi oldu. Burada çaylak olan benim ve neyle karşı karşıya olduğum hakkında hiçbir fikrim olmadığı çok açık. Sandalyemde arkama yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturdum. Eleanor'un gözleri bu hareketle parlıyor, sanki bunu benim beyaz bir teslim bayrağı sallamam olarak algılıyor.

"Güzel," diye zalimce cilveleniyor. "Şimdi, nerede kalmıştık, evetdoğru... Büyükannele alışveriş yapmamanızın gerçek nedeni neydi? Neden

kendi soyundan gelen ve potansiyel olarak miras alabileceğini bildiği birini bu kadar cahil bırakmaya bu kadar istekli miydi?"

Acı, plajdaki devasa, beklenmedik bir dalga gibi bana çarpıyor. Bir an, ılık kumun ve serin okyanus suyunun verdiği hissi takdir ediyorum, sonra bir bakıyorum, dalgaların altında kalmışım ve boğuluyorum. Babamın yüzü, notu ve ardından bıraktığı yıkım gözümün önünden geçiyor ve keşke bu anlamsız acı dolu sorulara cevap vermek yerine kendi içime girebilseydim diyorum.

Başımı sallıyorum, burada olduğum için, bu acıyı yeniden su yüzüne çıkarmaya zorladıkları için kızgınım ve tüm bunlar ne için? Bu gerçekten onların beni, büyükannemi, sahip olduğunu düşündüğü kehaneti anlamaya çalışmasıyla mı ilgili? Fark ettiğimden daha fazlası mı var? Bunun nereye gittiğini görmek için kendimi zorluyorum ama yapamıyorum. Kendime, ne kadar istilacı ya da yararsız olursa olsun, aptalca sorularına cevap vermem gerektiğini söylüyorum. Cadılar kayıp ve eğer bu onları bulmaya odaklanmalarını sağlarsa, sonunda buna değecek. Karşımda oturan kaltak cadıya teslim olmuş bir bakış *fırlatıyorum*, ateş saçan bakışlarımdaki "siktir git" ifadesi çok net ve derin, güçlendirici bir nefes alarak sorusunu yanıtlıyorum.

"*Kondrosarkomu* ilk kez duyduğumda, hayatımda duyduğum en korkutucu kelimeydi. On altı yaşındaydım ve ne anlama geldiğini bilmiyordum. Babam bunun kanser olduğunu ve çok ilerlemiş olduğunu açıkladığında, dünyanın sona erdiğini düşündüm. Sonra *kemik kanseri* kelimesini duydum ve sanki tüm endişelerim serçeye dönüşüp uçup gitti," diyorum onlara, anılarıma, o zamanlar ne kadar genç ve aptal olduğuma dair başımı hafifçe sallayarak.

"Çoğu insan *kemik kanseri* dendiğinde heyecanlanmazdı ama çoğu insan Kemik Cadısı diye birini tanımıyordu. Büyükannem Ruby'nin günü kurtaracağını biliyordum. Ne de olsa *sihirle* kıyaslandığında kanser nedir ki?" Bu retorik soru etrafımdaki odanın gerginliği üzerinde dalgalanıyor ve ben tavana bakıp gözlerimden taşan duygu ve öfkeyi kırıştırıyorum.

"Onu iyileştirmesi gereken büyülere, iksirlere ve ilaçlara balıklama daldım. Kondrosarkoma elimizden gelen her şeyle saldırdık, insan tedavileri ya da cadı, fark etmez, üzerine gittik. İki yıl boyunca odaklanabildiğim tek şey babamı iyileştirmek oldu. Ama büyükannem Ruby'nin ne yaptığının ya da büyü yaptığının bir önemi yoktu, gözlerimizin önünde kötüleşti. Buna bir anlam veremiyordum ve sihrin bile babamı iyileştiremeyeceğini kabullenmek yerine

Herkesi kurtarabilecek bir büyü, babamı yanımda tutacak bir tentür bulmak için daha çok çalıştım. Ve sonra o öldü."

Çok fazla duygu aynı anda içimden dökülmeye çalışırken boğazım düğümleniyor. Hepsini dizginlemek için mücadele ederken bir an sessiz kalıyorum. Fiona sessizliğimi hikâyemin sonu olarak kabul etti.

"İstediğin şeyi yapmadığı için büyüye sırtını mı döndün?" diye homurdanıyor, ses tonu beni çok uzun zamandır öfke nöbeti geçiren huysuz bir çocuk gibi resmediyor.

Boş bir kahkaha atıyorum ve başımı sallıyorum. Bu insanlar benim kim olduğumu, neyle ilgili olduğumu bildiklerini sanıyor olabilirler ama hiçbir şey bilmiyorlar.

"Hayır," diye cevap veriyorum, yüzümü hüzünlü bir gülümseme kaplıyor. "Babam büyüye hiç şans vermedi bile."

Şaşkınlık Fiona'nın yüz hatlarında gizlice beliriyor ve ben bunu suratından silme isteğimle savaşıyorum.

"Babam öldükten sonra eşyalarını toplamak zorunda kaldığımda bu notu onun eşyaları arasında buldum. Dolabında özenle paketlenmiş ve korunaklı bir şekilde sarılmış, el değmemiş iksir kutuları buldum. Görünüşe göre onları almazdı, ama aynı zamanda ziyan da etmezdi, bu yüzden onları sakladı. Büyükannem ve benim yıllarca üzerinde çalıştığımız her bir ilaç el değmemiş bir şekilde öylece duruyordu. Notunda beni sevdiğini ve bir gün anlayacağımı umduğunu ama şu anda annemle birlikte olduğunu ve mutlu olduğunu yazıyordu."

Bayat halı ve büyü kokusu etrafımı sarıyor ve sanki yine o dolabın içinde oturuyor gibiyim. Ellerimdeki defter kağıdını hissedebiliyor, hafif karton kokusunu alabiliyorum. Babamın eğik karalamalarına baktığımı hatırlıyorum, kelimeleri basit ve doğrudan, tıpkı o hayattayken olduğu gibi.

Beni sevdiğini söyledi ama gitti. Mutluydu ama *benim* mutluluğumu bozması umurunda mıydı?

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanıyor ve kendimi büyüdüğüm karavandaki küçük alandan zihinsel olarak çekerek gözlerimi kırıştırıyorum. Fiona'ya bakıyorum ve ona ıstırabımı gösteriyorum. "İstediğimi elde edemediğim için büyüye sırtımı dönmedim, ondan çok fazla şey istediğim için uzaklaştım. Tüm inancını birine, bir şeye bağlamak tehlikelidir. Bunun bir daha asla olmamasını sağladım. Büyükannem nasıl hissettiğimi anlıyordu. Beni bu konuda zorlayamayacağını biliyordu. Ayrıca, kuzenimin seçilmiş kişi olacağını düşünmüştük."

Son kısmı alışkanlıktan dolayı söyledim. Şimdi durumun böyle olmadığını biliyorum ama sonuçta bu hiçbir şeyi değıştirmedii. Büyükannem zamana ihtiyacım olduğunu biliyordu, sihrin içindeki güzelliğı, gücü tekrar bulmam için alana ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu insanlar bunu anlamayabilir ama o anladı ve yolumu bulmama izin verecek kadar *beni* sevdiğii için sonsuza dek minnettarım.

"Peki ya sana büyükannenin seni büyü öğrenmen için zorlamadığını söylesem, bunu senin durumunla empati kurduğı için *değil*, sana asla aktarmak istemediğı için yaptığını söylesem?" Eleanor püskürüyor, yüzü kendini beğenmiş ve gözleri yırtıcı.

Bu ifade o kadar rastgele, o kadar gülünç ki, inanmaz bir kahkaha atıyorum. "Büyükannemi tanımadığınızı söyleyebilirim," diye basitçe cevap veriyorum, bugünlük sorularla işim bitti. Bu kapalı cehennem deliğinden çıkıp biraz temiz hava almam gerekiyor. Az önce kazdığım duygularla oturup bir kez daha yerleşmelerine izin vermeliyim.

"Hayır, Osteomancer, büyükanneni pek iyi tanımadığını söyleyebilirim," diye tersliyor yaşlı cadı ve onun kiniyle birlikte sabrımın son kırıntısı da gidiyor. Ona gidip bir asanın üzerine oturmasını söylemek için ağzımı açıyorum ama sözümü kesiyor. "Nikki Smelser'ı tanımıyor olabilirsin ama kimin tanıdığını bilmek ister misin?"

Orion başka bir resim yaratıyor ve bana doğru kaydırıyor. Fotoğraf koluma çarpıp birkaç santim geri sektikten sonra masanın üzerine düşüyor. Tanıdık bir melek yüzü bana bakıyor. Kendimi bildim bileli büyükannemin evindeki bir çerçevede gördüğüm bir yüz. Bir saniyemi alıyor ama inceledikçe görmeye başlıyorum.

Büyük kahverengi gözler, sevimli küçük oval bir yüzden yukarı bakıyor. Kısa kahverengi bukleler her yöne uzanıyor, çocuğun yüzünde mutlu bir gülümseme genişçe uzanıyor ve tek bir gamzeyi ortaya çıkarıyor. O zamanlar gözlükleri yoktu ve yüzü henüz bir çocuğun yumuşak yanakları ve düğme burnundan güzel bir kadına dönüşmeye başlamamıştı. Ama hiç şüphe yok ki... Nikki Smelser'a bakıyorum.

Binlerce kez gördüğüm ve görmezden geldiğim küçük kızın resmine bakarken şaşkınlık içimi kaplıyor.

"Büyükannen ölene kadar onun yakın arkadaşıydı ve Nikki onun halefi oldu. Ruby zaman zaman Ruh Cadısı'na bakıyordu. Bu yüzden, masum görünen bu cadı kızın bir saldırının tam ortasında ortaya çıkmasına ne kadar şaşırdığınızı bir düşünün.

Osteomancer'lar," diye *büküyor* Eleanor, sabrımın yetmeyeceği kadar *kaymağı* yiyen bir *kedi gibi*.

"Büyükannen çok iyi. Piyona bakıp vezir olduğunu düşünmemizi sağladı. Hepimiz kuyruğumuzu kovalıyorduk, ta ki dairesini arayıp bağlamayı unuttuğu *tek* yarım kalmış işi bulana kadar." Eleanor sanki ihtiyacı olan tek kanıt buymuş gibi resme dokunuyor. "Tüm bunların seninle ne ilgisi olduğunu, neden onları seninle takas ettiğini anlayamadık ama artık her şey ortada..."

Dramatik bir şekilde duraklıyor ve gözlerinden *ne* sormamı istediğini anlayabiliyorum. Beklemeye devam edebilir, ben bir kukla değilim ve onun da benim kukla ustam olmadığı kesin.

Eleanor'un gözleri heyecanla parlıyor ve odadaki tansiyon yükseliyor. "Büyükannen yaşıyor, Lennox. Bu işin arkasında *o var*. Ama merak etme, bulacağız ve bu sefer gerçekten öldüğünden emin olacağız."

OceanofPDF.com

R Yaş içimde alevleniyor ve büyüm buna karşılık olarak parlıyor. "Kıçını mı tekmeletmeye çalışıyorsun?" Sandalyemden kalkıp kim olduğunu bilmediğim cadiya doğru eğilirken öfkeyle Onunla taşak geçiyor. Odadaki diğer Tarikat üyelerinin hepsi ayağa fırlıyor, gözleri tetikte ve her an yardım gelmesini bekliyormuş gibi aynalara bakıyorlar, Eleanor hariç hepsi. Çok mutlu görünüyor, sanki hayattaki tek amacı beni çıldırtmakmış gibi. Delirmiş bakışlarında gördüğüm heves beni duraksatıyor ve beni neden bu kadar zorluyor olabileceğini düşünüyorum.

Yaptığı açıklama zihnimde dönüp duruyor. Bildiri. Tehdit.

Büyükanne Ruby'nin hayatta olduğuna gerçekten inanıyor mu? Bu bir çeşit hile mi? Büyükanne'nin bir şekilde kendi ölümünü uydurduğu fikrini tamamen reddetmek istiyorum ama kemikler beni seçtiğinden beri gördüğüm ve öğrendiğim onca şeyden sonra bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Rogan bana bir soydaki büyü'nün sadece ölümle geçmek zorunda olmadığını söylüyordu. Bırakılabilir ve sonra... *ayrılırlar, hayatlarının geri kalanını Lesser olarak yaşarlar.*

Ama bu doğru olsa bile, kemikleri evimde ilk keşfettiğim zamanı hatırlıyorum. Keseyi açıp kemikleri bana mühürlerken Büyükanne'nin beni izlediğini hissettiğimi biliyorum. Başka zamanlarda da

Onun varlığını belirgin bir şekilde hissettim ve eğer hâlâ hayatta olsaydı bunların hiçbiri olmazdı.

Değil mi?

Eleanor benim kendi kendime konuştuğumu görmüş gibi, bana çarpık teorilerinden daha fazlasını yöneltiliyor. "Bir düşün Lennox, bu kaçırın kişi sana ulaşmak için neden bu kadar zahmete girsin ki? Çünkü büyükannen gücünü geri istiyor, çünkü onun peşinde olduğumuzun farkında değil, ama artık farkındayız!"

Karşımdaki aynanın diğer tarafından bir gümbürtü geliyor. Aynanın yüzeyi, ona çarpan şeyin gücüyle titriyor. Birinin ya da bir şeyin aynaya çarpmasını bekliyorum ama yüksek sesin dikkatimizi çekmesinden başka bir şey olmuyor.

Tam o sırada odanın kapısı açıldı. Genç bir adam içeri giriyor, eldivenli ellerinde fidye notu olduğunu tahmin ettiğim bir şey tutuyor. Notla ne yapacağından emin değilmiş gibi odaya göz gezdiriyor. Eleanor kağıttan bana bakıyor.

"Bana inanmıyor musun, Lennox? Kendin gör. Kemiklerini ara. Arayabileceğini biliyoruz. Onları masaya dök, bakalım büyükannenin başka neler planladığına dair sana ipucu verecekler mi?"

Notu adamın elinden kapıyor ama daha dönüp bana fırlatmadan başını geriye atıyor ve kan donduran bir çığlık atıyor. Etrafımda bir alarm çalıyor, ama tek görebildiğim ve duyabildiğim Eleanor'un çığlıkları, vücudu sanki içten dışa doğru yanıyormuş gibi kabarcıklarla doluyor. Elindeki kâğıt duman çıkarmaya başlıyor ve bu cadı gözlerimin önünde kendiliğinden yanacak diye dehşete kapılıyorum. Derisi kömürleşmeye ve yarılmaya başladığında olduğum yerde donup kaldım.

Bir çığlık daha dikkatimi çekiyor ve Fiona'nın Tarikat üyesinden kaçmaya çalıştığını görüyorum. İblis büyüsü ve odayı boşaltmakla ilgili bir şeyler haykırıyor ama ben şoktan o kadar sersemlemiş durumdayım ki kıpırdayamıyorum. Etrafımda ışıklar yanıp sönüyor ama tek görebildiğim Eleanor'un ellerinin bir kısmı rüzgârda yanmış kâğıt gibi pul pul dökülmeye başlıyor.

Kollar beni sımsıkı sarıyor ve bir de bakıyorum ki odadan çıkarılıyorum, Eleanor'un çığlıklarının yankısı, kükürt ve kül kokusu peşimden geliyor ve güvenli bir yere çekiliyorum. Etrafımdaki her şey yavaşlıyor, ne olup bittiğinin aşırı farkındayım ama yine de sanki biri ayarlarımda sarhoş tembel modunu etkinleştirmiş gibi. Hiçbir şeye gerçek zamanlı tepki veremiyorum.

Onu güvenli bir yere götürmek için attığım çılgınlık taşıdığım koridorda yankılanıyor. Birisi bir kapıyı tekmeleyerek açtı ve aniden merdiven boşluğuna döküldük. Yukarı tırmanmaya başladığımızda çizmeli ayaklar her basamağa gürültüyle vuruyor. Etrafımızda çalan alarmlar ve yanıp sönen ışıklarla her şey kafa karıştırıcı geliyor. Beni tutan kişiye yanlış yöne gittiğini söylemek istiyorum. Yangın olduğunda yukarı değil, aşağı inmeniz gerekir, ama ağzımı çalıştıramıyorum. Daha önce oturduğum daireye benzeyen ama benim olmadığını söyleyebileceğim bir daireye girdiğimizi hissediyorum. Her şey aynı yerde ama renkler farklı, raflardaki biblolar odamda ipucu ararken etrafa fırlattığımı hatırladığım biblolar değil.

Ayaklarımın üzerinde duruyorum ve uzun boylu bir adam yüzü benimkiyle aynı hizaya gelene kadar eğiliyor. Vahşi yeşil gözleri bana bakıyor, yüzünün bir yanından geçen yara izi onu olduğundan çok daha heybetli gösteriyor. Bu düşünce tarzını hemen bırakıyorum. *Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi* kendime hatırlatıyorum. Yani, ona güvenemeyeceğim gerçeğinden başka bir şey.

Rogan benim şok dolu bakışlarımda oluşan bu sonucu görebiliyor gibi, gözlerinin sertleşmesini izliyorum. Bakışlarımda gördüklerinden korunmak için zırhını giydiğini hissedebiliyorum. Geldiğimiz nokta beni biraz üzüyor. Çok uzun zaman önce onun gözlerinin içine bakıyor ve orada bir *olasılık* görüyordum. Şimdi ise tek görebildiğim zayıflığım.

"O iyi mi? Herhangi bir lanet kalıntısı ona isabet etti mi?" diye soruyor bir ses ama Rogan'ın gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Hayır, sadece şokta. Binanın geri kalanı güvenli mi? Başkaları olup olmadığını biliyor muyuz?" Rogan talep ediyor.

Diğerleri mi?

Diğer ses, "Hayır, şu anda bir tarama yapıyorlar," diye cevap veriyor ve ben onun Marx olduğunu anlıyorum.

Rogan sessizce arkadaşına, "Odayı boşaltmanı istiyorum," diyor ve ben gözümü kırptırarak Rogan'ın yüzünü bir milisaniyeliğine zihninden uzaklaştırıp tekrar ona bakıyorum.

İçimden toparlanmaya, zihinsel olarak kendimi tokatlamaya ve bağırarak kendime *gelmeye* çalışıyorum. Ama ayaklarım yere basmıyor ve gözlerim sabit kalıyor, sanki ben pervaneymişim ve Rogan da alevmiş gibi. Ya da belki de alev benim ve bu yüzden burada durup şaşkınlık ve öfkeyle yanıyormuşum gibi hissetmekten başka bir şey yapamıyorum.

"Ekip, yerleri süpürelim, etrafta sürpriz bir şey olmadığından emin olalım. Rish, Bridger, kapıyı gözleyin, bizden başka biri yaklaşırsa yere yatırın."

Evet, efendim sesleri etrafımda çınlıyor ve Rogan'ın yüzüne bakmasam da Marx'ın emriyle cadıların odadan dışarı fırladığını duyuyorum. Kapının kapanma ve kilidin yerine takılma sesi kulaklarımda yankılanıyor ama ben yine de ayakta durmuş, kendisine verilen her fırsatta bana ihanet eden adama kırık gözlerle bakıyorum.

Sonunda Rogan sessizliği bozana kadar sessizlik etrafımızı sarıyor. "İyi misin?" diye soruyor, gözleri cevaplar için benimkileri arıyor.

"Hayır," diye şaşırtıcı bir şekilde cevap veriyorum, sesim düz ve . "Yaralandın mı?"

Durum değerlendirmesi yapıyorum. *Yaralandım mı?* Eleanor'un çığlığı zihnimde yankılanıyor ve sesin kafamda tekrar çalınmasına karşı irkiliyorum.

"Fiziksel olarak değil," diyorum .

Tanrım, Rogan Vox Witch'in bir parçası ve bana bunu söylemeyi unuttu mu, yoksa sarhoş tembel modum otomatik cevaplama ayarıyla mı geliyor?

"Neydi o?" Titreyerek soruyorum, soruyu oluşturabildiğim ve burada durup hâlâ o sorgu odasındaymışım gibi cevaplar tükürmediğim için rahatlıyorum.

Rogan bana, "Doğrulamak için testler yapacaklar ama bunun bir iblis laneti olduğundan oldukça eminim," diyor. Ses tonunda huşu ve endişe var ve bu bana söylediklerine şaşırmış gibi hissettiriyor.

İblisler hakkında güçlü ve parazit olmaları dışında pek bir şey bilmiyorum. Diğer canlıların özünden beslenirler ama bir iblisin neden bu işe karıştığı hakkında hiçbir fikrim yok. Zihnimde sorular uçuşuyor, bir tanesini yakalayıp ağzımdan zorla çıkaramayacağım kadar hızlı bir şekilde geçip gidiyor. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama az önce gördüklerime bakılırsa, burada, Tarikat'ın kalbinde, buranın dışında olduğumdan daha güvende değilim.

"O nota ondan önce dokunmuş olsaydım..." Başlıyorum ama Rogan'ın kararlı bir şekilde başını sallaması beni vazgeçiriyor.

"O daha iyisini biliyordu, uygun önlemler alınmadan herhangi bir kanıtı ele almaması gerektiğini biliyordu. Protokolü açıkça göz ardı ederek hepimizi riske attı. O mektubu koruma olmadan ele almana izin vermezlerdi," diye beni rahatlatıyor ama ben kendimi Eleanor'un yerine koymakla o kadar meşgulüm ki onu gerçekten duyamıyorum.

Bu düşüncelerden sıyrılıyorum ve sanki o cadıya olanların görüntüsünü zihnimden silecekmiş gibi gözlerimi ovuşturuyorum. "Bir iblis bunu neden yapsın ki? Bunun olan diğer her şeyle nasıl uyuştuğunu anlamıyorum?"

Rogan başını arkaya atar, stres ve yorgunluk ondan yayılır. "Bilmiyorum. İblisler nadirdir ve genellikle cadı işlerine karışmazlar. Bildiğim kadarıyla politik bir amaçları yok, hiyerarşinin bir parçası olmak gibi bir arzuları da yok. Kendi yeraltı dünyaları var ve o atmosferde gelişiyorlar." Duraksıyor, gözleri dalgın dalgın olasılıklar çalışıyor, büyü dünyasına dair engin tecrübesiyle bunları çözmek için benden daha donanımlı.

Bu arada, odadaki tüm gölgelere şüpheyle bakmaktan kendimi alamıyorum. *İblisler tarafından mı avlanıyorum?* Daha da kötüsü, *bu* ihtimalin büyükannemin sahte bir ölüm numarası yapıp cadıları kaçırma ihtimalinden daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilemiyorum.

"Tarikat'ın iblis büyüü konusunda uzmanları var. Ne olduğunu inceleyecek, lanetin amacını çözecek ve bunun neden olduğunu anlayacaklar. O zamana kadar dikkatli olmalıyız Lennox. Bunun arkasında her kim varsa Tarikat'ı bir kez ihlal etti, bunu tekrar yapabilir," diye beni uyarıyor ve yemin ederim ki oda derece derece soğuyor gibi hissediyorum.

Rogan derin bir iç çekip alnını alnıma yasladığında gölgeleri yan gözle izlemeye geri dönüyorum. "Lennox, bana kızgın olduğunu biliyorum," diye başlıyor ve onu içime çekmenin bana rahatlatıcı gelmesinden nefret ediyorum. Pislik olan insanların güzel kokmasına ya da güvende hissetmesine izin verilmemeli. İçgüdülerim şu anda beni ondan uzak durmam konusunda uyarmalı, bana sıcak ve heyecan verici bir doz vermemeli.

Hainler.

"Bana sihrimi geri vermeni istiyorum," diye bitiriyor, sorusunun nefesi dudaklarımı gıdıklıyor ve sonunda kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor.

İçimde bir şeyler kopuyor ve onu itiyorum.

Kendime not: Sarhoş tembel modu yanlışlıkla etkinleştirildiğinde, nefret kapatma düğmesidir.

"Şu anda gerçek misin?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum ve Rogan geri adım atarak alanıma giriyor, beni kalabalıklaştırıyor, hislerimi karıştırıyor. Onu uzak tutmak için geri çekiliyorum ve uyarmak için bir elimi kaldırıyorum.

"Bu *bizimle* ilgili değil, Lennox," diye savunuyor. "Savunmasızım ve savunmasız olamam, ne burada, ne de iblis büyüü Düzen'i ihlal ederken," diye ikna etmeye çalışsa da sağır kulaklara çarpıyor.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum. "Bu işi başaracaksın Rogan. Tanıştığımız ilk gün elimi zorladığında ya da beni uyuşturup bu engerekler inine ittiğinde başardığımı biliyorum," diye bağıyorum, içinde bulunduğu duruma zerre kadar sempati duymadan.

"Başka seçeneğim yoktu," diye savunuyor. "Elon'ın başı dertte. Onu mümkün olduğunca çabuk bulmak için en iyi şansımız buydu. daha fazla kaynağa ihtiyacımız vardı. En iyi şansımız Tarikat'ın sunduklarından faydalanmaktı."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Başka seçeneğin yok muydu?" Sanki onu doğru duymama imkân yokmuş gibi tekrarlıyorum. "Seçme şansın vardı Rogan, sadece *beni seçmedin*. Bunu o küçük işbirlikçi aklına sokma. Tarikat *bize* bir şey teklif etmedi; sen onlara takas için gittin. İstedğin şey için bana. Kararını saçma sapan şehitlik ve zoraki el saçmalıklarıyla boyama," diye zehirli bir şekilde karşılık veriyorum.

"Hayır, Lennox, başka seçeneğim yoktu. Hiçbir zaman seni seçebileceğim bir konumda olmadım. Her zaman Elon'ı bulmakla ilgiliydi. Her zaman. Ona bu kadarını borçluyum."

"O zaman ona borçlu ol," diye bağırarak Rogan'ın yüzüne doğru ilerliyorum. "Ona ne *istersen* borçlu ol, ama borcunu ödemek için beni feda etme! Kardeşin söz konusu olduğunda duyduğun suçluluk duygusu, sahip olduğun nezaketin önüne geçtiği ya da aramızda her ne halt oluyorsa onu gölgede bıraktığı için beni mahvetme!" Öfkeyle bağıyorum.

"*Biz* diye bir şey yok," diye hırlayarak karşılık veriyor ve sanki bana tokat atmış gibi geri çekiliyorum. "Elon güvende değilken olamaz. Anlamıyor musun? Kardeşimi daha önce hayal kırıklığına uğrattım. Onun çektiği işkence hakkında hiçbir fikrin yok. Dikkatimin dağılmasına izin veremem, hiçbir şeyi *onun* ve güvenliğinin önüne koyamam!"

Başımı sallıyorum ve sinirli bir şekilde etrafıma bakıyorum. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama o zaman neden beni öpüyorsun? Neden beni tanımaya çalışıyorsun? Sahip olduğunu söylediğin sınırları görmezden gelen ve aşan *sensin*, ben değil!"

"Biliyorum," bağıyor, kollarını tam bir hayal kırıklığı jestiyle havaya kaldırarak. "*Seni* planlamamıştım. *Senin* geldiğini görmedim. Her şey Elon'la, onu bulmakla ve onu kaçıranın canına okumakla ilgiliydi. Sonra aniden

Sen oradaydın ve ben senin yörüngene girmiştim. Denesem de durduramazdım, denedim de" diye itiraf ediyor, parmaklarını kahve rengi saçlarında sinirli bir şekilde gezdirirken.

"Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?" Hırlıyorum, sözleri beni daha da kızdırıyor.

Rogan öfke dolu bir hırıltıyla adım atmaya başlar. "Hayır, sadece anlamayı sağlamaya çalışıyorum."

"Anlaması gereken ben değilim, seni pislik, sensin!" Kükreyerek yoluna çıktım. "Bu asla seçim yapmakla ilgili değildi. Senden bunu asla istemezdim. Bu güvenle ilgiliydi. Bana gelip anlamayı anlatabilirdin, bunun tek yol olduğunu söyleyebilirdin," diye bağıryorum, etrafımı işaret ederek. "Sana yardım edeceğime söz verdim ve bunu yapmak için elimden gelen her şeyi yaptım."

Sesimi tehditkâr bir şekilde alçaltarak ona yaklaşıyorum. "Beni tanıdık bir bağa zorladın ve sonra yaptığın bir anlamayı mühürlemek için boynuma bir iğne sapladın," diye feryat ediyorum. "Büyümüz ne kadar uzun süre bağlı kalırsa, bizim için o kadar kötü olacağını biliyorsun ve yine de düzeltebileceğin halde düzeltmeye bile *çalışmadın*."

"Zaman yoktu," diye karşılık veriyor, gözleri yalvarıyor. "Tam bir aptaldım, Lennox. Bana ilk söylediğinde ipucunu bile anlamadım, mutfakta aramızda olanları ve sonra Marx'ın kucağımıza bıraktıklarını düşünmekle meşguldüm. Dikkatim dağılmıştı ve neredeyse kaçıırıyordum," diye bağıyor, her kelimesinden panik ve kendinden nefret damlıyor, yüzü acıyla buruşmuş.

"Neyi kaçırdın?" Tüm bu şifreli saçmalıklardan bıkmış ve iyice öfkelenmiş bir halde bağıryorum.

"Koş," diye karşılık verdi, acı çekerek. "Neredeyse *koşmayı* kaçıırıyordum." Sesi kelimenin kırılıyor ve yemin ederim kalbinin göğsünde parçalandığını duyabiliyorum. "Bu bir koddu. Bir sorun olduğu ve çabuk gelmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Bir süredir kullanmamıştık, neden hemen anlamadığımı bilmiyorum. Marx gittikten sonra dışarıdaydım, ona bir soru sormak için mesaj atmaya gittim ama Elon'ın mesajları onunkilerin hemen üstündeydi ve o zaman anladım." Ellerini kullanarak hızlı ve tedirgin bir şekilde konuşarak anlatıyor. "Aptalca bir iç şakaydı. Ailelerimizin bize gönderdiği son *çıkarıcı* grubuyla yaptığımız kavgayı kazandıktan sonra kafayı bulmuştuk."

Sanki ailenizin peşinizden ödül avcıları göndermesi gündelik bir olaymış ve üzerinde durmaya değmezmiş gibi söylediği sözler karşısında kalbim sıkışıyor. Onunla empati kurmaya çalışıyorum.

Birisi ayaklarının dibindeki davetsiz ateşi söndürür. Hayır. Artık onun *dünya bana karşı* saçmalıklarına kanmayacağım.

"Bir Yarasa Sinyali'ne ihtiyacımız olduğu konusunda şakalaştık. Ona *şafakta ata bineceğimizi* ve kışını kaldırıp yanıma gelmesini söyleyeceğimi söyledim. Bir de baktık ki ikimiz de sahte Teksaslı aksanları takınıp hayali şapkalar takıyoruz."

Rogan anıları arasında kaybolmuş, ayrıntıları anlatırken başını geriye eğmiş. Öfkeme hakim olmaya çalışıyorum ama sarhoş bir Rogan'ın evinin etrafında dolaşp "*naber*" gibi şeyler söylediğini ve oturma odasındaki mobilyalarla düello yapmakla tehdit ettiğini hayal etmeye devam ettiğimde bu çok zor.

"Elon görünmez bir ata binmiş gibi birdenbire ayağa fırladı ama "giddy up now" diye bağırarak yerine "*ready up now*" diye bağırarak ve bu sırada sesi ergen bir çocuğunki gibi çatallandı. O geceki kadar çok güldüğümüzü hatırlamıyorum. O zamandan beri *Ready Up Now* bizim yarasa sinyalizim oldu. Zamanla *R...U...N* olarak kısaltıldı."

Anlamaya başlıyorum ve midem bulanıyor. Bir anda, o gün Elon'un evinin anısına geri çekiliyorum. Sarkacın ellerimde, fal tahtasında önce *R*'ye, sonra *U*'ya ve son olarak da *N*'ye doğru hareket ettiğini hissedebiliyorum. Sarkacı öylece tutmak yerine ne dediğini Rogan'a daha önce söylemeliydim. Bir fark yaratır mıydı bilmiyorum ama bu *ihtimal* içimi kemirmeye devam edecek.

"Benden nefret et, Lennox," diyor Rogan, beni anılarımdan çekip çıkararak. "Bunu hak ettiğimi biliyorum ama ne yapmamı isterdin? Eğer babanı kurtarabilseydin, hiçbir şey yapmaz mıydın?"

"Yapma," diye uyarıyorum, acı beni kavuruyor ve içimden süzülen tüm endişeleri yakıp yok ediyor. "Sakın konuyu ona ve beni bununla manipüle etmeye kalkma," diye hırlıyorum.

"Seni manipüle etmeye çalışmıyorum-"

"Evet, öylesin!" Ona bağırıyorum, sinirleniyorum. "Benimle savaş hikayeleriyle bağ kurmuşuz gibi, geceleri birbirimize savaş yaralarımızı göstererek geçirmişiz gibi konuşma. Bu hikâyeyi dinlemek sana düşmez!"

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ağır nefes alıyoruz, acıyla kanıyoruz ve duyulmak, anlaşılacak için yalvarıyoruz. Ama o benim veremeyeceğim bir şey istiyor, ben babama bunu veremedim ve onun için kalbimde bunu nasıl bulacağımı da bilmiyorum. Rogan affedilmeyi arıyor ama burada bulacağı tek şey bir *daha asla* diye yanan bir kömür olacak.

Gözleri anlayışla doluyor ve kendi kırılmışlığımın bakışlarına yansıdığını hissediyorum. "Seni incittiğimi biliyorum," diye başlıyor, yavaşça yaklaşarak

Sanki çok hızlı hareket ederse beni ürküteceğinden ve kaçacağımdan korkuyormuş gibi. "Keşke seninle farklı bir şekilde tanışsaydım," diye itiraf ediyor, fısıltının biraz üzerinde. "Dükkânına uğramak için bahaneler bulurdum. Seni daha iyi tanırdım. Seni güldürürdüm. Sana çıkma teklif ederdim. Sana değer verirdim. Trajediden ve yaralardan önce kim olduğumu sana gösterirdim."

Yüzümü incelerken gözleri yaşlarla doluyor.

"Ama benim böyle bir lüksüm yok, Lennox. Uzun zaman önce her şey hayatta kalmakla, kardeşimi korumakla ilgili hale geldiğinde bu lüksüm elimden alındı. Seni ne kadar çok istediğimin, beni ne kadar tükettiğinin bir önemi yok. Elon dışarıda olduğu sürece, onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım. Ne pahasına olursa olsun *onu* kurtarmalıyım."

Rogan'ın yanaklarından yaşlar süzülüyor, itirafı beni yeni şekillerde kırıyor, sadece benim için değil, onun için de. Ona yapılanlar için. Kardeşine yapılanlar için. Ne dediğini anlıyorum. Nereden geldiğini anlıyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Ben onun yapmak istediği bir fedakarlığım.

Nedenlerini anlıyorum, hatta destekliyorum ama bu hiçbir şeyin acısını azaltmıyor. Nerede durduğumu biliyorum. Roller tersine dönseydi, belki ben de aynısını yapardım. Ama her iki durumda da, aramızdaki şeyler gerçekten başlama şansı bulamadan bitti ve bunu bildiğim için hissettiğim kayıp beni şaşırtıyor.

Teslim olmuş bir nefesle, tuttuğum fazla büyüüyü Rogan ile aramdaki bağlantıya itiyorum. Aldığım şeyi geri verirken onu izliyorum ve bakışlarında rahatlama görmeyi bekliyorum. Bunun yerine, gözlerinden kontrolsüzce dökülen yaşları takip ediyorum. Bu anın sonluluğu karşısında göğsüme derin, nüfuz eden bir hüznün doluyor. Hâlâ birbirimize bağlı olabiliriz ama artık aramızdaki her şey kopmuş durumda ve ikimiz de bunun geri dönüşü olmadığını biliyoruz.

Gözlerim onun çıplak duygularına diken diken oluyor. Birbirimizi günlerdir tanıyoruz ama her şey çok daha derin hissettiriyor. Tüm büyüü geri döndüğünde, ipi erimiş sıcak ve tehlikeliymiş gibi bırakıyorum ve Rogan tepki olarak irkiliyor. Her şey bitti. Bir süre daha birbirimizin varlığında sessizce parçalanmış halde duruyoruz. Uzanıp buklelerimden birini parmağının etrafına doluyor ve sonra aynı şekilde gidiyor.

Ardında bıraktığı hiçbir *özür*, tutulmayı bekleyen hiçbir söz ya da tutunacak bir umut yok. Dediği gibi, bu Elon'la ilgili, başka bir şey değil.

Kollarımı kendime doladım ve dağılmamak için çabaladım. Babam öldüğünde, notunu ve ihanetinin tüm kanıtlarını bulduğumda, içimde bir şeyler değişti ve kendimi kapattım. O gün kendimden bir parça kaybettim. Şimdi de aynı şeyin olmasını bekliyorum ama tek hissettiğim derin ve derin bir üzüntü. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu bastıramıyorum. Nasıl kapatacağımı bulamıyorum. İçimde dalgalanıyor, azalmayı ya da görmezden gelinmeyi reddediyor. Ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum... Ona teslim oluyorum ve o da güvende tutmak için çok çalıştığım kalbimi yok ediyor.

OceanofPDF.com

"W "Kayıp Osteomancer'ların dairelerini görmeye gidemeyeceğimi mi söylüyorsun?" Marx'a soruyorum, koyu çikolata rengi bakışları özürle dolu ve sarı saçları mükemmel bir dalgayla yana doğru taranmıştı. "Onların alanında değilsem onları nasıl okuyabilirim ki?" Ev hapsine alınmış gibi görüldüğüm için hayal kırıklığına uğrayarak ekliyorum.

Sinirle parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, muhtemelen buklelerim kabaracak ama bu noktada hiç umurumda değil. Kendimi kapana kısılmış hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. İblis büyüsünün kullanıldığı doğrulanır doğrulanmaz eve dönebileceğime dair tüm konuşmalar pencereden dışarı çıktı daha önce gitmemeye izin vereceklerine gerçekten inandığımdan değil.

Hayır, hâlâ tüm bunların arkasında ölmüş büyükannem Ruby'nin olduğunu düşünüyorlar. Bunun böyle olamayacağına onları ne kadar ikna edersem edeyim, ben sadece kimsenin dinlemek istemediği önyargılı bir cadıyım. Üzerimde gözlerin ağırlığını hissediyorum ve etrafıma bakmadan bu bakışların Rogan'a ait olduğunu anlıyorum. Birkaç gün önceki konuşmamızdan beri onu neredeyse hiç görmedim, ama bu onun varlığının acı verici bir şekilde farkında olmamı engellemiyor. Sanki kendime bunun asla olmayacağını söylemek, ciğerlerine çekip çıkardığı her nefesin ya da zaten işgal ettiğim bir odaya her adım atışının aşırı farkında olmamı sağlıyor.

Aynalı camın arkasında beni izlediğini bile hissedebiliyordum, iki kez daha sorgulandım, aynı sorular tekrar tekrar soruldu. Bu yerde delirecekmişim gibi hissediyorum ve

Tarikatın amacının bu olup olmadığını merak ediyorum. Büyükanmem mesafesini korumakta haklıydı. Kendimi bir tür ağa yakalanmış gibi hissediyorum ve asla kurtulamayacağım ya da yapışkan kalıntılardan veya örümcekler tarafından avlanma hissinden kurtulamayacağım.

Rogan'la olan ilişkim beni şüpheli biri olarak gösterdi. Tarikat'taki hiç kimse iyi bir cadının neden vazgeçmiş bir cadıyla ilişki kurduğunu anlayamıyor. Buna bir de büyükanmem hakkındaki saçma teorileri eklenince, etrafımda dostça gülümseyen ya da destek veren kimse kalmadı.

"Üzgünüm Lennox, onları ikna etmeye çalıştım ama Tarikat bunu çok riskli buldu. Bir ekip gidip senin okuyabileceğini düşündükleri her şeyi temin edecek ve senin için buraya getirecek. Yapabileceğimin en iyisi bu," diye beni rahatlatıyor ve ben de sinirli bir nefes alıyorum.

"Bu sadece onların eşyalarıyla ilgili değil, onların alanında olmakla da ilgili," diyorum. "Bu, onların enerjisinin okumayı etkilemesi ve muhtemelen başka hiçbir yerde elde edemeyeceğimiz ipuçlarına ulaşmamıza yardımcı olmasıyla ilgili." Bununla bir yere varamayacağımı şimdiden görebiliyorum ve sinirli bir şekilde homurdanıyorum.

Prek'in ekibinin üyeleri odamın etrafında kayıtsızca duruyor, herkes beni dinliyor ve izliyor ama izlemiyormuş gibi yapıyor. Keşke sürekli varlıklarıyla ve gittiğim her yerde beni takip etme ihtiyaçlarıyla arka plana düştüklerini söyleyebilseydim, ama düşmediler.

Yavaş yavaş isimlerini öğrenmeye çalışıyorum, bu konuda pek yardımcı oldukları söylenemez. Görünüşe göre, Prek'in benimle doğrudan konuşmasına izin verilen tek kişi, onlar bir odayı tararken *beklemem* ve sonra sessiz muameleye geri dönmekten önce bir geçiş *izni almam* emredilmediği sürece. Ve tüm bunlar yeterince işkence olmadığı için, Prek, ekibi, Rogan ve şanslı benim birlikte yaşadığım farklı bir kata taşındım... tabii ki güvenlik için.

"Biliyorum, Love. Senin için tartıştım," diye beni temin ediyor Marx. "Ama buna izin vermeyecekler. Tüm bunların arkasında olduğunu düşündükleri kişiyi yakalayana kadar peşlerini bırakmayacaklar," diye ekliyor ve ben ellerimi havaya kaldırıyorum, bir sandalyeye oturup kemik kesemi dizimin üzerine koyarken bıkkınlık içindeyim.

"Bu çok aptalca, aradıkları kişi öldü. Ne bu hayatta ne de başka bir hayatta bana asla zarar vermezdi ama kimse bunu duymak istemiyor. Oturup aynı gereksiz soruları cevaplamaktan daha fazlasını yapabilirim. Gizlice çıkamaz mıyız?" Haksız yere ceza almış huysuz bir ergen gibi hissederek bastırıyorum.

Marx kıkırdıyor ve sarı saçlarının birkaç telini yüzünden geriye doğru itiyor. "Suuurreee, ama biz dışarıda korumasızken kaçınılmaz olarak başımıza geleceklerden sağ çıkarsak, şu anda sahip olduğun özgürlüklerin hiçbiri olmadan buraya geri döneceksin. İstedığınız zaman parkta yürümek için özel izin almadığınızı düşünmeyin. Orada istediğin kadar vakit geçirmene izin vermeden önce orayı koruma altına aldılar. Peki ya yürüyüşlerinizden sonra oturmayı sevdiğiniz o kahve dükkânı?"

Gözlerimi deviriyorum. "*Park* bu binanın hemen yanında ve cadıların sahip olduğu bir blokta dört Order karakolunun arasına sıkışmış durumda. Kahve dükkânı da öyle. Tarikat bana *gerçekten* özel bir iyilik mi yapıyor? Yoksa bu davada daha fazla özgürlük ya da erişim talep etmeyeyim diye mi öyle gösteriyorlar?" Dizimin üzerine koyduğum mor kadife çantayı elime alıp içindeki kemik parçalarını yoklayarak meydan okuyorum.

Kemiklere dokunmak, kesenin malzemesinden bile olsa, sakinleştirici bir etkiye sahip ve bugün düşündüğüm gibi kayıp cadıların ikametgahlarını okumak için kullanılmayacakları için sessiz bir özür gönderiyorum. Buradan biraz olsun uzaklaşmayı gerçekten dört gözle bekliyordum. Zihnimden bir görüntü geçiyor ve düşüncelerimi kesiyor. her sınıfta asılı gördüğüm analog bir saat. Saat beşi gösteriyor.

Bir adam saatin hemen altında bulunan kapıyı açar ve sonra aniden ortadan kaybolur. Saatin ve adamın görüntüsünün yerini aynı adama sarılan bir kadın alır, görüntüye huzur ve heyecan duygusu nüfuz eder.

Gözümü kırıpıyorum ve sarılan çift kayboluyor. Bir kez daha, kamaramın tanıdık manzarası gözlerimin önünde beliriyor. Derimin altında hafif bir kaşıntı hissediyorum, az önce olan şeyin başka birine yönelik bir mesaj olduğunu söylüyor ve odanın etrafına bakıp mesajın kime ait olduğunu anlamaya çalışıyorum. Buradaki her bir bireye bakıyorum, az önce olanlarla mesajın kime ait olduğunu ilişkilendirmeye çalışıyorum ama hiçbir şey yankılanmıyor. Elimdeki kemiği çantanın kadifemsi kumaşının arasından bırakıyorum ve kaşıntı hissi hemen kayboluyor. Hissin geri gelip gelmeyeceğini görmek için kemik parçasını tekrar kavramak için uzanıyorum, ama hiçbir şey olmuyor.

Tuhaf.

Bir an öylece oturuyorum, düşüncelere dalıyorum, çantamdaki kemik parçasını umutla tutup bırakıyorum ama kime ait olduğunu bulma hayalim ve isteğim kayboluyor.

Kafamı kaldırıyorum ve gözlerim Rogan'ınkilerle birleşiyor. Sürekli beni izliyor ama bakışlarında ne olduğunu anlamaya çalışacak kadar uzun süre bakmıyorum. Kendime bunun önemli olmadığını söylüyorum. O yosun rengi derinliklerde saklı olan şey bana göre değil, ama bizi birbirimize bağlayan büyülu bağ, yanıldığımı kanıtlamaya niyetli, koparılmış bir arp teli gibi göğsümde şarkı söylüyor.

Büyülu çağrışı duymazdan gelerek elimi kemik kesemden çekiyorum ve büyümlle bağlantımı tamamen kesmek için elimden geleni yapıyorum. Bu bağlantıyı güçlendirecek ya da yeteneklerimizi olduğundan daha fazla birbirine bağlayacak bir şey yapmak istemiyorum. Kayıp cadıları bulduğumuzda teyzesine geri dönüp bu bağ koparacağımızı biliyorum ve bu ayrılığın başarılı olması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ben yürüyüşe çıkıyorum," diye anons ediyorum, sandalyemden sıçrıyorum, kaçma ihtiyacını hevesle kovalıyorum. O gözlerden ve pürüzlü düşüncelerimden uzaklaşmalıyım. Belki Tad'i ya da Alfa Riggs'i tekrar arayıp Hoot'u kontrol ederim, bir süreliğine dikkatimi dağıtırım. Umarım bu, ekip kayıp cadıların dairelerinden dönüp okumam, yapmam ya da incelemem için bir şeyler getirene kadar sürer.

Korumalarım etrafımda akıcı bir şekilde dönüyor, hepsi birlikte hareket ediyor, sanki bireyden çok sürü gibiler. Kemiklerimin hâlâ elimde olduğunu fark ediyorum ama onları bırakmak için arkamı dönmem Rogan'a tekrar bakmak zorunda kalmam anlamına geliyor, bu yüzden onları kot pantolonumun kemer halkasına bağlıyorum ve kapıya doğru acele ediyorum. Prek sessizce yanıma geliyor ve dairenin kapısı arkamdan kapanır kapanmaz daha rahat nefes alabileceğimi hissediyorum.

Asansöre biniyoruz, zihnim burada uyandığımdan beri yaptığı şeyi yapıyor, her şeyi aşırı analiz ediyor. Bunu kapatamıyorum. Binbaşı, Prek, Rogan ve beni sorgulamak için gönderdikleri Tarikat üyeleriyle yaptığım konuşmalar arasında gidip geliyor.

"Eleanor'dan haber var mı?" Asansörün kapıları kapanıp aşağı inmeye başladığımızda soruyorum. Etrafımdaki muhafızlarda elle tutulur bir gerginlik hissediyorum ve başımı Prek'e doğru çeviriyorum, gözlerim cevap bekliyor. "Ne oldu? Laneti durdurduklarını ve onu stabil hale getirdiklerini sanıyordum?"

Prek boğazını temizliyor ve içimi bir önsezi kaplıyor. Kötü haberi daha o söylemeden kelimelerinde hissedebiliyorum. "Bu sabah erken saatlerde öldü," diye anons ediyor ve benden uzaklaşarak binanın lobisine inişimizi aydınlatan rakamları izliyor.

Kafamı kaldırıp aynı geri sayımı izliyorum, bu haber hakkında ne düşüneceğimi ya da hissedeceğimi bilemiyorum. Cadıdan hoşlanmamıştım ama aynı zamanda

Ona olanları en kötü düşmanıma bile anlatamam.

"Lanetten haber var mı?" Konuyu daha az çaresiz ve iç karartıcı bir şeye çevirmeye çalışarak soruyorum.

"Olanların kesinlikle bir tür koruma önlemi olduğu ve Eleanor'a saldıran lanetin altında büyüünün başka bir amacı olduğu sonucuna vardılar. Ne yazık ki hâlâ bu amacın tam olarak ne olduğunu bulmaya çalışıyorlar. Ayrıca tetikleyici mekanizmanın ne olması gerektiği üzerinde de çalışıyorlar. Hipotez, sadece yakınında bulunarak bir reaksiyon başlatmış olabileceğin yönünde, ancak bu ayrıntıları doğrulamak için beklememiz gerekecek," diyor Prek bana, sesi analitik ve boş.

Beni nelerin bekliyor olabileceğine dair tüm olasılıkları düşünmemeye çalışıyorum. Geçtiğimiz birkaç gün içinde çok aktif bir hayal gücüm olduğunu keşfettim ve konu yaralanabileceğim ya da ölebileceğim tüm yolların sonsuz ve yaratıcı bir listesini yapmak olduğunda bu kesinlikle iyi bir şey değil. Sadece Stephen King bu düzeyde hastalıklı şeylerle ilgilenir.

Binanın çok sayıdaki çıkışlarından birine doğru yönelmiş durumdayım. Şimdiye kadar hiç aynı çıkıştan çıkmadık ve her gün aynı saatte dolaşmama izin verilmeyeceği konusunda uyarıldım. Görünüşe göre temiz hava ihtiyacım düzensiz ve öngörülemezse sorun yok. Chicago'nun meşhur kırılğan rüzgârı saldırısını gerçekleştirirmeden önce bulutsuz mavi bir gökyüzü beni karşılıyor. Serin hava akımına karşı kendimi savunmak için kollarımı kendime sararken ona kızmıyorum bile. Buklelerimi yüzümden itiyorum ve korumalarımı takip ederek yüksek binaların arasındaki, park denebilecek büyüklükteki yeşil alanın girişine geliyorum.

Başımı gökyüzüne doğru eğiyorum ve güneş ışınlarının beni biraz ısıtabilmesi için bir an duruyorum. Yoğun trafik ve korna sesleri arasında kuşlar heyecanla cıvıldıyor ve kendimi Tennessee'nin sessizliğini özlerken buluyorum. Zihinsel olarak bu düşünceyi sinir bozucu suratına tokatlıyor ve kendimi Tennessee yerine Marblehead, Massachusetts'i koymaya zorluyorum. Evim. İçimde bir boşluk hissi tam ortama oturuyor ve onu uzaklaştırmak için derin bir nefes veriyorum.

Çıglık istiyorum ama yutkunuyorum. Rogan'ı bir haftadan daha az bir süredir tanıyorum ama her nasılsa pençelerini içime o kadar derin batırmış ki ondan kurtulamıyorum. Sadece birkaç gün geçirdiğim bir yeri özlüyorum ve hayatımı nasıl geri döneceğimi bilmediğim kadar epik bir şekilde mahveden bir pisliğin kaybına yas tutmamaya çalışıyorum.

Bugün resmi olarak bir haftadır Osteomancer'ama yemin ederim sanki yıllar geçmiş gibi hissediyorum. Son yedi günde o kadar çok şey oldu ki, hepsini nasıl sindireceğime dair en ufak bir fikrim bile yok. Şehrin havasını ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum ve yeşil çimenler ve banklarla çevrili asfalt yolu takip etmeye başlıyorum. Orada burada tek tük ağaçlar ve güzel havanın ve öğle yemeklerinin tadını çıkarmak için dışarı çıkmış gibi görünen ofis kıyafetli insanlar var.

Zihnimde çalkalanan çılgınca düşünceleri sakinleştirmeye ve etrafımdaki dünyaya odaklanmaya çalışıyorum. Sanki hayatım boyunca yaptığım bir şeymiş gibi, yakınımdaki kemiklere uzanıyorum. Gardiyanlarımı ve parktaki her şeyin iskelet yapısını hissediyorum. Bir köpeğin yeşil alan boyunca oynadığı kemiği ve birinin beslenme çantasındaki tavuk bacaklarını hissediyorum. Yerin üstündeki ve altındaki hayvanları hissediyorum ve Tarikat'ın kalelerinin etrafındaki bazı koğuşlardaki osteo-maddeleri ayırt ediyorum.

Yürürken kemik kesem bacağıma çarpıyor, sanki atalarım bana her şeyin yoluna gireceğini söylemeye çalışıyormuş gibi içimde keskin bir teselli hissi dolaşüyor. Çimenlere oturup onlarla iletişim kurup kuramayacağımı görmek için bir plan yapıyorum, benden önce gelenlerin bana dağıtılan el ile ne yapmam gerektiği konusunda biraz rehberlik edip edemeyeceklerini görüyorum. Güneşin altında kimsenin oturmadığı bir yer seçiyorum, ama tam oraya doğru ilerlerken, derimin altında bir kaşıntı başlıyor.

Bir ihtiyaç sızısı bilincimi gıcıklıyor ve kemiklerin benden kime yardım etmemi istediğini araştırmaya başlıyorum. Araştıran bakışlarım bana doğru yürüyen bir kadına takılıyor. Parlak kıvılcak saçları rüzgârda savruluyor ve gümüş gözleri sıkıntılı ve . Farkında olmadan yaklaşırken onu izliyorum, onu daha önce gördüğüm saat ve adamla ilgili garip imgelemden tanıyorum.

Kendimi büyüye açıyorum, onu damarlarıma kabul ediyorum ve içgüdülerimle kusursuz bir şekilde birleşiyor. İçime huzur çöküyor ve gözlerimi kapatıp bir an için bunun tadını çıkarıyorum. Etrafımdaki diğer her şey kaos ve felaket olabilir, ama *bu* doğru. Bunu özlemişim. Bu duyguyu içime çekerken ciğerlerimde rahatlama hissediyorum ve sonra gözlerimi açıp beni geçmek üzere olan cadıya ve etrafımdaki Tarikat muhafızlarından oluşan koruyucu bariyere odaklanıyorum.

Endişe ve kaygıya o kadar gömülmüş ki, bu alışılmadık aşırı koruma gösterisi onu korkutmuyor bile. Kemiklerime uzanıyorum ama

Isınıyorlar ya da yaptığım diğer okumalarda olduğu gibi garip bir heyecan hissi veriyorlar ve sonra benden ne yapmamı istediklerini anlıyorum. "Ona söylemelisin," diye bağıyorum sıkıntılı kadının ardından rastgele.

Daha önce bu olağandışı vizyonun bir mesaj olduğunu hissetmişim ve görünen o ki mesaj onun için.

"Ne?" diye soruyor kadın, fırtınalı gözleri omzunun üzerinden benimkilere dikiliyor ve sanki başka biriyle konuşmamı bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. Beni duyduğuna bile biraz şaşırdım ama yüzüme nazık bir gülümseme yerleştirip kendimi tekrarladım.

"Ona söylemelisin," diye tekrar teklif ediyorum, gözlerimde bilmiş bir parıltıyla. Ne demek istediğimi anlamaya çalışırken onu izliyorum ve bir bağlantı kurduğunda içinden bir şaşkınlık kıvılcımı geçiyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye kekeliyor, belli ki bu alış veriş karşısında şaşırmış.

Gülümsemem daha da büyüyor ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. Bebek bakıcılarım yoluma çıkıyor ve bu yabancıyla aramdaki mesafeyi kapatmama izin vermiyorlar. Küçük bir kızgınlık oflaması çekiyorum ve kadının kaşları nihayet etrafımı saran korumacı birliği görünce endişeyle kalkıyor. Ona *onları görmezden gelmesini* söyleyen bir bakış fırlatıyorum.

"Kemiklerim söyledi," diye açıklıyorum kalçamdaki mor keseyi okşayarak.

Gözleri şokla açılıyor ve geçen gün anladığım bir şeyi hatırlıyorum. Büyü söz konusu olduğunda, Osteomancer'ların sayısı çok az. Bunun bir nedeni olup olmadığını henüz anlayamadım ama bu düşünceyi bir kenara bırakıp benden iletmem istenen mesaja odaklandım.

"Saat beşte evde olacak," diyorum ona. "Ve ona söylediğinde mutlu olacak," diye ekliyorum, açıklamamla gözlerinde oluşan duyguyu gördüğümde daha da geniş gülümsüyorum. Gözlerini kırıştırıyor ve ondan dalga dalga yayıldığını hissettiğim rahatlamayı yutkunarak bastırıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor bana, elleriyle karnını korurken yüzünü güzel bir gülümseme kaplıyor.

"Çok heyecanlanacak," diye onu rahatlatıyorum o da tatlı tatlı gülerek kızaran yanağından düşen bir damla gözyaşını siliyor.

"Sadece birkaç aydır çıkıyoruz," diyor bana, gözlerinde hüznün ama yüzünde neşe var.

Anlayışla başımı sallıyorum, kadın ve erkeğin sarılma görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. "Biliyorum ama her şey olması gerektiği gibi olacak."

"Teşekkür ederim..."

"Lennox," diye cevap veriyorum onun araştıran duraklamasına karşılık olarak.

"Teşekkür ederim, Lennox," diyor ve adımlarında heyecanlı bir aciliyet hissiyle yürüyüşüne devam etmek için dönüyor.

Gülümsüyorum ve dikkatimi kendi gezintime geri veriyorum. Yine mükemmel çim alanını seçip oraya doğru ilerlerken arkamdan gelen bir ses beni şaşırtıyor ve duraklıyorum.

"Bu işler böyle mi yürüyor? Birine duymak istediklerini rastgele mi söylüyorsun?" diye soruyor arkamdaki iri yarı gardiyan. Sanırım ona Vaaz diyorlar, ama bunun bir lakap mı yoksa gerçek bir isim mi olduğundan emin değilim - ilk ya da son -.

Biraz telaşlı görünüyor, benden Prek'e bakıyor ve sonra tekrar geri dönüyor, sanki yaptığı şey başını belaya sokabilirmiş gibi. Prek bir şey söylemiyor ve ben de bunu bu alışverişin iyi geçtiğine dair bir işaret olarak alıyorum.

"Açıkçası emin değilim," diye omuz silkerek itiraf ediyorum. "Bunu sadece kısa bir süredir yapıyorum. Ona yardım etmem gerektiği hissi daha önce hissettiklerimle aynıydı," diye açıklıyorum, Rogan'a yardım etmem gerektiğini bildiğimde hissettiklerimi ya da Paul için okumaya çekildiğim zamanı düşünüyorum.

Preach'in dudakları düşünceli bir şekilde düzleşir ve anlayışla başını sallar.

"Bugün erken saatlerde mesajına bir göz attım. Az önce onu görene kadar kimin için olduğunu bilmiyordum," diye devam ediyorum, etkileşimin bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum. "Senin için bir okuma yapmamı ister misin?" Merakla soruyorum, içimde bir heyecan zonkluyor.

Preach'in gözleri büyür ve kekeleyerek, "Hayır! Yani, hayır teşekkürler. Bekle. Bunu öylece yapacak mısın? Beni öylece okuyacak mısın?" diye soruyor, parmaklarını şıklatıyor ve afallamış görünüyor. Birdenbire nasıl telaşlandığını görünce dizlerimin üzerine çöküp onu lolipop gibi yalamayı teklif düşünebilirsiniz ve Rogan'ın da ona okumayı teklif ettiğimde şaşırdığını hatırlıyorum.

"Bir şey mi kaçırıyorum?" Beklentiyle Prek'e dönerek soruyorum, sanki o garip bir fısıldayıcıymış gibi.

Prek de teklifim karşısında biraz şaşırmış görünüyor ama hemen kendini toparlıyor. "Okumalar ya da her türlü kehanet çok kutsal kabul edilir ve genellikle bu kadar... um... serbestçe sunulmaz," diye ekliyor ve yanaklarım utanç ve kafa karışıklığıyla ısınıyor.

Bana hiç mantıklı gelmeyen bir tür cadı gafı yapmışım gibi hissediyorum. Büyükannem Ruby kemiklerden ve yapabileceklerinden sanki dünyanın ihtiyaç duyduğu ve hak ettiği bir armağanmış gibi bahsederdi. Kemiklerin seçtiği herkese hizmet etmenin Osteomancer'lar olarak bizim sorumluluğumuz olduğu sürekli kafama kazındı.

"Büyükannemin yabancıları ve arkadaşlarını kucaklamaktan ve sıcak bir gülümsemeden başka bir şeye ihtiyaç duymadan, hiçbir çekince duymadan okuduğunu gördüm," diyorum ona, kendimi mi savunuyorum yoksa güvence mi veriyorum emin değilim.

Prek, "Onun hakkında bunu duymuştum ama konu büyü'nün bu dalına geldiğinde bu bir istisnaydı, kural değil," diye cevap veriyor ve bu açıklama beni şaşkına çeviriyor.

Prek'ten Preach'e bakıyorum ve tekrar geri dönüyorum. "Peki diğerleri nasıl çalışıyor? Kemiklerin gösterdiği yolu takip etmiyorlar mı?"

Prek omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Osteomancer'ların teoride ne yaptığını biliyorum ama iş başında hiç görmedim," diye itiraf ediyor ve gözleri benimkilerden ayrılıp etrafımızı özenle tarıyor.

Rogan'ın sesi zihnimi dolduruyor ve bir an için onun derinliklerinde kayboluyorum. *Kuzey kıtasında dört Osteomancer var - kayıp olduğunu biliyor musun? Sen hariç hepsi.*

Gerçeğe dönmeden önce sözlerini birkaç kez daha gözden geçirdim. Bu sayıyı daha önce de biliyordum. Kemik büyü'sü söz konusu olduğunda, çok fazla kullanıcısı olmadığını ama bunun cadı ırkının geri kalanıyla karşılaştırıldığında ne anlama geldiğini şimdiye kadar hiç anlamamıştım. Etrafıma, tapınmaya hazır eller gibi gökyüzüne uzanan tarikat binalarının kulelerine bakıyorum. Sadece bu binaların etrafında binlerce cadı dolaşıyor, çoğu elementlerden birini ya da birkaçını kontrol eden Circummancer'lar. Büyü hatları arasındaki eşitsizlik şaşırtıcı ve buraya gelene kadar ne kadar fazla olduğunu hiç anlamamıştım.

Bir kaşıntıyı dindirmek için kolumu kaşıyorum ve sonra bu kaşıntının varlığının ne anlama geldiğini fark ediyorum. Muhafızlarımın her birine bakıyorum, ama bir kez daha bu his hiçbirini seçmiyor.

"Hiçbiriniz için okumamı istemeyebilirsiniz, ama bir tanesine tanık olmak üzere olduğunuza eminim," diye duyuruyorum etrafımdaki insanları araştırırken.

Araştıran bakışlarım, yüzünde hüznü bir ifade olan, ayakta durmuş bir köpeğin sahibine kemik getirmesini izleyen bir kadına takılıyor. Derin bir nefes alıyorum ve onu inceliyorum, kemiklerle onun doğru kişi olduğunu onaylıyorum. Kesenin bacağında ısındığını hissediyorum ve kendimi hazırlıyorum.

"Benden fazla uzaklaşmanıza izin verilmediğini biliyorum, ancak okumalar inanılmaz derecede samimi olabilir, bu yüzden lütfen buna olabildiğince saygı gösterin," diye çevremdeki gardiyanlara tavsiyede bulunuyorum. "Tabii yine de bir tane isterse. Bir ara gülmek isterseniz Rogan'a yanlışlıkla uçuruma ittiğim zavallı anneyi sorun," diye ekledikten sonra köpeğin kemiği alıp sahibine doğru sallanmasını izlerken gülümseyen kadına doğru ilerliyorum.

Kemiklerin seçtiği bu kadınla aramdaki mesafeyi kapatırken hissettiğim endişeyi yok saymak için elimden geleni yapıyorum. Şimdiye kadar buradaki fikir birliği, yaptığım şeyi rastgele yapmayı teklif etmemin şok ve şüpheyle karşılandığı yönünde gibi görünüyor. Dünyanın nasıl işlediğine dair farklı inançları ve anlayışları olan insanların dünyasında bu tepkiyi daha çok bekliyordum ama cadılar arasında, önce Rogan'la ve şimdi de Preach'le şimdiye kadar olduğu kadar reddedileceğimi tahmin etmemiştim. Anlık tereddütlerini anlıyorum, çünkü bu genellikle bu kadar özgürce ve hiçbir koşul olmadan sunulan bir şey değil, ancak teklifin ilk şokunu atlattıklarında, aynı nedenlerden dolayı daha da istekli olacaklarını düşünürsünüz.

Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş çevremdeki kalabalık yaklaşırken, kadın bunu hemen fark ediyor ve sertleşiyor. Hazırolda durmak için hareket ediyor ve Prek yaklaşırken ona sert bir selam veriyor. Muhafızlarımın giydiği üniformanın daha az yoğun bir versiyonunu giymiş ve tahmin etmem gerekirse, buralarda bir yerde nöbetçi olduğunu söyleyebilirim.

Önünde durduğumuzda selamlamak için "Kaptan," diye bağırıyor.

"Rahat," diye emrediyor Prek ve biraz rahatlıyor, selamını bırakıp duruşunu açıyor ama ona neden yaklaştığımızı anlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Bu Osteomancer Osseous," diye tanıtıyor Prek beni ve başıyla selamlıyor. "Okuma için sizi seçti. Okumaya burada mı yoksa daha özel bir yerde mi başlamak istersiniz?" diye sertçe soruyor, o da bu tuhaf emir karşısında şaşkınlığını belli ederek başını sallıyor.

Önüme geçiyorum, bunu yaparken bana çıkardığı uyarı hırıltısını duymazdan geliyorum. Prek'e *ters* bir bakış fırlatıp yüzüme tatlı bir *kaçmaya gerek yok* gülümsemesi yerleştiriyorum.

"Kaptanın söylemek istediği şey, *eğer* bir okuma isterseniz, size bir tane sunmaktan mutluluk duyarım. Bunu yapmak zorunda değilsiniz, baskı yok. Kemiklerim seni seçti ama kesinlikle evet deme zorunluluğun yok. Her iki durumda da gücenmeyeceğim," diyorum ona, her şeyin yoluna girmesini umarak

Az önce olanları. İyi bir önlem olarak Prek'e omzumun üzerinden bir bakış daha attım.

Nöbetçi bir süre bana bakıyor, benden etrafımdaki düzinelerce muhafıza ve tekrar bana dönen ela gözlerinde şok yüzüyor. "Sen... *benim* için kemiklerini mi dökmek istiyorsun?" diye soruyor ve sanki bunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyormuş gibi etrafına bakınıyor.

Sesimdeki belirsizliği sıcaklık ve nezaketle bastırmaya çalışarak, "Sadece sen istersen," diyorum.

"Uh, tamam," diyerek omuz silkiyor, sanki birinin çalılarının arasından atlayıp *seni yakaladım* diye bağırmasını bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor.

"Gerçekten mi?" Yarı şok yarı heyecanla ciyaklıyorum. Boğazımı temizliyorum, kapalı bir yumrukla göğsüme vuruyorum. "Yani, mükemmel. Nerede okuma yaptırmak seni rahat hissettirir?"

İkimiz de sorum üzerine etrafımıza bakıyoruz ve sanki kader bize sıcak bir gülümsemeyle gibi, bir grup cadı gölgede kalmış bir piknik masasını terk ederek ayağa kalkıyor.

"Şuraya ne dersin?" diye akıllıca bir seçim yapıyor cadı ve ben de başımı sallayıp yolu göstermesi için işaret ediyorum.

Prek bir bakışla önümde geri adım atıyor ve ben de kendi haline bırakılamayacak bir çocuk gibi kadının arkasına götürülmeyi kabul ediyorum. Sessizce iç çekiyorum ve tüm bu korunma ihtiyacının yakında sona ermesi için sessiz bir yalvarışta bulunuyorum. Sonra omuzlarımı dikleştiriyorum ve kafamı oyuna veriyorum.

İkinci canlı okumamın eşiğindeyim ve tek umudum onun bilmesi gereken her neyse onu yönlendirebilmem.

Hazır ya da değil... İşte geliyorum.

"I Ben Colby," diye tanıtıyor cadı ve piknik bankının iki tarafına geçip oturmak için ilerlerken bana elini uzatıyor.

"Eeri," diye karşılık veriyorum, uzanıp ön kolunu cadı tokalaşmasıyla kavriyorum.

Önce bana sonra da masanın etrafını saran muhafızlara bakıyor; bazıları bize bakarken diğerleri dışarı bakıyor, gerginlik ve beklenti havayı sarmış durumda. Otururken hiçbir şey söylemiyor ya da tüm bunların neyle ilgili olduğunu sormuyor ama yüzünde temkinli bir ifade var.

Karşısındaki kendi koltuğuma oturuyorum ve kemik kesemi beton masanın üzerine bırakıyorum. Ona neden Order muhafızlarının arasında yuvarlandığıma dair bir açıklama yapmayı tartışıyorum ama kayıp cadıların herkes tarafından bilinip bilinmediğini bilmiyorum, bu yüzden bunun yerine hiçbir şey söylemiyorum, bebek bakıcıları olasılığımı görmezden gelmeyi ve Colby'ye odaklanmayı seçiyorum.

İçgüdüsel olarak, bu garip durumdan duyduğu bariz rahatsızlığı yatıştıracak bir şeyler söylemek istiyorum ama *bu rastgele karşılaşma için üzgün* olduğumu söylemek üzere ağzımı açtığımda kendimi durduruyorum. Aslında bunun olduğu için üzgün değilim. Tüm bunların *nedenini* henüz bilmiyorum - belki de hiçbir zaman bilemeyeceğim, belki de bunu sadece Colby bilebilir - ama kemiklerin kendi nedenleri olduğunu biliyorum ve bu nedenler benim için açık olsa da olmasa da onlara inanıyorum.

Kültürün bana aşıladığı inceliklerden sıyrılıyorum ve kendime kelimelerin gücü olduğunu hatırlatıyorum. Rahatsız edici bir durumu ne kadar yumuşatmak istesem de kibarlık olsun diye saçma sapan konuşmamalıyım. Sırtımı biraz daha dikleştiriyorum ve Colby'ye kendinden emin bir gülümseme veriyorum.

Önümdeki kadife keseyi okşayarak, "Bana ve onlara olan inancınız için teşekkür ederim," diye ekliyorum. "Sizi fazla tutmamak için elimden geleni yapacağım ama kemiklerin ne diyeceğini asla bilemezsiniz," diye uyarıyorum çantanın üstündeki ipleri çözerken.

Colby başını sallıyor ve koltuğuna biraz daha yerleşiyor. Ondan yayıldığını hissettiğim endişe dalgalarına heyecanlı bir merakın karıştığını hissediyorum.

"Senden üç şey alabilirsem bana yardımcı olur, bir tür anlamı olan şeyler. Üzerinde işe yarayabilecek bir şey var mı?" Neyin uygun olabileceğini görmek için ona bakarak soruyorum.

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıyor ve hafif ceketinin fermuarını açıp altındaki siyah gömleğinden bir iğne çıkarmadan önce bir süre kendine bakıyor. Daire sanılabilecek ama aslında Tarikat'ı temsil eden bir *O* olduğunu bildiğim şeyin üzerinde duran altın pentagramı tanıyorum. Aynı sembolün yakalarına ya da üniformalarının çeşitli yerlerine iliştilmiş yamalara işlenmiş olduğu başka Tarikat üyeleri de gördüm. Bir keresinde Prek'e üniformalarında gururla sergilenen bu pentagramları gören insanların *tarikât* çılgınlıkları atarak yaba ile binayı basmalarını nasıl engellediklerini sormuştum. Ama arsız herifin bana söylediği tek şey "*Büyü*" oldu.

Colby iğneyi aramızdaki masanın üzerine koyuyor ve sonra tereddütle uzanıp küpelerinden birini çıkararak iğnenin yanına yerleştiriyor. Bir dakika duraksıyor ve sonra endişeli ela gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Başka bir şeyim yok," diyor sesinde net bir özürle.

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sana bir totem atayabilirim, hiç önemli değil." Dikkatimi keseme veriyorum ve Colby'nin bu okuma için kullanabileceği bir şey yaratmaya çalışıyorum.

Çantamda yeni bir eşya olduğunu hissettiğimde, onu çıkarmak için uzanıyorum. Parmaklarımı bileziğe benzeyen bir şeyin etrafına doluyorum. Onu çantadan çıkarıyorum ve elimde, zarif parçanın tüm çevresini saran karmaşık oymalara sahip bir kemik bileklik tuttuğumdan oluyorum. Oymalar narin girdaplar ve çizgilerden oluşuyor. Benim için tanınabilir bir desene sahip değiller ama yine de çok güzeller. Colby'ye bileziği uzattım.

"Bunu bir süre tut," diye talimat veriyorum. "İçine biraz sihrini, özünü kat. Bugün kemikler tarafından yanıtlanmasını isteyebileceğin herhangi bir soruyu düşün," diyorum ve o da başını sallayarak iki elini bileziğin etrafına koruyucu bir şekilde sarıyor.

Gözlerini kapatıyor ve sonra ellerini ve bileziği ağzına götürerek tam olarak duyamadığım bir şeyler fısıldıyor. O anda, kemiklerin yardımı olmadan, onun da Marx gibi bir Vox Cadısı olduğunu ve büyüsünü eşyayla en iyi şekilde, doğrudan kemik bileziğe söyleyerek paylaştığını anlıyorum. Ela gözleri bir kez daha benimkilerle buluşuyor ve ödünç aldığı totemi bana geri veriyor.

Sıcak bir gülümsemeyle onu kesenin içine bırakıyorum, iğnesini ve küpesini ekliyorum, üstünü bağlamadan ve kemikleri sallamadan önce. İlk okumamda yaptığımdan daha uzun süre sallıyorum ve bunu yaparken Colby'nin gözlerinden daha fazlasını üzerimde hissediyorum. Sonunda kemiklerin hazır olduğu izlenimini edindiğimde *Yahtzee* diye bağırarak için duyduğum güçlü arzuyla savaşıyorum ve onları masaya bırakıyorum, ne sakladıklarını görmek için sabırsızlanıyorum.

Kemikler dağıldıkça, gruplaştıkça ve yerleştikçe kolektif bir nefes alma hissediyorum. Belli ki bu okumanın amaçladığı cadıdan çok daha fazla insan bunu izliyor -beni izliyor. Bu ek baskının kemiklerime yerleşip ürkekliğe dönüşmesine izin vermemeye çalışıyorum. Dağılıma bakarken ve kemiklerin ne söyleyeceğini görürken eşit bir şekilde nefes alıp veriyorum.

İlk fark ettiğim şey, gücünü ve niyetini bahşettiği bileziğin, aileyi, kökleri, yetiştirilmeyi temsil eden sembollerin üzerinde yatıyor olması. Bu sembollerin arasında bana karanlığı, reddedilmeyi, yargılanmayı gösteren başka semboller de var. Bu gruplamanın diğerlerinden koparılmasını, bu zehirli, acı verici gösterinin kanser gibi kesilip atıldığını belirtmesini bekliyorum, ancak küçük kemik parçalarından oluşan bir ipi takip ederek bu cadıyı ve hayatını temsil eden diğer koleksiyonlara geri dönüyorum.

Gördüklerim karşısında ruhumda öfke kabarıyor ama oradan başlayamayacağımı biliyorum. Karanlıkla başlayamam, bunu kolaylaştırmak daha iyi. Colby'nin ışığı hissetmesine ihtiyacım var. Çünkü yaydığı her şey *kaybolduğumu* haykırıyor ve onu bulacak birine ihtiyacı var.

Hayır.

Biri değil.

Kendini bulması gerek.

Colby'nin meraklı bakışlarını sıcaklık, kabul ve inanç yayan bir bakışla karşılıyorum. "Güçlüsün," diye başlıyorum, ona gerçek bir hayranlık bakışı sunarak

ve gurur. "Azimli. Bir şeyi kafana koyduğunda bu dünyada seni durdurabilecek hiçbir şey yok," diyorum ve gözlerimi başka kimlerin dinliyor olabileceğini görmek için etrafta gezdirirken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirliyor.

Başımı sallıyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Onlar önemli değil," diye fısıldıyorum komplocu bir tavırla, muhafızların ve yoldan geçen diğer rastgele insanların oluşturduğu istenmeyen seyirciyi görmezden gelerek. "Siktir et onları," diye arsız bir gülümseme ve göz kırpmayla şaka yapıyorum.

Yüzüne yavaşça bir sırtış yayılıyor ve derin bir nefes veriyor, vücudu hafifçe gevşiyor. "Siktir et onları," diye tekrarlıyor.

İkimiz de kıkırdıyoruz ve bu onun kararlılığını güçlendiriyor. Biraz daha yaklaşıyor ve ben de onu onaylarcasına başımı sallayıp devam ediyorum.

"Hayatta olduğun yere gelmek için savaşmak zorunda kaldın. Yol kolay olmadı ve her ne kadar sana her şeyin daha iyi olacağını, işlerin kolaylaşacağını söylememi istesen de, kemikler bunu yapmamı istemiyor," diyorum ona, tereyağını delip geçen sıcak bir bıçak gibi her şeyin kalbine inerek.

Yani, "Hayatın boktan olduğu için üzgünüm ama geleceğinde daha da boktan şeyler görüyorum" denmesini kim istemez ki? Güzel, Lennox, neden cadiyi zaten olduğundan daha fazla korkutmuyorsun?

Gözlerim Colby'ninkiler arasında gidip geliyor, bu bilginin onda kaçma isteği uyandırdığına dair bir işaret arıyorum ama tek bulduğum sarsılmaz bir kararlılık ve tuhaf bir şekilde umut.

Tamam o zaman, belki de düşündüğüm kadar kötü batırmamışımdır.

Derin bir nefes alıyorum ve kemikleri tekrar inceliyorum. Semboller bana doğru sıcıyor, anlam ve amaç yaratmak için birbirine karışıyor. Şekiller, parçalar ve kombinasyonlar yoluma rehberlik ediyor ve ben bu büyüün harikuladeliğine yerleşiyorum. İğne ve küpeyi birbirine bağlayan kemikleri inceliyorum ve yukarı bakıyorum.

"Bir bir şey hakkında tartışıyordun, belki bir iş ya da bir tür görev, ama bundan daha fazlası da var," diye çitliyorum Nişan iğnesini saran ve ondan dallanan sembolleri okurken. "Bir şeyler aradığını görüyorum ama yanlış yerlere bakıyorsun."

Colby'nin gözleri etrafımızdaki Tarikat üyelerine kayıyor ve sonra bir kez daha benimkilerle buluşuyor, gözleri rehberlik arıyor. "Nereye bakmam gerektiği yazıyor mu?"

"Ailenin yanına bile yaklaşamayacağın kesin, o psikopat sürüsünden kurtulman bir mucize," diye geveliyorum ve sonra yüzüm hemen ısınıyor.

Lanet olsun. Çok kolay oldu.

"Yani, eminim onlar da kendi başlarına *her neyse*," diye eklemek için acele ediyorum. "Onlarla ilişkini kesmediğin de açık... ama belki de bunu düşünmelisin, çünkü seninle ilgili olarak onların etrafında gördüğüm her şey kötü. Özür dilerim," diyorum beceriksizce ama Colby bana sıcak bir yarım gülümseme veriyor.

"Olma, bana zaten bilmediğim bir şey söylemiyorsun," diye açıklıyor iç çekerek. "Yine de iyi bir hatırlatma. Sorun çıkmasını istemediğim için burada Trapet soyadını kullanıyorum ama Trapetti'nin kısaltılmışı," diye açıklıyor, gözleri tanıyıp tanımadığını araştırırken.

Hiç yok. Bunun neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Harika," diyorum rahatça, o da bir kahkaha atıp başını sallıyor.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyor, gözleri eğlenceyle parlıyor.

Bir muhafız öksürüyor, bir kesik tam bir nöbete yol açıyor. Sanırım adı Timin. Göğsüne vuruyor ve bir süre sonra kendini toparlayıp hiçbir şey olmamış gibi etrafımızı incelemeye devam ediyor. Colby'yle bakışlarımızı ondan kaçırıyoruz ve Colby bana bir göz devirmesi fırlatıyor.

"Evet, aslında tüm bu cadı olayında nispeten yeniyim ve bu kemiklerin ötesindeki çoğu şey hakkında hiçbir şey bilmiyorum," diye kıkırdayarak itiraf ediyorum.

"Trapetti cadılar meclisi mafya gibi, sanırım en iyi karşılaştırma bu. Büyü yapan bir çete," diye ekliyor sinirli bir şekilde ve başını onaylamaz bir şekilde sallayarak.

"Oh, tamam o zaman, sanırım kemiklerin söylediklerine bakılırsa bu mantıklı," diyerek yayılmayı işaret ediyorum. Etrafımızdaki birkaç muhafızın kıpırdadığını fark ediyorum ama dikkat çekmiyorum.

Colby dalgın dalgın yanağını ovuşturuyor. "Evet, son birkaç aydır işler benim için gerçekten zordu. Birini kaybettim ve annem bana ulaşmaya çalıştı. Bir şey olduğunu bildiğinden bile şüpheliyim, ama boktan insanlar her zaman en savunmasız olduğunuz zamanı biliyor gibi görünüyorlar, değil mi?" soruyor, gözleri kemiklerine düşerken ve yüzü üzgünleşirken mizahsız bir kahkaha atıyor.

"Altıncı his gibi bir şey," diye katılıyorum. "Yemin ederim ne zaman yalnız ve azgın olsam eski sevgilimin kafasında bir alarm çalıyor," diye ekliyorum ve sonra gözlerimi içten içe kendime deviriyorum.

Doğru, Lennox, çünkü bu aynı şey.

Colby güler ve başını sallar. "Kesinlikle, yaydığımız bir şey olmalı, dalga boyları ya da feromonlar gibi bir şey. Tek bildiğim, eğer ne olduğunu bulursam, onu kıracağım."

"Bana söylediğinden emin ol, çünkü bir kız ancak bu kadarını kaldırabilir," diyorum gülerek. O gülümseyip başını sallayınca ben de tekrar yayına odaklanıyorum. "İşler zor ve üzücü olduğunda, zehirli insanlarla tarihi yeniden yazmaya çalışmak çok kolay olabilir. Kendimizi o kişinin biz olduğumuza ya da onların değişebileceğine ikna edebiliriz ama bunu yapmayın," diyorum ona, ses tonum empatik ama gerçekçi. Ödünç aldığı totemine, kokuşmuş kökleri ve çürümüş aile bağlarını temsil eden bir yığının üzerinde duran bileziğe bakıyorum. "Sana ihtiyacın olanı, hak ettiğin şeyi asla veremeyecek olan insanlara yönelme. Bunun geri dönüşü yoktur."

İç çekiyor ama başını sallıyor. "O zaman nereye dönmeliyim?" diye soruyor, ama soru boş geliyor, sanki zaten kimsenin olmadığını biliyormuş gibi.

"Tayt giyen, protein pompalayan, kendine yardım manyağı biri gibi konuşacağım ama hiç kendinize dönmeyi düşündünüz mü?" diye sordum. "Gözlerini devirip 'Sağ ol ama almayayım cadı, bugün kimse senin saçmalıklarını yemiyor' demeden önce beni dinle," diye yalvarıyorum çünkü tavırlarında bir duvarın yükseldiğini görüyorum.

"Kendine güvenmiyorsun, . Ama neden? İçgüdülerin ya da iç sesin seni ne zaman yoldan çıkardı? Hayatının çoğunda kendine güvenden ama bunun için kendine yeterince kredi vermiyorsun. Vermelisin," diye yalvarıyorum, beni duymasını umarak, çünkü gelecekte karşılaşacağını hissettiğim şeylerle, kendine güvenmek yaşamla ölüm arasındaki fark olacak.

Kendimi hem Colby'den hem de kemiklerden bana akan görüntü ve duygulardan uzak tutmaya çalışıyorum. Colby'nin büyürken hissettiği ihmal ve ilgisizlik yılları. Neden kardeşlerinin sevildiğini ama kendisinin nefret edildiğini anlamaya çalışırken boğuştuğu tüm sorular. Ona sürekli olarak yeterince iyi olmadığını, sevimemeyeceğini, layık olmadığını söyleyen içindeki savaşın görüntülerini itiyorum. Bu şeylerin onu sevmesi, ona değer vermesi, onu el üstünde tutması gereken insanlar tarafından ona aşılandığı için kendimi hasta hissediyorum. Ama aile her zaman olması gerektiği gibi değildir. Bazen panzehir değil zehir olurlar.

Bill Engvall'ın kötü bir taklidini yapıyormuşum gibi hissederek ona, "Bir işaret arıyordun, elini zorlayacak bir şey, işte sana işaret," diyorum.

Sanki göklerin kendisi şakayı anlamış gibi, bir ışık huzmesi bulutların arasından süzülüp yanımdaki bankın üzerine düşüyor. almak için dönüyorum, ancak baktığımda, artık okumamızı gözetleyen bir güneş ışını değil, bir

Kadın. Colby'nin yaşlarında, heykelsi, çarpıcı altın sarısı saçları var, neredeyse sırtının küçük kısmına kadar düz bir şekilde sarkıyor. Parlak mavi gözleri, sanki varlığı hiç önemli değilmiş gibi orada otururken bana gülümsüyor.

Gözlerim açılıyor ve ona bakarken donup kalıyorum... ona bakarken. Orada ama tam olarak değil. Onda et ya da kan yok ama yine de onun varlığını Colby'ninkini hissettiğim kadar kesin hissediyorum.

"İyi misin?" Colby soruyor, ses tonundan sıcak bir endişe yayılıyor. "Harikasın," diye beni rahatlatıyor ve bu kadar tatlı olduğu için ona sarılabılırdim ama bu, az önce yanıma çömelen hayalete bakmayı bırakmam gerektiği anlamına gelirdi.

Boğazımı temizleyip şaşkın bakışlarımı Colby'ye çevirdiğimde bir isim zihnimde çan gibi net bir şekilde çalışıyor.

"Diem diye birini tanıyor musun acaba?" Soruyorum, sesim şaşkınlıktan istediğimden biraz daha kurbağamsı çıkıyor.

Destansı bir Osteomancer başarısızlığı yaşıyormuşum gibi hissediyorum. İlk okumam neden bu kadar sorunsuz ve muhteşemdi? Ama bunda, kendi kendime takılıyorum, bulanıklaşıyorum ve şimdi işleri yoluna koymak için bir hayalet devreye girdi. Resmen yatağa sığıyorum.

Colby sanki bu isim uzanıp ona tokat atmış gibi irkildi. "Az önce ne dedin sen?" diye soruyor, ses tonundaki tüm sıcaklık kaybolmuş. Onunla dalga geçtiğimi düşündüğünü söyleyebilirim ve keşke durum böyle olsaydı. Şu anda ben de en az onun kadar kaybolmuş durumdayım.

Mayday diye bağırarak ve hızla bu durumdan uzaklaşmak istiyorum, ama henüz bana bağırmaya başlamadı, yani bu hala lokantadaki anne kadar kötü değil. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Diem'in Colby için burada olduğunu, varlığının son derece önemli olduğunu hissedebiliyorum ve zihnimi boşaltmaya çalışıyorum, böylece kemiklerin ve Diem'in benimle iletişim kurmak için neye ihtiyacı olduğunu duyabiliyorum.

"Diem, seninle benim burada olma nedenimiz," diye başlıyorum, gözlerim Colby'ninkilere tekrar yerleşmeden önce solumdaki hayalete kayıyor.

Colby yanımdaki boşluğa şüpheyle bakıyor ve kahkaha sesi zihnimi dolduruyor.

"Buna inanmayacağını biliyordu. Bu çok saçma çünkü onunla her zaman konuşuyorsun. Seni duyuyor ve elinden geldiğince cevap vermeye çalışıyor, ama sen tıpkı içgüdülerine yaptığın gibi bunu da reddediyor ya da görmezden geliyorsun," diyorum, ama Colby'nin hâlâ aynı fikirde olmadığını görebiliyorum.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım olacak Diem," diye fısıldıyorum hayalete. "Sadece senin bilebileceğin sırları açığa çıkarma zamanı."

Diem'in işaret ettiği kemiklerden zihnime süzülen yanıt karşısında gülümsüyor ve başımı sallıyorum. Sanki Diem sadece kemiklerle iletişim kurabiliyor ve sonra kemikler bana mesajı gösteriyor. Bu biraz tuhaf ve bir çevirmenin size bir konuşmayı aktarması gibi, ama aynı zamanda alçakgönüllü de. Olanların nadir olduğu ve sadece Colby özel olduğu için şu anda gerçekleştiği izlenimini edindim.

"Diem, burada seninle olduğunu kanıtlamak için bile sırlarını asla açıklamayacağını söyledi ama sana Shadow'un onunla olduğunu ve onun için en sevdiği topu attığını söylemek istiyor."

Colby'nin gözleri sözlerim karşısında ıstırapla kapanıyor ve bir sonraki nefes alış verişinde duyulabilir bir aksama oluyor. Onu ilk fark ettiğimde köpeğiyle birlikte adamı nasıl izlediğini hatırlıyorum ve kaybettiği her şey için göğsümde bir sızı başlıyor. Önce en iyi arkadaşını, sonra da köpeğini.

Karşımda oturan cadıdan talep ettiği şey için kaderin boğazına yumruk atmak istiyorum. Hayatta herkesin kendi engelleri ve zorlukları olduğunu biliyorum, ama neden bazı insanların yolları hiçbir zaman engellerden arınmıyor? Tam bir engeli aştıklarında, fethedilmeyi bekleyen bir başkası çıkıyor. Rogan'ın yüzü aklıma geliyor ve bir an onun adına da kaderi yumruklamak istiyorum. Sonra bir saniye daha Rogan'ın suratına yumruk atmayı hayal ediyorum. Birine karşı ciddi bir empati duymak ama aynı zamanda size yaptıkları için onu incitmek istemek garip bir yan yana geliş.

Colby'nin nefesleri hızlanıyor ve duygularını toparlayıp geri itmek için gözlerini biraz daha hızlı kırıştırırken tüyleri diken diken oluyor. Ela bakışları hemen sol tarafıma yerleşiyor ve kırık bir fısıltıyla "Diem?" diye soruyor.

Colby'den akan büyük kayıp karşısında gözlerim doluyor, diğer bir yanıma ise onun inanmasını kutlamak istiyor.

"Biricik," diye onaylıyorum, bu cümle zihnime itilirken ve neredeyse istemsizce ağzımdan dökülürken sesim duyguyla kalınlaşıyor.

Colby küçük bir kahkaha atıyor ve şok içinde ellerini ağzına götürüyor. Ela gözleri kocaman ve gerçek rengi değil de lens olduğu izlenimine kapılıyorum.

"Bunu hep söylerdi," diyor bana, özlemi kelimelerinden kalın damlalar halinde süzülüyor. "Biliyor mu?" diye söze başlıyor ama kendini dizginlemek için durmak zorunda kalıyor. "Onu kimin öldürdüğünü biliyor mu?" diye soruyor sonunda, gözleri sulu ama kararlı.

Küçük aytaşı küpeye ve etrafındaki işaretli kemiklere bakıyorum. Burada olmamızın sebebi bu. Gözlerimi kapatıyorum ve nefes almak için bir an duruyorum. Kemiklerin bilmesini, yapmasını istediği şey, tüm okumaların olmasını umduğum mutlu-şanslı mesajı değil. Colby'nin hak ettiği mutluluğun haritası değil ya da en azından öyle başlamayacak. Yine de, bu tür bir okumanın sıcak ve bulanık olanlar kadar önemli olduğunu biliyorum.

"Onu kimin öldürdüğünü bilmiyor ama senin bulman gereken de bu," diyorum ciddiyetle.

Diem'in varlığı yanımda garip bir şekilde sıcak ve rahatlatıcı hissettiriyor ve onun da benim kadar bu okumanın bir parçası olduğu açık. Bu alışılmadık bir his. Paul ile karısını, nasıl bir ruha sahip olduğunu ve bu dünyada taşıdığı sevgi ve ışığı biliyordum ama *onu* görmedim, hissetmedim. Yanımdaki şu anki hayalet gibi değil.

"Görevlerinin ne olduğunu öğrenmeye çalışıyorum ama yetkim yok. Gerçeği bulmaya çalıştığım her seferinde çıkmaz sokaktan başka bir şeyle karşılaşmıyorum," diye savunuyor Colby ve ben de anlayışla başımı sallıyorum, yaptıklarının yeterli olmadığını söylediğimi hissetmesini istemiyorum.

"Biliyorum... o biliyor, ama tüm bu olanlarda Tarikat'ın ortaya çıkarmanıza yardımcı olabileceğinden daha fazlası var," diyorum ve Colby'nin kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Bu şartlar altında olabildiğince mahremiyetimiz olduğundan emin olmak için hızla etrafıma bakıyorum ve sesimi fısıltıya indiriyorum. "Normalde bu mesajı onaylamazdım ama kemiklerden geldiği ve onlara çok güvendiğim için yine de söyleyeceğim. Belki de bir şeyleri doğru yoldan bulamıyorsan, onlara yanlış yoldan bakmaya başlamanın zamanı gelmiştir," diyorum, kemiklerime birazcık yan gözle bakmamaya çalışarak ve bunu başaramayarak.

"Ookaaay, ama ailemden uzak dur dediğini sanıyordum, o zaman tam olarak hangi *yanlış yolu* seçmeliyim?" diye soruyor, kafası karışmış bir şekilde.

Kaşlarımı kaldırarak kemiklere bakıyorum, *söyle bakalım, bu güzel cadı ne kadar kanunları çiğneyen biri olmalı?* Cevabı yorumlamaya çalışarak kemiklerin yayılımını tekrar inceliyorum. Bileziğin düzenini ve aile çizgisini, iğnenin şu anki işiyle ilişkisini ve kemiklerin onun gitmesini istediği yolu inceliyorum. Ve son olarak, Colby'nin Diem'e on sekizinci yaş gününde hediye ettiği bir çift küpenin yarısı olan aytaşı küpeyi inceliyorum,

Diem'in hayattayken değer verdiği ve Colby'nin Diem'in ölümü nedeniyle şimdi değer verdiği bir hediye.

"Yeni bir bakış açısı bulmalısın, ama ailenin yaptığı kadar ileri gitme," diyorum ona şifreli bir şekilde, ama Colby'nin ne dediğimi anladığını görüyorum. Küpeyi işaret ediyorum ve o da hareketimi takip ediyor. "Küpenin bu kemiklerin ortasında nasıl durduğunu görüyor musun?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Bu işaretler bir yolculuğu andırıyor, çok önemli ve acil bir yolculuğu. Senin hayatın ve Diem'e olanların gerçeği bu totemin etrafında iç içe geçmiş durumda. Bazen okumalarda bu kemiklerle karışık birden fazla yol ve sonuç görüyorum ama senin için durum bu. İlerleyebilmenin tek bir yolu var ve bu hiç de kolay olmayacak. Ama bence sen bunu zaten biliyorsun," diyorum ve Colby sanki o da ne anlama geldiklerini görebiliyormuş gibi küpeyi ve etrafındaki farklı sembolleri inceliyor.

Bir süre sonra başını sallıyor ve kendini toparlamış görünüyor. "Diem hiç acı hissetti mi?" diye soruyor, bakışları artık sert ve kararlı, ama dudağındaki kırılğan bir titreme kendini toparlamak için ne kadar çabaladığını gösteriyor.

Diem'in kemiklerle iletişim kurmasını ve mesajın bana iletilmesini bekliyorum. "Hayır, hızlı oldu ve geldiğini görmedi," diye onu rahatlatıyorum.

"Hızlı olduğunu, acı çekmediğini söylediler ama herkese böyle söylediklerini düşündüm. İnanmadım..." Colby başını geriye atıyor, yüzeye çıkmaya zorladığını gördüğüm şiddetli duygu dalgasını dizginlemeye çalışıyor.

Diem uzanıp elini en iyi arkadaşının koluna koyuyor ve Colby'nin gözleri hemen tenini kaplayan yeni tüyleri incelemek için düşüyor. Gözlerini kapatıyor ve kendi elini ruhunun kız kardeşinin hayali elinin üzerine koyuyor.

Onun ıstırabı bir atın tekmesi gibi tam göğsüme çarpıyor ve bunun etkisiyle kendi gözlerimin acıdığını hissediyorum. Bu iki kadın arasındaki bağı görebiliyorum, ikisinin de hayatlarında hiç olmadığı şekilde birbirlerinin ailesi olduklarını hissedebiliyorum. Arkadaşlıkları saf ve güzeldi ve Diem'in başına gelenler Colby'yi derinden sarstı. Bu onu ekseninden saptırdı ve o zamandan beri yolunu bulamadı. Saklanıyordu ve artık neyden saklandığını bile bilmiyordu.

"Dünya ve içindeki iyi olan her şey seni terk etmiş gibi hissettiğini biliyorum ama yalnız değilsin Colby. Asla olmayacaksın. Diem burada, o da en az kadar inatçı ve hiçbir yere gitmiyor," diyorum ona, gözlerim

Ciddiyetle, kalbim söylediklerimi duymasını, içine işlemesini ve karanlığın onu boğmaya çalıştığı zamanlarda onu ayakta tutmasını umuyor. Çünkü boğacak. Onun için bundan nefret ediyorum ama aynı zamanda bununla başa çıkabilecek, ne olursa olsun yolunu bulabilecek kadar güçlü olduğunu da görebiliyorum.

Colby başını sallıyor ve gözlerini silerken bana sulu bir gülümseme sunuyor. "Teşekkür ederim," diyor bana, içinden ham duygular ve minnettarlık dökülüyor. "Cesedini bulduklarından beri bu bok çukurunun içinde yüzüyordum. Tarikat bunun bir soygun olduğunu söyledi ama ne çalındığını asla söyleyemedi. Başından beri onun davasıyla ilgili her şey ters geliyordu. Burnumu yavaşça ait olmadığı yere sokuyordum ama sonra belki de bu işin peşini bırakmam gerektiğini düşündüm. Bu sadece tesadüfi ve korkunç bir şey olabilir ve ben boşuna direniyorum" diye itiraf ediyor.

Onu kucaklamak istiyorum ama ihtiyacı olan şey bu değil. Karşılaşacağı zorlukların üstesinden gelmesine yardımcı olmaz.

"Anlıyorum," diye başlıyorum, gülümsemem empatik. "Ama mesele şu Colby, içindeki sese güvenmeyi öğrenmezsen, hissettiğin şeylere, dikkatini çekmek için çılgılık atan içgüdülerine güvenmezsen, bu adalet avı seni öldürtecek. Diem bunun olacağını asla göremedi ama sen o kadar şanslı olmayacaksın. Kendinize gerçekten güvenmediğiniz ve kalbinizin size rehberlik etmesine izin vermediğiniz sürece acımasız ve acı verici olacaktır. O yolu biliyor ama sen onu takip edecek kadar cesur olmalısın," diye uyarıyorum ama kemikler bana daha fazlasını söylüyor ve içimdeki pozitif Pollyanna'nın işi henüz bitmemiş gibi görünüyor. "Bu tehlikeli olacak ve zaman zaman aşılmaz hissedeceksin. Sizi sertleştirecek, güvensizliğinizle oynayacak ve zaman zaman diz çökmenize neden olacak. Ama bulacağınız cevaplar sizin için her şeyi değiştirecek. Hak ettiğiniz hayat bu sayede yerli yerine oturacak."

Her kelimeyi sert bir sevgi ve azimli bir amaçla dolduruyorum ve bunun onu bir arada tutarak yapması gerekeni ve başarılı olmasının tek yolunu anlatmaya yardımcı olacağını umuyorum. Colby bir an için uzaklara bakıyor, ona söylediklerimi düşünüyor ve kalbindeki tartışmanın sağlam bir karara dönüştüğünü duyabiliyorum.

"Diem davalarıyla başlamasını söylüyor, başlayacağı yer orası. Daha fazla yardımcı olabilmeyi diliyor ama birinin onu neden öldürmek isteyeceği hakkında hiçbir fikri yok, sadece bunu yaptıklarını ve nedenlerinin önemli olduğunu biliyor."

"O iyi mi? Nerede olduğunu biliyor musun?" Colby bir süre sonra bana usulca sordu.

Diem'in cevabı zihnimi doldururken gülümsemem hüznü ve hüznü bir hal alıyor. "Biliyorsun, sen iyi kadar o asla iyi olmayacak," diye dürüstçe cevap veriyorum, aramızdaki bağdan etkilenerek

bu iki cadının sahip olduğu.

Colby'nin tüm bu ağır ifşaatlarla bir noktada kırılmasını bekliyorum. Onun yerinde olsaydım, her yerde ağlayıp sümüküren bir dağınıklık içinde olacağımı biliyorum. Kendini toparlamak için ne kadar çabaladığını görebiliyorum ama belli ki onun gücünü hafife almışım.

Gözümün önünde sertleşiyor, kaybını acısını aşılmaz bir zırh gibi sarıyor. Bir gün bunu biliyorum. Yaşadığı her şeyin ağırlığı omuzlarından düşerken daha rahat nefes alacak. Ama bugün o gün değil. Bugün bu acımasız kalp ağrısı ve acı yolculuğunun sonu değil. Bugün... başlangıcı.

Geriye yaslanıyorum, söyledığım her şeyin aramızda yerleşmesine izin veriyorum, ona alışverişimizi ve az önce ona doğru ittiğim mesajları gerçekten düşünmesi için zaman veriyorum. Gözden kaçırmış olabileceğim bir şey var mı diye kemikleri tekrar tarıyorum. Finansal rehber yok. İlişkilere işaret eden hiçbir şey yok, romantik aşkın zamanla geleceğine dair küçük göstergeler dışında ve ancak o zaman kendini buna açarsa. Ama bunların hiçbirisi onun içinde bulunduğu yol ayrımıyla alakalı görünmüyor.

Kemiklerin ve Colby'nin önündeki yolun onun acısını dindirmeyeceğini ya da huzur bulmasına yardımcı olmayacağını biliyorum, en azından başlangıçta. Kabullenme, anlayış, teselli, tüm bunlar onun için bir seçim olacak, yolun çok daha ilerisinde gelecek bir seçim. *Her şey daha iyi olacak diye şey yok ve daha önce de bu tür okumalar yapmıştım.* Yine de karşımdaki cadıyı incelerken ona bu mesajı verdiğim için pişman değilim. Eğer içgüdülerini dinleyecek kadar cesursa, mutluluğu bulacaktır ve bu mutluluğu bulmak için katlanacağı tüm zorluklara değecektir.

Etrafımda kırılğan bir sükûnet yükseliyor ve Colby'ye daha fazlasını söylememi engelliyor. Aramızda uzayıp giden sessizlik beni onun ayaklarına daha fazla bilgi sermeye teşvik ediyor, ancak Diem ve kemikler buna gerek olmadığı, bu alışverişin her zaman kısa ama derin olması gerektiği konusunda bana güvence veriyor.

"Nasılsın? Bir okumaya evet dediğine pişman oldun mu?" Endişeli ama alaycı bir tonla soruyorum.

Colby bana kocaman bir gülümseme sunuyor ve başını sallıyor. "Hayır, asla. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," diye beni temin ediyor.

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve az önce olan her şeyin yoğunluğu konusunda biraz daha az garip hissediyorum. "Herhangi bir sorunuz var mı? Daha fazla bakmamı istediğin bir şey var mı?" "Daha fazla bakmamı istediğin bir şey var mı?" diye soruyorum.

ama bunu yapmanın en iyi yolunu bilmiyordum. Ona bir sürü şey fırlattım ve yakala diye bağırdım. Ona her konuda şans dileyip kaçamam.

Colby sanki sadece kendisinin duyabileceği şeyler fısıldıyormuş gibi aytaşı küpeyi inceliyor. Belki de sadece şoktadır; bir Osteomancer'ın öğle tatilinde ona yaklaşmasını, ölmüş en iyi arkadaşının varlığını ilan etmesini ve ardından kim olduğuna güvenmek ve kalbinin sesini dinlemekle ilgili Disney seviyesinde bir sürü saçmalık söylemesini beklediğinden şüpheliyim. Bu, herkesi *bilmem ne köyüne* götürebilir.

Birkaç göz kırpmasından sonra Colby'nin yeşil-kahverengi bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. "Hayır, bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum," diye söze başlıyor, kemikleri ve piknik masasında birlikte oturmamızı işaret ediyor. Ne diyeceğimi bilemediğim için onu beceriksizce geri çeviriyorum.

"Ben sadece bir kemik kuryesiyim," diye onu rahatlatıyorum ve sonra yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa kafamdakinden daha kirli geldi," diye kıkırdayarak itiraf ediyorum.

Çok iyi gidiyordum. Kemik kuryesi mi? Kulağa ürkütücü bir eskort servisi gibi geliyor.

Colby gülüyor, gülümsemesi genişliyor ve yükü biraz daha hafıflıyor ve Diem takdirle daha da parlıyor. Ödünç aldığım totemin yanına uzanıyorum, kemik bileziği elimde döndürerek yapmam gerektiğini hissettiğim şey için doğru konuma getiriyorum. Gözlerimi kapatıp bileziğe odaklanıyorum ve korumayı onun özüne örmek için sihrimi çağırıyorum. Bu sunu, teyzemin hasarlı fuayesinde Theresa'ya bahsettiğimden farklı. Bu sadece benim büyüümün onu kutsaması ve takdirini sunması değil, bu tüm büyüünün en saf haliyle kullanıcıyı korumak için çalışması. Bunu nasıl bildiğimi ya da sadece kendi çizgimden daha fazlasına nasıl erişebildiğimi bilmiyorum ama Colby için umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir kalkan yaratırken iki kez düşünmüyorum.

Bilezik ellerimde ısınıyor ve değişmeye başlıyor. Gözlerimi açıyorum ve nadir ve paha biçilmez kemik kalıntıdan basit, narin, altın zincirli bileziğe dönüşmesine tanık oluyorum. Artık zararsız görünen mücevher parçasına bakarken birkaç kez göz kırpiyorum. Ellerimde hala kemiğin ağırlığını hissedebiliyorum, hala parmağımı karmaşık oymaların üzerinde gezdirebiliyorum ama gözlerim şimdi bunların hiçbirinin var olmadığını söylüyor. Gerçeği kamufle edilmiş ve Colby'nin üstlenmek üzere olduğu şey için mükemmel bir totem gibi hissettiriyor.

"Bu senin için," diyerek ellerimi uzatıyorum ve parmaklarımla başparmaklarım arasına sıkıştırdığım küçük altın zinciri gösteriyorum. Colby şaşırmış görünüyor ama kolunu kaldırıp bileğini uzatmakta tereddüt etmiyor. Kemik bileziği

Zincir kılığında, bileklik takar gibi elini aşağı indiriyorum ve bileğinin etrafındaki illüzyonun gerçekliğini hissedince gözleri açılıyor. "Amacına hizmet ettiğinde düşecek," diyorum ona şifreli bir şekilde, iğneyi ve aytaşı küpeyi de uzatarak. Saygılı bakışları sorularla dolu, ama sadece bir kez başını sallıyor, yumruğunu değerli eşyalarının etrafında kapatıyor ve sonra elini kucağına geri koyuyor.

Diem'in iletmek istediği başka bir şey olup olmadığını görmek için ona bakıyorum ama hayalet gitmiş. Belki taşınmıştır diye etrafıma bakıyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum.

"Az önce gitti, değil mi?" Colby yüzünde eğlenen bir gülümsemeyle bana soruyor. "Eskiden hep böyle yapardı, vedalaşmazdı, bir dakika oradaydı, bir dakika sonra gitti. Gelmiş geçmiş en kötü kanat-kadın," diyor şakacı bir şekilde masadan kalkarken.

Kıkırdıyorum ve ben de ayağa kalkıyorum. Birkaç saniyeliğine karşı karşıya duruyoruz, bazı şeyler görmüş ve yabancı olsak da sonsuza dek birbirimize bağlanmış iki asker. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi ya da keşfedeceği şeylerin ayrıntılarını bilip bilmediğimi bilmiyorum ama bu benim için sorun değil. Kolunu uzatıyor ve ben de uzanıp ön kolunu tutuyorum. El sıkışırken içimde bir güven ve huzur hissi oluşuyor ve yüzündeki ifadeden onun da bunu hissettiğini anlıyorum. Onu tanıdığımı ve anladığımı belirten bir baş sallama hareketi yapıyorum ve o da bana minnettarlık ve saygıyla karşılık veriyor. Sonra aynı şekilde kollarımızı bırakıyoruz ve o da uzaklaşıyor.

Adımları hızlı ve inatçı ve ben de peşinden onu takip ederek gönderebileceğim tüm *sende var kızım* hislerini gönderiyorum. Tıpkı Paul'de olduğu gibi, bu anı asla unutmayacağımı, beni daha iyi bir hale getirdiğini ve başkalarına verilen mesajlardan da bir şeyler öğrenebileceğimi biliyorum. Kemikleri toplayıp nazikçe torbaya geri koymaya başladığımda içimde bir gurur titreşimi belirliyor ve gülümsüyorum. Bugün burada yaptıkları için onlara bir kez daha teşekkür ve büyüm bir sonraki sıradakine geçene kadar her birini onurlandıracağıma söz veriyorum.

Kemikleri toplayıp binaya doğru geri dönerken kimse bana bir şey söylemiyor, o günkü dış maceram bitmiş oluyor. Sessizlik koruyucu bir şekilde etrafımı sarıyor ve muhafızlarım beni gitmem gereken yere güvenli bir şekilde götürmek için emin adımlarla ilerlerken belli belirsiz bir değişim hissedebiliyorum. Her nasılsa, eskisi kadar yabancı değilim, sanki rahatsızlık faktörüm ciddi şekilde azalmış gibi. Hep birlikte yürürken içimi garip bir duygu kaplıyor ama sanırım ilk kez onların içinde yükseldiğimi hissediyorum.

Genel tahmin. Gözetmekle görevlendirildikleri bir şey olmaktan çok, korunmayı hak eden biri olduğumu.

Kalçama bağlı kemikleri bir kez daha okşuyorum ve bana yol gösterdikleri için atalarımın teşekkür ediyorum. Belki buradaki şeyler daha az yalnız hissettirmeye başlar ve kendimi ait değilmişim gibi hissetmeyi bırakırım. Etrafımda benim için kendilerini tehlikeye atma potansiyeli taşıyan kadın ve erkeklere bakıyorum. *Her şeyin bir nedeni vardır* teorisine katılabilirim. Keşke bunu çözebilseydim.

OceanofPDF.com

S Gözlerimde bir şey parlıyor ve ben ondan uzaklaşıyorum. Birinin el feneriyle etrafta dolaşması için çok erken bir saat. Ani farkındalığımı kapatmaya ve uykuya geri dönmeye çalışıyorum ama Uyarı omurgama doğru ilerliyor ve aniden tamamen uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum, beni neyin tetiklediğini sessizce değerlendiriyorum, ama odam zifiri karanlık ve hiçbir şey seçemiyorum.

Gözlerim çabuk alışıyor ama her şeyde beni daha da tedirgin eden bir bulanıklık var. Etrafımdaki herhangi bir hareket belirtisini dinliyorum ve çığlık geldiğinde o kadar yüksek ve sarsıcı ki şok ve korku içinde çığlık atıyorum. Bir elimi ağzıma kapatıyorum ama bu eski, bayat kan kokusunun duyularıma saldırmasını engellemiyor.

Çığlık kesiliyor, ses o kadar içgüdüsel ve çığ ki. Bir erkekten mi yoksa bir kadından mı geldiğini söyleyemem ama kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ve hangi cehennemde olduğumu anlamaya çalışırken kaçma dürtüsü tüm sinirlerimi kemiriyor. Doğru göremiyorum ve koku da yanlış. Dün gece uyuduğum odada olmama imkân yok ama o zaman hangi cehennemdeyim ve buraya nasıl geldim?

Prek'in yüzüme pudra üflemeşi, Rogan'ın beni tutması ve boynuma batırılan bir iğnenin hissi zihnimde yankılanıyor. Kalbimle birlikte kafam da karışıyor. Bu az önce oldu mu? Tekrar mı oldu? Düşüncelerim, üzerinde haftalarca küf oluşmuş durgun bir suda yüzüyormuş gibi bulanık.

Çıglıklar tekrar başlıyor ve bu sefer kendi paniğimi bastırıyorum. Büyüyü çağırıyorum, kendimi onun korumasıyla örtmeye çalışıyorum, ama büyü geldiğinde bile kendimi daha iyi hissetmiyorum. Belki de göremediğim içindir. Yoluma neyin çıktığını ya da o kişinin böylesine vahşi, ruhumu paramparça eden yakarışlar yapmasına neyin sebep olduğunu anlayamıyorum.

Çıglıkların arasında adım patlıyor ve birden etrafımdaki her şey yerine oturuyor. Her şeyin siyah ve puslu olması ya da çürümüş kan ve toz dışında hiçbir şeyin kokusunu alamamam önemli değil. Kimin çıglık attığını biliyorum ve hemen ona ulaşmalıyım.

"Tad!" Acı ve çaresizlik içinde feryat ediyorum, çünkü daha fazla acı dolu feryat her neredeysem oraya ulaşıyor. "Taaaad!" Sessizlik etrafımdaki her şeyi bir gelgit dalgası gibi ezdiğinde ve hiçbir şey ve hiç kimse bana cevap vermediğinde tekrar çıglık atıyorum.

ne olduğunu, gözlerimin göstermeyi reddettiği şeyleri hissetmeye çalışıyorum ama hareket edemediğimi fark ediyorum. Bir şekilde kapana kısılmış durumdayım ve eğer onun çıglıklarını tekrar duymak zorunda kalırsam, geri dönüşü olmayacağını biliyorum. Milyonlarca parçaya bölüneceğim ve asla eskisi gibi olamayacağım. Korku içimde birikiyor. Beklenti beni boğuyor ve tam dayanamayıp çıglık atacakken nefesim kesiliyor ve yatağımda .

Alarm bir kırıcı gibi içime çarpıyor. Odam net bir şekilde ortaya çıkıyor, her şey gölgeler tarafından sıkıştırılmış ve gece tarafından öpülmüş. Ciğerlerim hiperventilasyonun eşiğinde, havayı içime çekiyor ve aceleyle dışarı atıyorum. Alnımdan aşağı ter damlıyor ve bir kez daha bir rüyanın beni rahatsız ederken paniğin buruk tadını yutuyorum.

Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama yatağımın başucundaki şarjlı telefona uzanırken bunu anlamaya çalışma ihtiyacını görmezden geliyorum. Parmaklarım titreyerek kilidi açmak için uğraşıyorum. Üçüncü denemem sonunda işe yaradığında ve Tad'in numarasını bulduğumda neredeyse rahatlayarak bağıriyorum. Hat çalmaya başlıyor ve sonunda bana bu cihazı emanet ettiği için Prek'e sessizce teşekkür ediyorum. Üç numaralı zil sesi kulağımda çınlarken tırnak etlerimi ısıriyorum ve kafamın içinde "*hadi Tad, şu lanet telefona cevap ver*" diye sessiz bir yakarış başlıyor.

"Alo?" diye soruyor kurbağamsı, uykulu bir ses.

"Tad," diye bağıriyorum neredeyse rahatlamış bir şekilde, gözlerim yaşlarla doluyor. "İyi misin?" Odamdaki yastıklı yatak başlığına yaslanırken terli buklelerimi yüzümden iterek soruyorum.

"Leni?" Tad uykulu bir şekilde soruyor ve onun yatağında doğrulduğunu duyuyorum. "Ne oldu?" diye soruyor, sesi biraz daha uyanık ve odaklanmış.

"Yok bir şey, ben iyiyim ama sen iyi misin? Hillen Teyze iyi mi? Şu anda işkence gördüğünü bildiğin kimse yok mu?" Elimi yüzümde gergin bir kıkırdamayla soruyorum. Adrenalin beni terk etmeye başlıyor ama gözlerimi kapatıp başımı püsküllü yatak başlığına yasladığımda Tad'in çılgınlıklarını yeniden duyar gibi oluyorum. Sarsılarak doğruluyorum ve üstümdeki karmakarışık örtüyü itiyorum.

"Evet, biz iyiyiz. Herkes iyi. Neden? İyi olduğuna emin misin?" Derin, rahatlamış bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamak için bir an bekliyorum.

Bu kabuslar da neyin nesi?

"Kötü bir rüya gördüm. Beni çok korkuttu, seni uyandırdığım için özür dilerim," diyorum ama göğsümün tam ortasına oturan endişe kayasını sarsamıyorum.

Rogan'la ilgili rüyanın bir tür kehanet, belki de bir uyarı olduğunu hissettim, ama Tad'la ilgili bu rüya da bir kehanetse hayatta kalamayacağım.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Tad soruyor, ses tonunda endişe çiniyor.

"Hayır, pek sayılmaz, yatağına dön, seni uyandırdığım için özür dilerim," diye kabul ediyorum, ama ikimiz de telefonu kapatmakta gecikmiyoruz.

"Konuş benimle," diye basitçe teşvik ediyor ve sıcaklığının tanıdıklığı endişelerime açılan kapıları açıyor.

"Bilmiyorum, belki de burası benimle dalga geçiyor, ama kendimi... avlanmış hissediyorum. Açıklayamıyorum ama sanki geri sayan bir saati izliyorum ve onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. Sonunda sıfıra ulaştığında ne olacağını bile bilmiyorum, sadece bir şekilde kötü, yanlış hissettiriyor," diye itiraf ediyorum, kuzenime ve en iyi arkadaşıma taşıyamayacağım kadar ağırlaşan bir yükü yüklüyorum.

"Bu mantıklı," diye beni rahatlatıyor ve telefonu kulağımdan çekip bir süre şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Öyle mi?" Üzgün bir şekilde sordum.

"Şey, evet. Yani, cadı merkezinde kayıp insanlarla ilgili bir dava üzerinde çalışıyorsun," diyor sanki hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. "Ve hadi ama, onların başına gelebilecek tüm korkunç şeyleri kolayca düşünebilecek kadar çok suç dizisi izledik. Tabii ki zamana karşı yarışmış gibi hissediyorsunuz. Tüm bu olanlara alışkın değilsiniz. Daha yeni Tall-hot-and-untrustworthy ile bir şeyler yaşadığınızdan bahsetmiyorum bile. Eğer biraz korkmasaydın, endişelenirdim. Çoktan çözülmüş suçları koltuğumuzun güvenliğinden çözüyoruz, teşekkürler Netflix. Ama şimdi sen

Orada gerçek hayattaki bazı saçmalıkları çözmeye çalışıyorum ve bunun bir bedeli var."

Sözleri beni biraz rahatlattı. Yani, o haklı. Masaj okulundaki derslerimin hiçbirini beni böyle bir şeye hazırlamamıştı.

"Stres insanlara garip şeyler yapıyor, kabus görmelerine neden oluyor ya da düşmanlarıyla aynı yatağı girmelerine yol açıyor," diye ekliyor, ses tonundan imalar fışkırıyor.

Bir kakhaha atıyorum ve gözlerimi deviriyorum. "Bunu unutmalısın," diye azarlıyorum, endişem azalıyor ve göğsümdeki taş hafifçe hafifliyor.

"Pshhhh, reddediyorum ve beni zorlayamazsın," diye alay ediyor Tad ve ben onun maskaralıklarına kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Kayıp cadılardan haber var mı?" diye soruyor tereddütle ve ben vereceğim cevaptan nefret ederek gözlerimi ovuşturuyorum.

"Hayır, hiçbir şey."

"*Onunla* konuştun mu?" diye soruyor ikimiz de bir süre sessiz kaldıktan sonra. "Hayır, *ben seni seçmiyorum, sen beni tamamlamıyorsun* konuşmasından beri değıl. O

Artık sadece bakıyor," diye itiraf ediyorum ve bu ifşaatımı kederli bir iç çekiş noktaladığında kendimi yargılıyorum.

Rogan Kendrick için iç ekmeyeceğim.

"Bir şans daha istedi mi?" Tad soruyor, sorusunda umutlu bir not var.

"Hayır. Bana *nedenlerini* anlattı ama bence sadece neden böyle yaptığını açıklayarak kendini daha iyi hissetmek istedi."

Tad anlayışla ve ben de onun başını sallayarak bir şeyler düşündüğünü görebiliyorum. "Eğer isterse ona bir şans daha verir misin?"

Tad beni göremese de omuz silkiyorum. "En ne kadar şansımız olduğunu bile bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Birbirimizi gerçekten tanımıyoruz. Sanırım kendimi onun çekiciliğine kilitlenmiş buldum ve hepsi bu kadar," diye şaka yapıyorum, kasvetli havayı hafifletmeye çalışıyorum.

Tad, "Sen görmüyormuş gibi yapmak istiyorsun diye gerçek hiçbir yere gitmiyor," diye cıvıldıyor ve ben telefona bakarak yüzümü buruşturuyorum.

"Bu Ruh Rehberi olayını çok ciddiye alıyorsun. Bana Miyagi deme," diye homurdanıyorum.

"Miyagi? Öncelikle, burada ağda yapan yaşlı bir adam yok, Lennox Marai Osseous, bunu kavuşturalım. İkincisi, ben açıkça

İçimdeki Cinna'ya kanalizasyon oluyorum, çünkü Lenny Kravitz'e evet lütfen. Ve üçüncüsü, gerçek gerçektir Lennard, işte böyle."

"Bana *tam adımı* verip sonra da bunu şurada diye devam ettirme," diye şakacı bir şekilde itiraz ederken gülüyorum ve başımı onaylamaz bir şekilde sallıyorum. "Cinna bok gibiydi ama," diye kabul ediyorum bir süre sonra.

"Bunu biliyorsun."

"İşler o kadar basit değil, Tad. Ve ilişkilerin hiçbir zaman kolay olmadığından ya da iyi olan hiçbir şeyin kolay olmadığından yakınmaya başlamadan önce, yapma. Bunların hepsini zaten biliyorum. Bu olanları değiştirmez. Kimse senin seçimlerini elinden almamalı. Bana kendi hayatımda bir yolcu gibi davrandı; bu asla iyi olmayacak. Burada bir düzen var ve bunu görmezden gelmek aptallık olur. Hiçbir güzel yüz, güzel vücut ya da her şeye burnunu sokan kuzen bunu değiştirmeyecek," diye alay ediyorum Tad'ın iç çekişini duymazdan gelerek. "Ayrıca, buraya bir iş yapmaya geldim, Rogan'ın pantolonuna girmeye değil. O yüzden konu değişti," diyerek daha fazla Rogan konuşulmasına kapıyı kapatıyorum.

"İyi ama ondan hoşlandın, Leni. Sen kimseyi sevmezsin ve *onu*. Bunun bir şey ifade etmesi gerekmez mi?"

"Evet, zevklerimin sorgulanabilir olduğunu," diye şakacı bir şekilde karşı çıkıyorum, her ne kadar burnuma gerçek kokusu gelse de. "Ayrıca, sanırım büyü beni değiştiriyor," diye itiraf ediyorum. "İlk tanıştığım birkaç Lycan'a ağzımın suyu aktı, bu yüzden biraz eğlenceye ihtiyacım olursa o ağaca "

"Lütfen, o sadece seks, ben duygulardan bahsediyorum," diye karşı çıkıyor. "Hoşça kal Tad," diye kestirip atıyorum.

"Duygularından kaçamazsın, Lennox!" diye bağırıyor telefonda. "Seni seviyorum. Seni özledim. Beladan uzak dur," diye mırıldanıyorum telefonu kapatmaya giderken.

"Reddediyorum, bela benim göbek adım" diye boğuk bir ses duyuyorum, sonra da gülererek aramayı sonlandırıyorum.

Pütürlü yastığıma ve firfırlı yorganıma dönüp bakıyorum, tekrar uyumaya çalışıp çalışamayacağımı tartışıyorum. Başka bir kabus görme düşüncesiyle ürperti kollarımdan aşağı iniyor ve sıcak bir fincan çay için daha fazla uykuyu çabucak reddediyorum.

Saat sabahın ikisi ve dairenin kapısındaki nöbetçi dışında tüm dairenin uyuduğunu biliyorum. Kimseyi uyandırmak istemiyorum, ama burada oturup bir rüyaya çok fazla anlam yüklemek ve endişelerime çok fazla bakmak da istemiyorum. Ayağa kalkıyorum, çıplak ayaklarım parke zeminde ses çıkarıyor.

Neden ne zaman sessiz olmaya çalışsanız, her şey on kat daha gürültülü geliyor?

İçine düştüğüm sessizlik alarmlarımı tetiklediğinde koridora gizlice çıkıyorum, nabzım kulaklarımda çok yüksek. Sinsi ve düşünceli olmaya çalışıyorum ama nedense birdenbire çok sessiz olduğunu hissediyorum.

Rüyamda bağırdım mı? Rüyanın içinde çıldırdığımdan eminim. Neden kimse gelip beni kontrol etmedi? Tam köşeyi dönmek üzereyken adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Etrafımda neler olup bittiğini dinlemeye çalışıyorum ama kendi muhtaç kalbim ve çarpan korkum dışında hiçbir şey duyamıyorum. Vücuduma çenesini kapatması için bağırarak istiyorum; nabzım ölmek üzere olup olmadığını anlamamı çok zorlaştırıyor. Korku uzuvlarımı sarıyor ve koridorun ortasında heykel gibi kalakalıyorum.

Birdenbire köşeden bir vücut hızla geliyor, ama aniden ortaya çıkmasının şokuyla çığlık atmak yerine tepki veriyorum. Dirseğimi geriye attım ve yumruğumu sert, yontulmuş bir çeneye anında indirdim.

"Bu da ne..." diye bağıyor saldırganım ama seçtiği küfrü söyleyemeden takip eden yumruğumun şiddetiyle burnu kırılıyor.

Koşar adımlar kulaklarımı dolduruyor ve kendimi dövüşe hazırlıyorum. Biri arkamdaki düğmeyi çevirdiğinde ışıklar yanıp sönüyor ve ben de duyularıma gelen kafa karıştırıcı sele karşı dönüp göz kırpyorum.

Prek koşarak bana doğru geliyor, gömleksiz ve bitkin görünüyor. "Ne oldu?" diye soruyor, kafası karışmış bir halde, elinde uzun bir bıçakla etrafına bakınıyor. Üç muhafız daha farklı odalardan dışarı fırladı ve ben dönüp bir-iki kombinasyonumla şaşırttığım davetsiz misafiri işaret ettim.

Rogan yarı eğik bir pozisyondan doğrulur, elleri yüzünü kavrır ve parmaklarının dikişlerinden kan sızar.

Şey, oopsie.

Bana ters ters bakıyor, ben de yüzümü sıkıntıyla buruşturuyorum.

"O ne yaptı?" Prek korumacı bir tavırla arkamdan yaklaşarak soruyor. Bu senaryoda Rogan'a şüphe payı bırakmamasını takdir mi etmeliyim yoksa aralarındaki kinin köklerinin ne kadar derinlere uzandığını görüp gözlerimi mi devirmeliyim bilemiyorum.

"Bir şey yok. Başka birinin kalkmasını beklemiyordum, sadece tepki verdim," diye aceleyle açıklıyorum ve etrafımızdaki gergin muhafızlar rahatlıyor.

Kimseyi uyandırmamak için çok fazla.

Stevie adında bir kadın, "Ben yatmaya gidiyorum," diye anons etti ve ardından ayaklarını sürüyerek ve homurdanarak Prek, ben ve

Rogan odalarına döner.

"İyi misin?" Prek bana sessizce soruyor ve Rogan bakışlarını benden şu anda korumam olarak atanan Tarikat üyesine çeviriyor.

Gözlerimi deviriyorum ve onlar yumruklarıyla geçmişlerini yeniden anlatmaya başlamadan önce aralarına giriyorum. "Evet, ben iyiyim, sadece beni şaşırttı, zarar yok, faul yok," diye Prek'e güvence veriyorum ve Rogan bana *gerçekten zarar yok mu* diyen bir bakışla bakıyor.

"*Bara*," diye sesleniyorum elimi sallayarak, eskiden Rogan'ın burnu olarak bilinen kanlı musluğu kapatıyorum.

Donup kalıyor, Prek'e ve sonra tekrar bana dönmeden önce gözleri uyarıyla doluyor. Farkına varıyorum ve yüzümdeki ham paniği belli etmemeye çalışıyorum.

Kahretsin.

Bunu neden yaptım ki? Hem de bir Tarikat üyesinin önünde. Tek yapacağının bu lanet ipi bozmak olduğunu bildiğim halde neden çok önemli bir şey değilmiş gibi kan büyüüne girdiğimi bile bilmiyorum.

Çok mu sıçtın, Lennox?

Prek'e bakmaya korkuyorum, sanki gözlerimin içine bir bakış bizi ele verecekmiş gibi, ama ona bakmamak da tuhaf olabilir. Onun yerine başımı arkaya atıp gülüyorum. Çünkü bu mantıklı ve *suçsuz olduğumu* haykırıyor. Zoraki bir kahkaha atmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

"Ummm, senin neyin var?" Prek sonunda ben şimdiye kadarki en garip göbek kahkahasının ikinci turuna dalarken soruyor.

"Bir süredir onu yumruklamak istiyordum," diyorum ona, sanki ihtiyacı olan tek cevap buymuş gibi. Prek şüpheli bakışlarını Rogan'a çevirmeden önce bir an bana bakıyor. Orada öylece duruyoruz, Rogan burnunu kapatıyor, ben az önce bizi ele verdiğim için çıldırıyorum ve Prek bize bakıyor.

"Umduğumdan daha iyi hissettirdi," diye ekliyorum, bu itirafın Prek'in nefretini tetikleyip şüpheli ve fazlasıyla keskin gözlem yeteneklerini gölgelememesi için parmaklarımı çaprazlıyorum.

Bir süre sonra Prek benden uzaklaştı. "Evet, o hissi bilirim," diye onaylıyor, kırmızı bakışları Rogan'dan bana dönüyor ve dönüp odasına doğru ilerliyor. Tam rahat bir nefes alacaktım ki Prek omzunun üzerinden "Ben aptal değilim, Osteomancer," diye seslendi ve kapıyı arkasından tıklatarak yatak odasında kayboldu.

Arkasından bakıyorum, bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değilim. Bağlı olduğumuzdan mı şüpheleniyor? Boş zamanlarımda Rogan'ı dövdüğümünden mi? Burada yapmamamız gereken bir şey yaptığımızı mı düşünüyor? Cevap almak için Rogan'a bakıyorum ama o hâlâ burnunu tutuyor, muhtemelen ellerine bulaşan kanın her yere yayılmasını önlemek için.

"Haydi," diye homurdanarak onu temizlenmesi için mutfığa geri gönderiyorum. Ona kazık attığım için kendimi kötü hissetmem gerekirdi ama *karma* kelimesi zihnimde dönüp duruyor ve suçluluk duygusunun hiçbir yerde rahat edememesine neden oluyor.

Lavabonun üstündeki ışığın düğmesine basıp musluğu açıyorum ve havlu aramak için çekmeceleri açmaya başlıyorum. Rogan lavabonun üzerine eğiliyor ve elindeki kanı giderden aşağı boşaltıyor.

"Sanırım kırdın," diyor, sesi her zamankinden daha kısık ve genizden geliyor. Başımı çevirip bakıyorum ve onu burnunun artık şekilsizleşmiş köprüsüne nazikçe dokunurken görüyorum. Bir havlu buluyorum ve hasarı incelemek için yaklaşıyorum.

Evet, kesinlikle kırdım.

Bir yanımda bunu böyle bırakmak istiyor, kadınları caydıracağını düşündüğümünden değil, daha çok hiç ciddiye almadığı tüm tehditlerimi hatırlattığı için. Öte yandan, ona sihrimi kullanması için herhangi bir bahane vermek de istemiyorum. Kibir ve benim olgunlaşmamış dürtülerim bağımızı zaten olduğundan daha fazla güçlendirmeye değmez.

"Umarım bu sana bir dahaki sefere bir kadın sana *o güne pişman* olacağını söylediğinde gülmemeyi öğretir." Elimi burnuna götürüp "*Aval*" diye fısıldarken azarlıyorum.

Kıkırdak, duyulabilir bir çatırtı ile burun kemiğine geri oturuyor ve acı içinde tıslıyor, benim de hafifçe ürpermeme neden oluyor.

"Siktir," diye hırlıyor, lavaboya eğilmeden önce ellerini koruyucu bir şekilde burnunun üzerine koyuyor - muhtemelen tekrar kanamaya başlarsa diye.

Tamam, belki biraz kötü hissediyorum.

"Pusuda beklemek yeni hobin mi?" Rogan, bir kez daha düz olan burnunu nazikçe yokladıktan sonra yüzüne su sıçratarak alay eder.

Esprili bir şekilde homurdanıyorum ve havluyu ona fırlatıyorum. Havluyu yakalıyor ve suratına çarpışını seyretme zevkinden beni uzak tutuyor.

"Ben de tam çay yapacaktım. Koridorda üzerime geldin. Kendini savunduğu için bir kızı suçlayamazsın," diyorum ve Rogan yüzünü kurularken tezgâhın üstüne oturana kadar itiyorum.

"Mükemmel bir fırsat için pusuya yatmak daha doğru," diye karşılık veriyor, sesinde alaycı bir ton var.

Ona alaycı bir bakış fırlattım. "Bu sadece beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyor; ben kimseyi beklemem."

Bir an birbirimize bakıyoruz, garip bir sessizlik aramızdaki çatlaklara ve kırıklara sızıyor. Tad'in sinir bozucu uyarısı kafamın içinde çınlıyor ve onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Rogan ve ben birbirimizi uzun zamandır tanımıyoruz, ancak nasıl tanıştığımıza ve neyle karşı karşıya olduğumuza rağmen, aramızda hiç bu kadar yapmacık, huzursuz bir gerginlik olmamıştı. Şimdiki gibi değil.

"Gerçekten neden bu kadar geç kalktın?" diye sorarak havluyu parmaklarının arasından geçiriyor.

Onu kıpırdanırken izliyorum ve bilmesem gergin olduğunu söyleyebilirdim. Ona saçma sapan bir şeyler yedirip odama kapanmayı düşünüyorum ama yine yalnız kalmak ve yanımda sadece önsezi ve endişeden başka bir şey olmaması fikri midemi düğümlüyor.

Rogan iç çekti ve havluyu tezgâha fırlattı. Alışkın olduğum Rogan'a dair bir ipucu görüyorum. Son zamanlarda etrafta sinsice dolaşan bu sessiz, kararsız, somurtkan kişi yerine, ukala, her şeye balıklama dalan versiyonu.

"Bir kabus gördüm," diye itiraf ediyorum, ileride bunları bana karşı kullanıp kullanamayacağı konusunda kısa bir tartışmadan sonra. "Sanırım tüm bu çılgınlık sonunda beni yakalıyor," diye ekliyorum, etrafımızdaki her şeyi işaret ederek. Mutfağın ve oturma odasının geri kalanı ya gölgelerle ya da ay ışığıyla yıkanıyor, lavabonun üzerindeki gömme armatür ikimizi zar zor aydınlatıyor.

"Çok fazla," diye onaylıyor Rogan, başını sallayıp kollarını göğsünde kavuştururken tezgâha yaslanıyor.

"Son birkaç gündür ne yapıyordun? Seni görmedim," diye soruyorum, aramızdaki bu tuhaflığı biraz daha yok etmek için başka bir şeye uzanıyorum.

"Bakıyor muydun?" diye kaşlarını kaldırarak soruyor, ben de küçük bir kahkaha atıp gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, ama insan odaya her soğuk bir pislik girdiğinde sıcaklığın düşmesine alışıyor. Bu gerçekleşmediğinde, insan farkına varıyor."

"Var mı?" diye küçük bir gülümsemeyle alay ediyor.

Game of Thrones'taki suikastçı adamın kötü bir taklidi gibi ses çıkararak, "Birinin var," diye cevap veriyorum.

Rogan derin bir bıkkınlık nefesi verir ve neşeli tavrının hemen altında yatan yorgunluk ve hayal kırıklığını gösterir. "Bilgi arıyordum. Büyükannenizin sahip olduğu kehanetin anahtarı olabilecek başka kayıtlı kehanetler olup olmadığına bakıyorum. Bunun dışında, bana iyilik borcu olan insanlarla görüşüyorum, bir şeyler duymuş olabileceklerini ya da en azından bizi rahatlatabilecek herhangi bir şey için gözlerini ve kulaklarını açık tutacaklarını umuyorum."

Duraklıyor ve bir eliyle yüzünü ovuşturuyor. Hareketlerini inceliyorum ve kiminle konuştuğunu merak ediyorum. Tüm endişelerini ve stresini kimin üzerine boşaltmak zorunda? Kardeşi için her şeyi yapacağına ve yakın olduklarına şüphe yok ama Rogan'ın Elon'dan bahsederken kullandığı korumacı üsluba bakılırsa, gereksiz endişelerini kardeşinin ayaklarına serdiğinden şüpheliyim. Marx var ama yine de aralarında bir duvar olduğu, son zamanlarda aralarındaki iletişimin katalizörünün köklü bir dostluk değil de bu dava olduğu izlenimini edindim.

"Annemin üst konseyinden bazılarıyla da görüşmek zorunda kaldım." Rogan'ın ağzından çıkan kelimeler bir tokat gibi. Anında sempatik düşüncelerimden sıyrılıp içinde bulunduğumuz durumun katı gerçekliğine geri itildim.

"Bunu neden yaptın?" Kimsenin kulak misafiri emin olmak için etrafıma bakarak talep ediyorum.

"Buraya bu şekilde girebildim," diyor bana, parmağıyla daire çizerek içinde bulunduğumuz Tarikat binasını işaret ederek. "Buradaki bilgi ve kaynaklarına sınırsız erişim izni verirlerse elimden gelen en iyi şekilde işbirliği yapacağıma söz verdim."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Sırlarının yanlış ellere geçmesini önlemek için dışlanmaya, reddedilmeye, avlanmaya ve işkence görmeye razıydı. Şimdi, bir anda her şey değişti mi? Elon'u bulmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylediğini biliyorum, ama bu... potansiyel olarak boktan insanlara ölümsüzlüğün anahtarını vermek - ya da en azından *bir kez* ölümden kurtulmaya erişim - bu çok fazla. Tüm bunların arkasında ailesi ve konseyleri olabilir, bu durumda Rogan tam da onların istediği şeyi veriyor demektir. Elon'a olan yoğun bağlılığını ve sorumluluğunu anlıyorum, ancak bazı bedellerin çok yüksek olduğunu görmesi gerekiyor.

"Rogan, bunu yapamazsın," diye fısıldıyorum, şok olmuş bir halde.

Suçluluk duygusu bakışlarına yansıyor ve gözlerini benimkilerden ayırıyor. "Dikkatli davranıyorum."

Öfkeli bir şekilde homurdandım. "Elon'la buradan zar zor kurtuldu unuzu söylemiştin. Başınıza gelenlerin boyutunu ya da sınırlarını bile bilmedi inizi söylediniz. Çok fazla riske giriyorsun," diye yalvarıyorum, ama onun şimdiden içine kapanmaya ve beni dışlamaya başladığını görebiliyorum.

"Rogan, bana bak," diye çıkışıyorum ve yeşil gözleri benimkilere kayıyor, sertleşen bakışlarında bir kararlılık alevi oluşuyor.

Aramızdaki duvarın hissediyorum ve söyleyeceğim her şeyin boşa nefes tüketmek olacağı acı bir şekilde belli oluyor. Beni duymayacak. Hiç duymadı zaten. Ne isterse yapıyor, sonuçları ne olursa olsun ve Rogan Kendrick gibi birine böylesine muazzam bir g   verdikleri için tanrılara, kadere ya da her ne haltsa ona lanet ediyorum. Bu g   kime verdiğini ya da nasıl yozlaşabilece ini umursamıyorum. Tek g rd   istediği şey ve onu elde etmek için her şeyi yapar. Neden söyleyeceklerimin ya da bu konudaki görüşlerimin bir fark yaratacağını düşünerek zamanımı boşa harcıyorum ki?

Başımı sallayarak tezg htan iniyorum. Odama dönmeden önce ona "İyi geceler Rogan," diye sesleniyorum. Bu salakla bir nefes daha harcamaktansa k busları tercih ederim.

Hayal kırıklığı adımlarımı dolduruyor, öfke onları daha da a ırlaştırıyor ve Rogan beni geri çekmek için adımı söylediğinde, onu görmezden geliyorum, bunun yerine ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için bir aya ımı diğerinin önüne koymaya odaklanıyorum.  rt lerim bıraktı ım gibi dağınık, odam hala karanlık ve yabancı bir his veriyor. Kapıyı tutup arkamdan çarpmak için hareket ediyorum, artık hangi Düzen pisli inin çok huzurlu uykularından sarsılacağını umursamıyorum. Kapı bir şeye çarpıyor ve kapanmıyor, nedenini öğrenmek için döndüğümde Rogan'ın koca gövdesinin arkamdan odama girdiğini görüyorum.

"Defol," diye ba ırıyorum ama tek yaptığı kapıyı sessizce kapatmak oluyor.

Öfke saçarak ilerliyor ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Onun kızmaya hakkı yok, benim var.

"Duyalım bakalım, Lennox. Yanlış yaptığımı d ş nd   n her şeyi ve nasıl daha iyi yapabileceğini anlat bana. Kendini tutma, yutkunmayı ve birilerini kandırdı ını düşünmeyi bırak. Bana bakma zahmetine girdiğinde bunu gözlerinde görüyorum, o yüzden bir kez ve herkes için duyalım," diye kışkırtıyor.

"Sikini ye," diye çıkışıyorum
öfkeyle. Bana ters ters bakıyor.

"Ne? Merhamet mi bekliyordun? Zavallı Rogan, birine kazık attı ve şimdi onunla hiçbir şey yapmak istemiyorlar. Zavallı adam muhtemelen uyuyana kadar ağlıyordur, oh bekle, umursaması gerekirdi, bunun için umursaması gerekirdi," diye gürledim. "Boktan akrabaların senin ve Elon'un nasıl geri döndüğünüzü öğrenirse geri kalanımıza ne olacak?" Öfkeyle soruyorum.

"Söylediklerine dikkat et," diye hırlıyor Rogan, sırtım arkamdaki duvara çarpına kadar ilerliyor. Kolları gelip beni sıkıştırana kadar ondan uzaklaştığımı fark etmedim bile. "Umurumda," diye tersliyor beni, sesi sessiz, su katılmamış bir tehdit. "Ve bence asıl mesele senin de umursuyor olman ve bundan nefret ediyor olman."

Nefesi baştan çıkarıcı bir şekilde yüzüme geliyor ve ben buna verdiğim tepkiden nefret ediyorum. Tüylerim diken diken oluyor ama onun varlığında kaybolmayı, bana hissettirdiklerine boyun eğmeyi reddediyorum. Bedenimi zihnime ihanet etmesi için nasıl edebileceği umurumda değil, bu kadar yeter.

"Umurumda Rogan, yoksa sen bir hiçmişim gibi üzerimde tepinmeden önce de tepinebilirdim. Yine de endişelenme, geçecek."

Bakışlarında acı parıldıyor ve bu sefer onu itmiyor, beni dışlamıyor. Sadece bana bakıyor, gözlerinden acı akıyor ve artık layık olmadığı bir şey için yalvarıyor.

"Bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle," diye fısıldıyor kırık bir sesle ve aramızda olanları mı yoksa şu an içinde bulunduğumuz durumu mu düzeltmek istediğini bilmiyorum, belki de her ikisidir.

Son konuşmamızdan bu yana neyin değiştiğinden emin değilim. Geri dönüşü olmadığını o kadar kabullenmişti ki ben de öyleydim ama şu anda yüzünde gördüğüm bu değil. Dertli bakışlarında benimle paylaştığı ıstırapı yatıştırmak istiyorum ama bunu hak etmedi. Teklif ettiğim şeyi hak etmiyor.

"Elon'ı kurtarmak için çok çalışabilirsin ama onun için her şeyi feda edemezsin," diye başlıyorum.

Rogan başını sallıyor, dudakları tartışmaya hazırlanıyor, ama ben onun sözünü kesiyorum. "Nerede olduğunu ya da kimin olabileceğini bilmiyoruz. Sen de olabilirsin.

Yüksek Konsey'in tuzağına doğru yürüyorsun, peki ne için? Onlara bilmek istediklerini söylemenin tüm bunları senin için sona erdireceğini mi sanıyorsun? Sen vazgeçtin Rogan, bu bir kez gerçekleştikten sonra geri dönüşü yok," diye hatırlatıyorum ona, gözlerim söylediklerimdeki gerçeği görmesi için. "Sen ve Elon - eğer biz

Onu bulduğunuzda eskisinden daha güvende olmayacaksınız. Yaşamana izin vereceklerini mi sanıyorsun?" Gözlerimi devirerek ve bu düşünce karşısında başımı sallayarak soruyorum.

"Bu asla olmayacak. Sahip olduğun bu *yeteneğin* sınırlarını test edecekler, çünkü güçlüler istediklerini elde ettiklerinde tehditleri ortadan kaldırırlar. Sen bir tehditsin Rogan. Mümkünse seni ortadan kaldıracaklar, değilse seni anahtarı atacaklar," diyorum ona, elimin tersiyle çenesinde başlayan tikin üzerinde gezinme dürtüsüne direnerek.

"Daha fazla kaynağa ve daha fazla bilgiye ihtiyaın olduğu için beni sattın ama kardeşini bulmaya eskisinden daha mı yakınız?" Talep ediyorum. "Doğru dşnemiyorsun ve sadece senin için değil, tüm ırkımız için uzun süreli sonuçları olacak seçimler yapıyorsun. Elon'la aranızda olanların nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum ama artık büyü ve bu bilgi oyunun kurallarını değiştirmeyecekmiş gibi davranmayı bırak. Evet, kardeşine karşı bir sorumluluğun var ama bildiklerini burada tutma sorumluluğun da var," diye ekliyorum, ona doğru eğilip alnına hafifçe vurarak.

Uzanıp elimi tutuyor ve yanağına bastırıyor. Gözlerini kapatıyor, kalbimi biraz kıracak şekilde dokunuşa doğru eğiliyor. Kararlılığımı güçlendirip ondan uzaklaşıyorum... ama elimi çekmiyorum.

"Seni ben öldürdüm," diye pat diye söyledim.

Göz kapakları açılıyor ve kayıp yosun yeşili gözleri benimkileri buluyor.

"Ayaklarımın dibinde kan kaybından lmeni izledim ve bu iyi hissettirdi. Ama sonra ben de ldm." Duraklıyorum, sessizlik aramızda, asla kurtulamayacağımdan emin olduğum büyülü bir bağ gibi uzanıyor. "Hayatımı buldozerle yıktın Rogan. Sihrimi değiştirdin, seçimimi yok ettin ve hakkın olduğu gibi beni takas ettin. Bunun telafisi yok," diyorum sonunda, karmaşık sorusunun diğer kısmına cevap vererek.

Rogan acı içinde gözlerini kapatıyor ve uzanıp yanağımı avuluyor. Onun varlığı beni bunaltıyor. Karnımda çırpınan ihtiyaç tüm bunları daha da zorlaştırıyor. Bana neler olabileceğini hatırlatıyor ve bunu gerçekten istediğimi gösteriyor. Tad ne kadar sinir bozucu olsa da haklı. Rogan'ı sevmiştim ve şimdi tüm bu boktan şeyler onun için göstermek zorunda olduğum şey.

"Ne olursa olsun, Lennox, zr dilerim. İflah olmaz biri olduğumu düşündüğünü biliyorum ama öyle olmamaya çalışıyorum."

Onu içime çekiyorum, samimiyetini hissediyorum ve ondan yayıldığını hissettiğim arzunun tadını çıkarıyorum. Keşke bu benim için yeterli olsaydı. Uzanıyorum ve elini yavaşça yanağımdan çekiyorum. Büyüleyici gözlerine bakıyorum, bakışlarımla yüzünün güçlü açılarını açgözlülükle izliyorum. Bakışlarımı, içinde taşıdığı hasarın küçük bir temsili olan yara izine yerleştiriyorum. Ve sonra, içimdeki her şeyle birlikte, bırakıyorum.

"Ve keşke özrün benim için olduğundan daha değerli olsaydı," diyorum ona dürüstçe ve sonra kolunun altına girip onu odamda kaybolmuş ve terk edilmiş bir halde bırakıyorum.

OceanofPDF.com

I Önümdeki masanın üzerinde duran saç fırçasına bakıp inliyorum. Ondan kemik torbama bakıyorum, bu işe yaramaz eşyaya tepki verip vermeyeceklerini görme zahmetine bile girmiyorum. Tıpkı hiçbirine tepki vermedikleri gibi

Tarikat ekibinin diğer iki kayıp Osteomancer'ın evinden aldığı diğer aptalca şeyler. El konulan eşyalar yığnında bir tane bile kemik ya da osteo madde içeren bir şey yok ve dürüst olmak gerekirse, bu konuda birine bağırmak istiyorum.

Yetkililer gitmemin güvenli olmadığını söylediler. Buldukları işe yarar eşyaları geri getireceklerini ve onlardan ne alabileceğime bakabileceğimi söylediler. Peki, bir Kemik Cadı boş bir kutu kola, bir saç fırçası, birkaç kirli giysi ve yepyeni bir balmumu mumla ne halt edebilir ki?

Elimden geleni yaparım.

İşe yaramaz koleksiyona sinirli bir şekilde homurdanıyorum ve -ilk kez değil- Tarikat'ın beceriksiz olup olmadığını ya da bu boku kasıtlı olarak yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum. İki ayrı Osteomancer'ın evine gidip de okumam için geri getirecekleri bir kemik bulamamış olmalarına imkân yok. İç çekerek sandalyeme oturuyorum ve bugünün sorgu odasını seçiyorum. Bu oda diğerlerinden daha büyük ve beni gözetlemek için sadece yarım duvar büyüklüğünde uzun bir ayna var. Arkamı dönüp yansımama bakıyorum ve bugün aynanın diğer tarafında kimin olduğunu merak ediyorum.

Kapı büyük bir gürültüyle çarparak açılıyor ve ben ani hareket ve gürültüden dolayı sıçıyorum. İki muhafız odaya daldığı anda ayağa kalktım,

Üniformaları daha güzel ve genelde etrafımı saran ekipten biraz daha farklı. Kapının iki yanında hazır olda duruyorlar, takım elbiseli iki adamın içeri girmesine yol açıyorlar, yüzlerinde alay ve açık bir yargı var. Biri koyu kırmızı rengi bir takım elbise giymiş, koyu çikolata rengi bir gömlek giymiş ve kravatsız. Gıcır gıcır gömleğinin düğmeleri benim zevkime göre biraz fazla açık ve uzun saçları da aynı tonda olsa da renk uyumu bronz yüzündeki yaşlanma belirtilerini gizleyemiyor. Kesinlikle ailemin yaşına benimkinden daha yakın, ancak tahminimce bu gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmıyor.

Arkadaşının üzerinde gece mavisi bir takım elbise, temiz beyaz bir gömlek ve uyumlu puantiyeli bir kravat var. Tuzlu ve biberli saçları omuz hizasında, parlak ve yumuşak görünüyor. Köşeli yüz hatları zamanın testine karşı biraz daha iyi dayanmış ve yüzünde, onu nereden tanıdığımı anlamak için ona bakarken edep ve uygun sosyal nezaketleri pencereden dışarı atmama neden olan tanıdık bir şey var.

Uzun boylu, zayıf bir kadın nihayet kapıdan içeri girdiğinde hâlâ anılarımı karıştırıyorum. Krem rengi yere kadar uzanan elbisesinin beli, zavallı bir albino timsahından yapılmış gibi görünen kalın bir kemerle bağlanmıştı. Kıyafeti kıvrak vücudunun her kıvrımını sararak zarif ve güçlü görünmesini sağlıyor. Saçları zift gibi koyu, yüzünü çerçeveleyen ve siyahı kıran kalın beyaz bir çizgi var. Yeşil gözleri beni hızla değerlendiriyor ve dolgun ağzını nazik bir gülümseme süslüyor.

Yüz hatlarımı düzeltiyor, karşımdakinin kim olduğunu öğrendiğimde yaşadığım şoku dizginlemeye çalışıyorum. Cadıların Baş Rahibesi Sorrel Adair az önce odaya girdi. Gözlerinin yeşili, takdir etmeye başladığım yosun renginin aksine daha çok kelly yeşili, ama Rogan'ın annesine ne kadar benzediğini inkar etmek mümkün değil. Gece mavisi takım elbiseli adama bakıyorum ve şimdi Rogan'ın babasını kolayca tanıyorum. Üçüncü adam hiçbir aile benzerliği taşıyor ve onun güvenilir bir konsey üyesi, belki de Rogan'ın görüştüğünü söylediği cadılardan biri olduğunu anlıyorum.

Hemen Rogan'ın burada olduklarını bilip bilmediğini merak ediyorum ve sonra bu düşüncüyü bir kenara bırakıp *neden* burada olabileceklerine ve bunu nasıl oynamak istediğime odaklanıyorum. Bileğinin bir hareketiyle kapı çarparak kapanıyor, elemental büyüsünün göz korkutmak için yapıldığından eminim.

Dramatik giriş çok mu?

emin bir şekilde odaya giriyor ve karşımdaki masanın diğer tarafında duruyor. Başımın üzerinden arkamdaki aynaya bakıyor ama

Arkamı dönüp bakışlarını takip etmiyorum. Hayır, birinin az önce odaya bir şey yaptığını fark etmekle meşgulüm. Büyümü etkilemiyor - bu binadaki hiçbir şey etkilemedi, gerçi bunu düşük seviyede tutmak için çok çalışıyorum - ama yine de bir değişiklik var. Ve bu dört duvar arasında olanları gözetlemek, gözlemlemek ve kaydetmek için kullanılan cihazların, tılsımların, büyülerin ve rünlerin az önce öldüğünden şüpheleniyorum.

Kızılıcak rengi takım elbiseli adam bana göz kırptıyor ve bahse girerim ki o bir Contegomancer. Corium Cadıları neredeyse benim türüm kadar nadirdir, ancak diğer şeylerin yanı sıra koruma, kalkan ve gizlenme konusunda uzmanlaşmışlardır. Onlar eskinin kadim el falı okuyucularıdır, bir kişinin derisi üzerinde hakimiyet kurarlar - tabiri caizse koruyucu kabukları - ancak bu koruyucu büyü, birinin el falı çizgilerini okumanın ötesinde çok daha fazlasına dönüşür.

"Bu şartlar altında tanıştığımız için üzgünüm ama yine de tanıştığımıza memnun oldum, Lennox," diyor Baş Rahibe resmi bir selamlama yerine, gözleri nezaketle parlıyor ve gülümsemesi sıcak. Rogan'ın babası öne çıkıp koltuğu onun için çekti ve o da bir şey kapma korkusuyla hiçbir şeye dokunmak istemiyormuş gibi sertçe oturdu.

Bana resmi bir şekilde hitap etmiyor, ki bu saygılı bir davranış, ya da kendini tanıtmaya hiç çalışmıyor, açıkça onun kim olduğunu zaten bilmem gerektiğine karar veriyor. Biliyorum ama yine de kibirli ve kaba. Oturmam için el sallıyor ve ben de henüz bir şey başlatmaya çalışmadığım için sandalyeme oturup bekliyorum. Benden sonra Yüksek Konsey üyeleri de oturuyor ama bu centilmence bir hareketten ziyade beni köşeye sıkıştırma çabası gibi geliyor.

Baş Rahibe ve ben bir an için birbirimizi inceliyoruz, yüzündeki tatlı maskeye rağmen bakışları kurnazca. Rogan'ın bana babasının bir Ruh Cadısı olduğunu ve muhtemelen vücudumun tepkilerini bir kitap gibi okuduğunu söylediğini hatırlayarak çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Öte yandan, akli başında olan herkes Cadıların Baş Rahibesi'nin aniden ortaya çıkmasıyla irkilirdi. Belki de bu konuda iyiyimdir.

"Oğlum büyükannde mi?" Sorrel, lafi dolandırmayı bir kenara bırakıp doğrudan konuya girerek soruyor. Bu harekete neredeyse saygı duyuyorum... neredeyse.

"Hayır," diye cevap veriyorum aynı açık yüreklilikle.

"Kanıtlara rağmen buna inanıyor musun?" diye soğukkanlılıkla karşı çıkıyor, ellerini ağırbaşlı bir şekilde kucağında kavuşturuyor.

"Peki bu hangi kanıt?" diye sordum. "Yani, bana yöneltilen dolaylı ve varsayıma dayalı teorilere rağmen, bu suçlamayı destekleyen herhangi bir kanıt görmedim."

"Gerçeklere dayanarak bu size mantıklı bir sonuç gibi görünmüyor mu?" diye sorarak sorumu geçiştiriyor.

"Öyle değil," diyorum ona basitçe. "Ve Tarikat hayati bilgileri kendine saklamadığı sürece, doğru sonuçlara için elimizde çok az *bilgi* var."

"Oğlumu nereden tanıyorsunuz?" dönerek bir kez daha beni geçiştiriyor.

"Onu tanımıyorum, sadece kayıp olduğunu biliyorum."

"Hayır, Elon değil, Rogan?" diye yönlendiriyor.

"Bu sorunun cevabını biliyorsunuz; Tarikat tarafından bana defalarca soruldu ve her seferinde dürüstçe ve aynı cevabı verdim."

"Kendim duymak isterim," diye bastırıyor.

"Bana geldi ve kardeşini bulmak için yardım istedi. Ben de ona yardım etmeyi kabul ettim. İşte buradayım," diyorum ona ve CliffsNotes versiyonunu sunuyorum.

"Evet, işte buradasın," diye mırıldandı, dudaklarındaki gülümseme hâlâ yerindeydi, ama gözleri artık değiş tokuşumuzdan soğumuştı. "Oğullarım amcalarını öldürdükleri için evlatlıktan reddedildiler. Bundan haberin var mıydı?" diye soruyor burnunu çekerek.

"Evet."

"Ve bu seni endişelendirmiyor mu?" diye masumca soruyor ama yeşil gözlerindeki yargı onu ele veriyor.

Cadıların Baş Rahibesi, Rogan ve Elon'un annesi, saçma sapan bir güç elde etmek için kendi çocuklarını yalanlarla ve küçümsemeyle resmetmeye çalıştıkça kanımı kaynatmaya başlayan öfkeyi yatıştırmaya çalışarak, "Açıkçası, bu beni ilgilendirmez," diye karşı çıkıyorum. Beni istediği kadar yargılayabilir ama ben onun ne olduğunu biliyorum ve bu beni iğrendiriyor.

Kafamın içindeki küçük bir ses sakın kalmam, uyumlu davranmam ve ırkımı az çok yöneten insanlarla uğraşmamam için bana yalvarıyor. Kolayca kurbanı oynayabilir, Rogan'ı tıpkı onun yaptığı gibi kötü adam ilan edebilirdim. Bunu hak ediyor bile olabilir ama ben öyle biri değilim.

Belki de Rogan'la birlikte ilk kez sihir kullandığımızda çocukken yaşadığı hayattan gördüğüm anlardır. Ya da başlarına gelenlerin ve buna seyirci kalıp izin veren insanların gerçeğini. Belki de hiçbir şeyin gerçek olmadığının farkına varmasıydı.

ve dünyada siyah-beyaz yetiştirilme tarzımın bana inandırdığından çok daha fazla gri alan olduğunu anladım. Ama Yüksek Konsey'in bakışlarının ağırlığını üzerimde hissettiğimde, karşımdaki boktan cadının kelly yeşili gözlerinden sızan ince küçümsemeyi hissettiğimde, küçük oynamakla ilgili sınıırıma ulaştım.

Hepsiyle işim bitti. Tarikat *sizin güvenliğiniz için* bu saçmalığı kıçlarına sokabilir. Rogan geç kalmış özüyle siktirip gidebilir. Bu kaltak benden daha iyi olduğunu düşünerek taşları tekmeleyebilir. Ben de küçük bir sürtük olmayı ve olduğumdan başka bir şeymişim gibi davranmayı bırakabilirim; güçlü, belalı bir Kemik Cadı.

"Cinayet ve cadı dostlarınızın güvenliği nasıl sizi ilgilendirmez?" diye soruyor kızılıık rengi takım elbiseli Yüksek Konsey üyesi.

Gözlerimi deviriyorum ve cevabımı Baş Rahibe'ye yöneltiyorum. "Madem bu kadar tehlikeliler, neden idam etmek yerine onları terk ettiniz? Öldürme eğilimleri konusunda endişelenmemi istiyorsunuz ama Yüksek Konsey üyeleri olarak sizin endişelenmediğiniz açık, çünkü onları toplum içinde serbest bıraktınız. Yani evet, bu beni . Ayrıca, kimse bana gelip birini öldürmemi istemedi. Kayıp cadıları bulmaya yardım etmem istendi. Görünüşe göre *buralarda* kimse kayıp cadıları bulmakla ilgilenmiyor ve açıkçası ben de bunun nedenini merak etmeye başladım."

"Dikkatli ol, cadı kız," diye uyarıyor, soğukkanlılığını kaybederek.

"Kendi uyarına kulak ver hanımefendi, benim kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye karşılık vererek sandalyemden kalkıp ayağa kalkıyorum. Sorrel Adair'in her şeye gücü yeten maskesini yerine takıp benim duruşuma ayak uydurmadan önce hafifçe dudak bükmesine şaşırdım.

Rogan'ın babası ve diğer cadı ayağa kalkar ve ardından Baş Rahibe parmaklarını şıklatır. Hâlâ kapının iki yanında duran muhafızlar hemen dönüp gidiyorlar. Kalan üç cadıya gözlerimi kısıyorum ve bir ton güç şeklinde destek çağırıyorum. Muhtemelen beni üçe karşı bir oranla katledecekler, ama giderken bir kaltak çıkaracağım.

"Yüksek Cadılar Konseyi'nin kararlarını mı sorguluyorsun?" diye soruyor Baş Rahibe, soğuk gözlerinde parıldayan bir eğlenceyle.

"Dediğim gibi, bu beni ilgilendirmez, ama madem sordunuz, evet ve diğer insanların benimle aynı sonuca varmadığını düşünüyorsanız, o zaman liderlik ettiğinizi söylediğiniz insanları çok hafife alıyorsunuz demektir."

Rogan'ın annesinin ne biliyor olabileceğini merak etmeye başladığı anı tam olarak görüyorum. Göz rengi, bakışlarında gördüğüm açgözlülük parıltısını mükemmel bir şekilde yansıtıyor ve şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum ki, sanki bu berbat bir oyunmuş ve uğraştığı insanların hayatları değilmiş gibi benim piyon statümü hesaplıyor.

Bakışları vücudumda geziniyor, sanki söylediğimden daha fazlasını bildiğime dair fiziksel bir kanıt arıyor. Açgözlü bakışları bir kez daha gözlerimle buluşmadan önce yükselip arkamdaki aynaya sabitlendiğinde omurgama tırmanan ürperti bastırıyor.

"Sen güzel bir cadısın, Lennox," diyor kendini beğenmiş bir şekilde, sanki bununla bir ilgisi varmış gibi.

Ona bir bakış attım. "Farkındayım, ama bunun kayıp cadılarla ne ilgisi olduğunu bana hatırlatır mısın?" Ses tonum sakarinleşerek soruyorum.

Sinirimi geri çekmek için çok çalışıyorum. Bu karşılaşmayı tekrar önemli olana yönlendirmeli ve az önce sırtıma koyduğumu düşündüğüm büyük hedefi azaltmaya çalışmalıyım. Benimle oğlu arasında daha derin bir bağ olabileceğini nasıl anladı bilmiyorum ama bu cadının kafasında döndüğünü neredeyse görebildiğim işbirlikçi çarkları önemsizleştirmek aptallık olur.

İçimden kendimi azarlamaya başladım ama hemen susturdum. Ne yaparsam yapayım benim için gelebilirdi. İyi davranmak ya da ona defolup gitmesini söylemek, elinden gelse beni kullanma arzusunu değiştirmezdi. Bu kadının nasıl yapılacağını bildiğinden şüpheleniyorum.

"Son oyunun ne, Osteomancer?" Sorrel bana mırıldanıyor, sesi yatıştırıcı olmaktan çok vahşi. Rogan'ın babası ve diğer uygun konsey üyesi onun arkasında durmak için hareket ediyor. Pozisyonlarının şekli bir şey ifade ediyor ama ne olduğunu hatırlayamıyorum.

Bu bana bir dahaki sefere birisi kutsal geometriden bahsederken dikkatimi dağıtmamayı öğretecek.

"Bu davayı çözmek ve ardından en iyi hayatımı yaşamak bana oldukça iyi geliyor," diye cevap veriyorum.

Baş Rahibe'nin elinde bir alev canlanıyor. Küçük ateş topunu sevgiyle okşuyor ama ben hiç etkilenmeden alay ediyorum.

Elimi mum alevinde de sallayabilirim, bayan. Daha iyi salon numaraları bul.

Güç kuyumu besliyorum, bu seçkin cadıların bir şekilde bunu hissetmesi veya Rogan'ın kendini onlara karşı savunması gereken bir durumda olması ihtimaline karşı Rogan'dan hiçbir şey çekmemeye dikkat ediyorum. Hâlâ net değilim.

Tam olarak neden burada benimle konuştuklarını bilmiyorum ve umarım şu anda her neredeyse iyidir.

Büyü içimde kabarıyor ve içimde ne kadar çok şey biriktiğine şaşıırıyorum. Rogan'ın kaynağından sifon çektiğimde hissettiğim aynı dolu hissi yaşıyorum, ancak bu sefer, bağıımızın yakınına gitmediğimi biliyorum.

Rogan'ın babası başını yana eğip beni inceliyor. Karısına bir şeyler mırıldanıyor ve Baş Rahibe söylediğı her neyse ona tepki olarak kaşlarını kaldırıyor. Animamancer'ın ne algıladığını bilmek istiyorum ama çenemi kapalı tutuyorum.

"Düşman olmak zorunda değiliz," diyor bana kararlılıkla, elinde yarattığı ateş topu parmaklarının arasında şakacı bir şekilde gidip gelirken. En güçlü elementini hipnotik bir şekilde kullanışından sıyrılıp tekrar söylediklerine odaklanıyorum.

"Düşman *olduğumuzu* bilmiyordum," diye karşılık veriyorum, aptal oynayarak. "Ben sadece yardım etmek için buradayım. Bunun bizi olan bitenin nasıl karşıt taraflarına koyduğunu anlamıyorum," diye ekliyorum, yapmaya çalıştığım *tatlı ve masum* şeyi iyice vurgulamak için.

"Sen güçlüsün, hayatta harika şeyler yapabilirsin," diye devam ediyor, haklı olduğum noktaları görmezden gelerek.

"Teşekkür ederim, büyükannem hep öyle derdi ama önyargılıydı," diye espri yapıyorum, *baldan tatlı* çabalarım açıkça hedefini ıskalayınca onları bırakıyorum.

Baş Rahibe parmaklarının bir hareketiyle küçük ateş topunu bana doğru fırlatıyor. Kendimi korumak için vücudundaki kemikleri çekip çıkarmaya ama alevlerin yörüngesi yanlış ve yanımdan uçup gidiyor. Kırılan camların sesi odayı dolduruyor. İrkiliyorum ve arkamdaki duvarın yarısını kaplayan büyük aynanın parçalar halinde yere düştüğünü görmek için dönüyorum. Bir çeşit kontrol odası ortaya çıkıyor ama içinde duran tek kişi Rogan.

Annesine bakıyor, bakışları küçümseme ve öfkeyle parlıyor. Birbirlerini incelerken kimse tek kelime etmiyor, konuşmaları sadece yere düşen camların sesiyle kesiliyor. Baş Rahibe'nin dudaklarında zalim bir gülümseme beliriyor ve sinsi bakışları yavaşça, kasıtlı olarak bana yöneliyor.

Rogan'a hareket etmemesi için içimden yalvarıyorum. İrkilmemesi için. Annesine dik dik bakıp şüphelendiğı şeyi doğrulamak için bile değil. Araştıran bakışlarındaki tehdidi hissedebiliyorum, araştırdığını hissedebiliyorum.

olasılıkları ölçmek. Oğlunun bana karşı ne hissedebileceğini test etmek istiyor ve ben bunun ne yapabileceğinden, sadece ona değil bana da neler gösterebileceğinden korkuyorum. Ne yapacağımı görmek için bana mı yoksa ona mı saldıracak bilmiyorum. Kimse onu durduracak mı? Durup dururken Baş Rahibe'nin reddettiği oğluna ve masum bir cadıya saldırmasını sadece izleyecekler mi?

Adrenalin içimi kasıp kavuruyor ve büyüm şişmiş zirvesine ulaşıyor. Her an patlayacakmışım gibi hissediyorum ve ardımda ne bırakacağımı bilmiyorum. Rogan'ın babasının kafası bana doğru dönüyor ama o herhangi bir uyarıda bulunamadan Rogan'ın arkasındaki kapı açılıyor ve kalın gözlüklü, bodur bir kadın koşarak içeri giriyor. Elinde bir kâğıt sallıyor, muhtemelen buraya koşturmaktan yanakları kızarmış.

"Buldum!" diye duyurdu nefes nefese kalışları arasında. "Lanet sadece bir güvenlik önlemiydi, ama iblis büyüsünün ne yapması gerektiğini buldum."

Herkesin dikkati kadına yönelir ve o da bir anda kırılan pencereyi ve diğer tarafta yaşanan çatışmayı görür. Şaşırmış gözleri Baş Rahibe'ye takılıyor ve derin bir selam verirken daha da büyüyor.

"Ekselansları, böldüğüm için çok özür dilerim," diye ciyaklarken gözleri önce Rogan'a, sonra kırık cama ve tekrar cadıların hükümdarına kaydı.

"Ah, nihayet, Rahibelerinin huzurunda nasıl davranacağımı bilen biri," diye işaret ediyor ve bana dolu bir bakış atarak benim de eğilmemi talep ediyor.

"Sana sadakat yemini ettiğimi hiç hatırlamıyorum," diyorum ona basitçe, kendimi onu terslemekten ve ona *buna boyun eğmesini söylemekten alıkoyuyorum, kaltak.*

Onaylamaz bir tavırla mırıldanıyor, yeşil gözleri eğlenceyle parlıyor. "Bir dahaki buluşmamızı iple çekecek bir şey o zaman," diyor tatlı tatlı, elbisesini düzeltip gitmek için dönüyor.

"Evet, bu ve seni kendi uyluk kemiklerinle bıçaklamak iyi bir zaman gibi görünüyor," diye sesleniyorum ona, kibirli bir şekilde işten çıkarılmasından rahatsız olarak.

Arkamdan bir boğulma-öksürük-gasp sesi geliyor ve gözlüklü cadının bana dehşet içinde baktığını görüyorum. Rogan'ın gülümsemek için çok çaba sarf ettiğini de fark ediyorum. Berbat bir iş çıkarıyor ve yüzünde olanları maskelemek için kaldırdığı eli bile kimseyi kandıramıyor. Arkamı dönüyorum, eğlenmeyen bakışlarım *bu işin bitmediğini* gösteren entrikacı yeşil gözlere takılıyor.

Ben de ona *uzun mesafeden değil*, ateşli bir bakış gönderiyorum ve en yeni düşmanlarım olan Baş Rahibe ve yandaşları giderken orada öylece duruyorum. Kapı arkalarından çarparak kapanıyor ve aynanın son parçası da çerçevesinden yere düşüyor. Bu hareketin bana nerede olduğumu ve onların nerede olduğunu hatırlatmak için yapıldığından eminim, ama dürüst olmak gerekirse, tek yaptığı göğsümdeki tıpayı çekmek ve vücudumu dolduran tüm gerginliğin boşalmasına izin vermek.

Ay adına az önce ne oldu?

Gözlerim Rogan'inkileri buluyor, bakışlarımda sorular ve endişe yüzüyor. Onun dikkatli bakışlarında da benim hissettiğim korku ve sıkıntıyı bulmayı umuyorum ama bunun yerine tamamen başka bir şey var: hayranlık ve... ihtiyaç. Herhangi bir şekilde tepki vermeyi reddediyorum, bunun yerine onun yoğun bakışlarından uzaklaşıp bizi istemeden de olsa ciddi bir büyüle dayaktan kurtarmış olabilecek kadına odaklanıyorum.

Kendi başımın çaresine bakabileceğimi ummak istiyorum ama burada söz konusu olan Baş Rahip ve Rahibe ve en azından onların yardımcılarının biri. Kendime olan güvenim ve yeteneğim artıyor, ancak bundan zarar görmeden çıkacağıma dair tamamen hayalperest değilim.

"Özür dilerim. Ne diyordunuz?" Kısa boylu cadiya soruyorum, bir an için kafası karışmış bir şekilde bana göz kırpmıyor ve elindeki kâğıdı bir kez daha sallıyor.

"Doğru, evet, iblis büyüünün ne yapması gerektiğini bildiğimi söylüyordum. Bu bir lanet değildi. Demek istediğim, koruyucu lanetler vardı, o cadiya çarpan ve çoğunun puf olmasını sağlayan şey buydu, ama bunlar sadece güvenlik önlemleriydi. Kök büyüü bir girişti," diyor heyecanla ve o gün odadaki Tarikat üyesine ne olduğunu rahatça *puf* diye tarif etmesinden kendimi alamıyorum.

"Giriş nedir?" Ne dediğini anlamadığım için soruyorum. İblis büyüü hakkında bir şeyler okumak için not alıyorum ve kendimi neyle karşı karşıya olabileceğimize hazırlamaya çalışıyorum.

"Bu bir portal gibi," diye açıklıyor Rogan, gözleri artık daha önce görmeyi beklediğim sorunlu seviyeye bakıyor. "Bu, büyüünün hedefi kâğıda dokunduğunda, büyüyle önceden belirlenmiş olan son konuma portalize olacakları anlamına geliyor."

"Kesinlikle," diye onaylıyor tombul cadı, etkilenmiş, yüzüne geniş ve mutlu bir gülümseme yayılmış.

"Dur tahmin edeyim," diye hayıflandım. "İblis büyüünün hedefi ben miydim?"

Cadı, "Emniyetler devrede olduğu için bunu teyit etmenin bir yolu yok ama notun içeriğine bakılırsa bu güvenli bir tahmin olur," diye onaylıyor ve ben de başımı sallayıp yere bakarak tüm bunları anlamaya çalışıyorum.

"Girişin son damlasının nerede olduğunu bulmanın bir yolu var mı?" Rogan bastırıyor, sesi yürek parçalayıcı derecede umutlu.

"Şu anda bunun üzerinde çalışıyoruz. Karmaşık bir sihir ama bunu yapabilecek biri varsa o da benim ekibimdir," diyor neşeyle.

Başımı sallıyorum ve içimden boş bir kahkaha kaçıyor. Bir keresinde Rogan'ın düşman edinme konusunda yetenekli olduğu konusunda şaka yapmıştım ama dostum, bu konuda onu geçtim. Bir buçuk haftadır bir cadıyım ve bu noktada sadece ağaç kovuğundan çıkıyorlar. Demek istediğim, o kadar iyiyim ki, beni avlamak ve bana kim bilir ne yapmak istemelerini sağlamak için biriyle *tanışmam* bile gerekmiyor. Parmaklarımı buklelerimin arasında gezdiriyorum, kafa derimi kaşıyorum ve iç çekiyorum. Bu gidişle bir listeye ihtiyacım olacak. Kızgın minivan sürücüsü anneye başlayacağım, sonra listeye Baş Rahip ve Rahibe'yi, onların ahbaplarını ve rastgele isimsiz bir iblisi ekleyeceğim.

Evet, ne diyebilirim ki, yeteneklerim var. Çılgın yetenekler...kelimenin tam anlamıyla.

I Kafa büyüklüğündeki kahve fincanımın içine bakıyor, krema kıvamındaki güzelliği kendi etrafımda döndürürken düşüncelere dalıyorum. Kapının üstündeki zil çaldığında koyu kavrulmuş ve pişmiş ürünlerin kokusu beni dostça bir kucaklamayla sarıyor

zil sesi, bir masaya el koyduğum kalabalık kafeye birinin girdiğini ya da çıktığını gösteriyor. Şanslıyım ki *Trouble Brewin*'in sahibi cadı ve korumalarım etrafımda aynısını yaparken kimse bir masada tek başıma oturmam hakkında tek kelime etmedi.

Muhtemelen birilerinin ücretsiz Wi-Fi erişimini kısıtlıyor ve en sevdikleri kahve masasından mahrum bırakıyorum. Ama şu ana kadar ben fincanıma bakıp içindekilerde hayatın anlamını bulmaya çalışırken herkes fikrini kendine saklıyor. Sanırım etrafınızda yedi gün yirmi dört saat SWAT ekibi olmasının bir avantajı da bu, boktan şeylere başlayanları caydırıyor.

Büyülü, sıcacık sıvıyı dudaklarıma götürüyorum ve dolgun gövdeli, mükemmel şekerli sıvıdan derin bir nefes çekiyorum. Güzel ama daha iyilerini içmiştim. Rogan'ın enfes kahve makinesinin görüntüleri zihnimin yüzeyine çıkıyor ve onlara katıksız bir özlemle bakıyorum. *Sümüklü bir kaltaktı ama en iyisiydi.*

Büyük olasılıkla bir daha asla göremeyeceğim kahve makinesine duyduğum şehvetli özlemi bir kenara bırakıp düşüncelerimi elimdeki göreve yönlendiriyorum. Büyükannem Ruby'nin öldüğünü ve bu nedenle kayıp cadılar ve iblislerle ilgili olanlara dahil olmadığını biliyorum ama bir şeyleri kaçırdığım hissinden kurtulamıyorum. Nikki Smelser'ı tanıyordu, onu kontrol ediyordu, ona değer veriyordu. Aralarında bunu tetikleyecek bir şey mi oldu?

Rüyasından ya da kemiklerden daha fazla bilgi çıkaramamasının nedeni Nikki ile olan kişisel bağı mıydı? Tüm bunları zihnimde evirip çevirip anlamlandırmaya çalışıyorum. Ama Nikki'nin resmini kafamdan çıkaramıyorum, onun senaryodaki büyük kötü olduğu fikrinden kurtulamıyorum. Belki de güzel bir yüz için aptalımdır? Kim bilir, Rogan'ın *muhteşemliğinin* ardındaki kalleşi göremediğim için şu anda bulunduğum yerdeyim.

Düşüncelerim Nikki'den Rogan'a kayıyor ve onun iblis büyüsünün son varış noktasını bulma konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini merak ediyorum. Dün *girişteki* büyük buluşlarını duyurduklarından beri o ekibin yanından ayrılmadı. Ben de yardım etmek istedim ama görünüşe göre varlığım sorun yaratabilir, bu yüzden izin verilmiyor. Yapmama izin verilen tek şey kayıp cadıların evlerinden getirdikleri işe yaramaz eşyaları okumaya çalışmak. Bu sadece zaman kaybı, yüzden şimdi aşırı kafein ve ipucu aramak için hayatımın her saniyesini aşırı analiz etmeyi içeren yeni bir zaman kaybı yolu buldum.

Muhafızlarımdan ikisi ayağa kalkıyor ve birkaç saniye sonra tekrar oturuyorlar. Nedenini görmek için başımı kaldırmıyorum, her şeyi bir araya getirmeye ve neyi kaçırdığımı anlamaya odaklanmış durumdayım.

Görünmeyeni nasıl görüyorsunuz?

Yakınlarda biri boğazını temizliyor ama boşluğa bakmakla meşgul olduğum için sesi duymazdan geliyorum. İri bir vücut masamın kenarında duruyor ve siyah üniformasının olmamasından bunun muhafızlarımdan biri olmadığını anlıyorum. Başımı kaldırıp bakıyorum, gözlerimde çıplak bir kızgınlık var. Eğer biri bana masa adabı hakkında ders vermeye kalkarsa, onun boğazını yumruklayacağım. En azından kafamda bunu yapardım; gerçekte ise muhtemelen sadece özür diler ve muhafızlarımdan biriyle oturmaya giderdim.

Yukarı baktığımda, vücudu bir sanat eserinden çok daha fazla saran kaslara sahip, dar, yıpranmış, siyah bir kot pantolon ve haki renkli bir waffle Henley görüyorum. İlgimi çeken adamın omuzlarına dökülen uzun, kalın kumral saç tellerini bulmak incelememe devam ediyorum ve bir sonraki bildiğim şey, gözlerimin tanıdık bir altın bakışla buluştuğu.

"Saxon?" Lycan'ın beklenmedik görünüşüne şaşırarak soruyorum.

Muhteşem geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Hey, seninle burada karşılaşmak ne güzel," diye takılıyor, burun delikleri sanki varlığına vereceğim tepkinin kokusunu alıyormuş gibi hafifçe açılıyor.

"Hoot iyi mi? Bu sabah Riggs'le konuştum, her şeyin olduğunu söyledi?" Başlıyorum, neden burada olduğunu anlamaya çalışırken içime endişe pompalanıyor.

"O iyi," diye beni rahatlatmak için acele ediyor Saxon. "Riggs seninle konuştuğunda sesin kötü geliyordu, muhtemelen bir molaya ihtiyacın olduğunu söyledi. Ben de gelip sana bir mola vermek için gönüllü oldum," diye açıklıyor, boynunun arkasını utangaç bir şekilde ovuşturarak.

"Oh," diye cıvıldadım, şaşırmıştım.

"Bunun çok küstahça olduğunu biliyorum ama umarım sorun olmaz," diye soruyor, bir yandan yüzüme bakarken bir yandan da havayı kokluyor.

"Evet, sorun değil. Aslında çok naziksınız," diyerek yanımdaki sandalyeyi işaret ediyorum. "Otursana," diye teşvik ediyorum, ona yer açmak için küçük bir peçete yığınının yerini değiştiriyorum.

"Emin misin?" diye soruyor tereddütle. "Kahvenle oldukça yoğun bir alışveriş yapıyormuş gibi görünüyorsun." Gözleri parlıyor ve ses tonundaki alaycı tınıya gülüyorum.

"Ancak bu fincandan daha iyi sohbet edeceğine söz verersen," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum ve Saxon sandalyeyi çekip devasa bedenini oturtuyor. Muhafızlarıma bakıyorum, olanları durdurmalarını bekliyorum ama garip bir şekilde durdurmuyorlar.

"Sıkı bir rekabet gibi görünüyor ama meydan okumaya varım," diye şaka yapıyor, altın gözleri beni içine çekiyor.

Yanaklarıma sıcaklık çöküyor ve kendi gizli incelememi yapıyorum. Gömleği üzerindeyken de, o gün kütüğün üzerinde gömleği açıkken olduğu kadar iyi görünüyor. Saçları dökülmüş ve kadınların aletlerle saatlerce uğraşarak, erkeklerin ise saçlarını kurumaya bırakarak elde ettikleri o mükemmel erkek dalgasına sahip. Cildi güneşten öpülmüş, altın tonu altın gözlerini tamamlıyor ve... *kahretsin*, ağzımın suyu mu akıyor?

Saxon elindeki kahve fincanını masaya bırakıyor ve ben de ona sıcak bir gülümseme sunuyorum, içten içe panikliyorum çünkü ne söyleyeceğimi, ne soracağımı ya da ne yapacağımı bilmiyorum. Beceriksizliğimi kahvemden büyük bir yudum alarak örtmeye çalışıyorum ve sonra bir yudum daha alıyorum çünkü hala elimde hiçbir şey yok.

"Riggs burada Elon Kendrick'i bulmak için çalıştığını söyledi. Nasıl gidiyor?" diye soruyor kendi kahvesinden bir yudum almadan önce ve Saxon'un da gergin olabileceğini fark ediyorum.

"Um, yani, gerçekten gitmiyor. Hâlâ nerede olduğunu ya da ne bilmiyoruz. Zaman geçiyor ve her şey çok gergin," diye geveledim.

Rogan'ın annesiyle bir gün önce olanlar aklıma geliyor.

"Bunu duyduğuma üzıldüm, Binbaşı ile görüşüp sürünün yardım edebileceği bir şey olup olmadığına bakacağım," diye teklifte bulundu, gözleri ciddi ve endişe doluydu.

"Buraya daha önce gelmiş miydin?" Düzen'deki güçlere bu kadar aşına olmasını beklemediğim için soruyorum. Muhafızlarımın onun varlığına tepki vermemesini de denkleme ekliyorum ve -sürpriz, sürpriz- bir şeyleri kaçırmışım gibi hissediyorum.

"Aslında var. Buraya oldukça sık gelirim. Buraya gelirken Binbaşı'yı aradım ve sizi görmeye geleceğimi söyledim, her şey halloldu. Sürü işi için irtibat görevlisiyim, bu yüzden bir süredir Tarikat ve diğer bazı cadı şirketleriyle çalışıyorum."

Etkilenmiş bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Vay canına, bu... harika, bu işe nasıl girdin?" Saxon gülümsüyor ve hafifçe rahatlıyor. "Aşağı yukarı doğal bir şekilde bu işin içine düştüm. Sürünün işleriyle her zaman ilgilenmişimdir. Dışarı çıkmayı, farklı türden insanlarla tanışmayı ve onları nasıl saf dışı bırakacağımı bulmayı seviyorum.

rekabet," diye gülerek açıklıyor.

"Rekabet mi? Riggs'in yaptığının türünün tek örneği olduğunu sanıyordum."

"Başlangıçta belki, ama zamanla rakipler ortaya çıktı. Biz hala en iyisiyiz..."

"Doğal olarak," diye şakacı bir şekilde katılıyorum ve o da kıkırdıyor.

"Kazadan sonra iyileştin mi?" diye soruyor ve bana hızlıca bir göz atıyor.

"Evet, önemli bir şey değişti," diye yalan söylüyorum. "Kemikleri bıraktığın için teşekkür etme fırsatım olmadı," diye ekliyorum, kahvemden bir yudum daha alarak.

"Gördüğünüz gibi, sizi daha yakından tanımak için her türlü bahaneyi kullanacağım," diyor bana, gözlerinde parlayan yoğun ilgiyle.

Tırtıllar midemde kıpırdanıyor, havadar, hafif tuhaf bir his yaratıyor. İçimde tahribat yaratan tam gelişmiş kelebekler değil, daha önce hissettiğim gibi değil... Bu düşünce tarzını kapatıyorum. Rogan Kendrick bir faktör değil, diyorum kendime. Ayrıca, kelebekler teoride sevimlidir, ama yakından baktığınızda, gerçekten sadece ürkütücü görünümlü böceklerdir.

Düşüncelerimi benden köşede oturan çekici Lycan'yonlendiriyorum. Öğretilbilir derecede iyi öpüşen ve beni tanımak için bir değil, iki kez çaba sarf etmiş olana. Belki de ihtiyacım olan şey budur. O günden beri içine gömüldüğüm kaostan sağlıklı bir şekilde uzaklaşmak için.

Kemikler beni buldu. İçimdeki şeytani doyurmayalı uzun zaman oldu, muhtemelen bu yüzden bir pisliği bırakmakta zorlanıyorum. Ama eğer onu iyi bir adamla tanıştırsam.

"Saxon, bir ağaç kütüğünün üzerinde yarı çıplak insanlarla güreşmek dışında ne yapmaktan hoşlanırsın?" Yüzümde flörtöz bir gülümseme belirerek soruyorum. "Bunun nasıl bir şey haline geldiğini de bilmek isterdim," diye ekliyorum kıkırdayarak.

Gülüyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Sen ortaya çıkana kadar bunu çantada keklik görüyordum," diye çekici bir şekilde alay ediyor ve ben de onun sakın ve büyüleyici havasına kapılıyorum. "Riggs devreye sonucu ilan edene kadar Nora neredeyse bir dakikalığına kendini kaybediyordu."

"Nora mı?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, gülümsemem hafifçe kırılıyor.

Saxon'ın kaşları belirsizlikle düşüyor ve altın rengi gözleri ciddiyetle beni inceliyor. "Evet, Nora, ödül," diye açıklıyor, ses tonu bunun zaten bildiğimi düşündüğü bir bilgi olduğunu gösteriyor.

İçimden homurdanıyorum. *Sakın bana bu adamın bir kız arkadaşı ya da daha kötüsü karısı olduğunu söyleme.*

Gülümsememi yüzümde tutmaya çalıştıkça gülümsemem biraz daha kırılanlaşıyor. "Um, ödül?"

Saxon'ın yüz hatları endişeyle buruşuyor ve bana doğru eğiliyor. "Yüzündeki ifadeden yarışmanın nasıl işlediğini, neyin tehlikede olduğunu anlamadığın anlamını çıkarıyorum."

Rogan'ın bu konuda bana söylediklerini düşünerek omuz silktim. Amaç, kütüğün üzerindeki kişiyi devirmektir. Sihir kullanamazdınız ve kazanan bir şey alırdı. Neredeyse benim olan gıpta edilen çakal boynuzunu gözümün önüne getirdiğimde özlem içimden süzülüyor.

Çok yaklaştın.

Sonra Saxon'ın ne dediğini anladım. "Bekle. Nora mı? Nora adında bir kişi gibi mi? Söz konusu olan bu muydu? Bir kadın için mi yarıştıydınız?" , sesim her kelimedede biraz daha yükseliyor.

Saxon sonsuz bir şekilde ırkılıyor ve ben ses tonumu Lycan'ları ya da yakındaki köpekleri rahatsız etmeyecek bir desibele indirmeye çalışıyorum. Kalbim sanki kaçmak istiyormuş gibi göğüs kafesime çarpıyor. Kümeden kaçmaya çalıştığı için onu suçlayamam bile, bu son bir buçuk hafta kalp sağlığımız için ciddi bir test oldu.

"Düşündüğün gibi değil," diye savunuyor Saxon ve midem bulanıyor.

Erkekler bu ifadeyi asla kullanmamalı. Bu, her kadının saçmalık ölçerini tavan yaptırır. Saxon'dan uzaklaşıyorum, yüzümde *bunu daha önce de duymuştum* ifadesi var.

Başını kararlılıkla sallıyor, ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırıyor. "Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama açıklamama izin ver," diye yalvarıyor.

Halsizlik ruhuma dokunuyor ve iç çekmemeye ya da karşı cinsten tamamen bıkmış hissetmemeye çalışıyorum. İyi bir adamla biraz stres atarak bir gece geçirmek istiyorum; çok şey mi istiyorum? Başımı arkaya atıp evrenden cevaplar talep etme dürtüsüne direniyorum ve bunun yerine Saxon'a hitap ediyorum. "Dinliyorum," diye cesaretlendiriyorum ama söylemek üzere olduğu şeyin kafamdaki uyarı zillerinin çalmasını durduracağına dair nefesimi tutmuyorum.

Yüzümü inceliyor ve sonra başını sallıyor. "*Arkadaşım*," diye başladı, *arkadaş* kelimesine vurgu yaparak, "Nora, ailesinden yuva kurması için çok baskı görüyordu. Bir süre sonra geri adım atacaklarını düşündü ama o oyalandıkça durum daha da . O da bir plan . Ailesine bir sonraki gündönümü toplantısında bir yarışma yapma fikrini sundu ve bu şekilde en güçlü adayı bulacağını iddia etti. Sonra da kazanarak ona biraz daha zaman kazandırıp kazandıramayacağımı sordu."

Devam etmesi için bir süre bekliyorum ama görünüşe göre açıklamanın tamamı bu kadar ve bazı hayati ve endişe verici noktaları görmezden geldiğini hissetmekten kendimi alamıyorum. "Okaaaay," diye geçiştiriyorum, zihnimden akan soru selini sıralıyorum. "Yani onunla evlenecek miydin? *Ona biraz daha zaman kazandıracak* olan şey bu muydu? Ayrıca, neden sadece hayır diyemedi, yuva kurmaya hazır olmadığını söyleyemedi ve bu kadar? Neden bu kadar çok çembere tırmanmak zorunda kaldı?"

Neredeyse kendi şakama kıkırdayacaktım ama sonra anladığım şey iliklerime kadar işlerken dehşet beni ele geçirdi. "Oh kahretsin! Seni kütükten düşürdüm, yani bu onun başka biriyle evlenmesi gerektiği anlamına mı geliyor?" Gözlerim daha da . "Güçük yasasına göre, *ben* o başkası mıyım?" Panikle gözlerim seğirmeye ve ağzım kurumaya başlarken ekliyorum.

Bir çakal boynuzu istediğim için yanlışlıkla bir kızı kurtların önüne mi attım?

Saxon kıkırdıyor ve ben de ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. "Lycan kültürü biraz arkaik olabilir. Tüm aileler böyle değil," diye beni rahatlatıyor, "ama bazı evlilik yoluyla ittifaklara güçlü bir şekilde inanan var. Erkekler

Bazı aileler bir dişinin en önemli görevinin başarılı bir evlilik yapmak ve daha güçlü Lycanlar yetiştirmek olduğuna inanıyor. Nora'nın ailesi oldukça eski kafalı."

"Tamam, Yani yok o ortalama aynı cinsiyetten
EVLİLİK o Dışarı mı? Çıktı mı? O zaman
otomatik olarak diskalifiye mi ediliyorum?"

"Teknik olarak beni kütükten düşürmedin," diyor gözlerinde şımarık bir parıltıyla.

Neyi anladığımda hemen hemen yaptığımı savunmak için ağzımı açtım.

Rogan.

Teknik olarak Saxon'ın kütükten inmesinin sebebi oydu. Şok olmuş bir halde ellerimle ağzımı kapatıyorum. "Bu Rogan'ın nişanlı olduğu ve bunu bilmediği anlamına mı geliyor?" Avuçlarımın arasından soruyorum, soruyla birlikte içimde dönen öfke girdabını görmezden geliyorum.

Saxon'ın burun delikleri açılıyor ama ben bu koklama meselesi yüzünden ona seslenemeyecek kadar şaşkınım. "Riggs, Rogan'ı tabiri caizse ayakta kalan son adam ilan etti, ancak her lycan adil bir şansa sahip olana kadar yarışmaya devam etmek için kalmadığı için yarışma askıya alındı."

"Peki şimdi ne olacak?" İçimdeki çelişkili duygu girdabını bastırmaya çalışırken gergin bir şekilde soruyorum. Umurumda olmamalı. Umursamamam gerektiğini biliyorum. Yine de, Lycan Nora'yı dövmek isteyen duygu titreşimini görmezden gelemem.

"Rogan'ın bir sonraki toplantıya gelmesi ve iddiasını savunması gerekecek. Eğer gelmezse, o zaman herhangi bir lycan tarafından, herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde meydan okumaya açık olacak."

Rogan market alışverişi yaparken ya da işe gitmeye çalışırken rastgele Lycan'ların onunla kavga ededeğini düşündükçe içimden bir eğlence geçiyor. Bazıları buna şiirsel adalet diyebilir. Şimdi, eğer onu karanlıkta tutabilirsem, böylece bunların hiçbirinin geldiğini görmez, o zaman elimizde gerçek bir diz tokatlayıcı olur.

"Sanırım öyle ya da böyle Nora kendine biraz daha zaman kazandırdı," diyorum gülererek, az önce bana anlattığı her şeyi sindirirken.

Altın rengi gözlerinde küstah bir parıltıyla kıkırdıyor. "Sonuçtan çok memnun. Artık planının ikinci aşamasını uygulamak için fazladan zamanı var," diye onaylıyor Saxon.

Kafenin kapısının üzerindeki zil çalıyor ve beni odaklandığımız sohbetten koparıyor. Güneş doğmaya başladığında gökyüzünü boyayan renkleri görmek için bakıyorum.

gece için sokmak. *Ne zaman bu kadar geç oldu?*

"Yani, her halükarda kazanmış olsaydın, şu anda yakalanmış bir adam mı olacaktın?" Soruyorum, bakışlarım Saxon'a dönüyor, soru bir kez daha aramızda asılı kalıyor.

Onu izliyorum ve cevabın ne olmasını istediğimden emin olmadığımı fark ediyorum ya da belki de yaşadığım asıl sorun umursayıp umursamadığımı bilmememdir. Eğer biriyle birlikteyse onunla hiçbir şeyin peşinden koşmam, bu benim tarzım değil. Ama cevabını beklerken, kalbimi hızlandıran bir endişe, tedirginlik ya da aramızda hiçbir şey olmama ihtimaline karşı gizlenen bir hayal kırıklığı tehdidi olmadığını fark ediyorum.

Saxon muhteşem, kendinden emin, ilgili ve -eğer arkadaşıyla olan bu durumu doğru okuyorsam- nazik biri. Ama her nedense, onun olduğu her şey bende büyük bir kıvılcım yaratmıyor.

"Asla sadece bir erkek olamam, Leni, ama evet, sürümün gözünde, eğer kazansaydım, alınırdım." Yakışıklı yüzündeki ukala gülümseme, bu alışverişten hoşlandığı izleniminden beni uzaklaştırmıyor.

Sanırım sorularımı kıskançlık ya da daha derin bir ilgi işareti olarak okuyor, ama henüz o noktada değiliz. O hala *"vur ve bırak"* bölgesinde, *senden hoşlanıyorum, o yüzden başka kızlarla konuşmayı bırak* bölgesinde değil. Ben sadece o gün kütükte oynanan dinamikleri anlamaya ve kimsenin ayağına basmadığımdan ya da hayatıma zaten uğraştığımdan daha fazla drama davet etmediğimden emin olmaya çalışıyorum. Onun için havalara uçmuyorum ya da derin bir bağ hissetmiyorum ama bu eğlenemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Sadece bu iş başka bir yere gitmeden önce bu konuda aynı sayfada olduğumuzdan emin olmam gerekiyor.

"Yani kazanmış olsaydın orada evcilik oynuyor olacaktın ama kazanamadın ve şimdi buradasın," diye özetledim, kahvemden bir yudum alıp kirpiklerimin altından onu izlerken.

"Evet, sinsi bir cadının beni büyülediğinden şüpheleniyorum ve kurtulma umuduyla onun peşine düşmekten başka çarem kalmadı," diye alay ediyor, sesi biraz daha alçalıyor, bir miktar hırıltı ve lezzetli imalar sözlerinin arasından süzülüyor.

İçimdeki şeytan, işimi görecektir bir netlikle ayağa kalkıyor ve dudaklarımda arsız bir gülümsemenin oynaşmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyorum. "Ensorcelled mi dediniz?" Sahte bir endişeyle haykırıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Flörtümün neden Çelik Manolyalar'a benzer bir nitelik kazandığından emin değilim, ancak bunun benim için işe yaradığını beyan ederim.

Saxon gülüyor ve ben de o zengin sesin içimde yankılanmasına izin veriyorum. Onu öpmenin, dudaklarını ısırmanın ve bana karşılık verdiğini hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Anılar kanımı ısıtmaya çalışıyor, ama düşüncelerim dudaklarımdaki farklı dudaklara, yüzümü kavrayan ve beni evimdeymişim gibi hissedene kadar öpen farklı ellerin hissine kayıyor. Bedenim zihnimde çalan yeni makarayla canlanıyor ve fiziksel tepkilerimdeki tezat sarsıcı .

Neyim var benim?

Rogan'ı öptüğüm anıyı sertçe uzaklaştırıyorum ama olan olmuş. Saxon bilerek bana nefes veriyor ve tereddütlerimi, ilgimi ve uyarılmışlığımı lekeleyen hayal kırıklığımı ve kafa karışıklığımı anladığı saniyeyi görüyorum. Kaşları çatılıyor ve gözlerinde biriken sıcaklık hafifçe soğuyor.

"Az önce ne oldu?" diye soruyor bana nazikçe.

Bir an için gözlerimi kapatıp iç geçiriyorum, çünkü her ne kadar hiçbir şey dememek istesem de ikimiz de bunun saçmalık olduğunu biliyoruz.

"Cadı acil durumu," diyorum güç bela ve bir an sonra gözlerinin anlayışla parladığını görüyorum.

"Hmmmm, orada bir şeyler olabileceğinden şüphelenmiştim. Paketini bıraktığımda bana çok sert bakıyordu," diye açıklıyor Saxon ve Rogan'ın Saxon'ı bu kadar kısa sürede tekrar görse yüzünde belirecek ekşi limonları hayal edebiliyorum. "Peki siz ikiniz bir şey miydiniz? Hâlâ öyle misiniz?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, bu gerçeğin içimde yarattığı sızıdan nefret ederek. "Ama bu... karmaşık," diye ekliyorum, doğru olduğunu bilsem de yardımcı olmuyor.

Tüm bunların saçmalığına gülüyorum. Bir kız asla *düşündüğün gibi olmadığını* duymak istemez ve eminim erkekler de ilgilendikleri birinin ağzından *bunun karmaşık olduğunu* duymadan . Saxon gülümser ve sandalyesine geri . Bir elini uzun kumral dalgalarının arasında gezdiriyor ve beni düşünüyor.

"Bana bunun neden karmaşık olduğunu anlat," diye soruyor birdenbire ve ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde ona bakarken boynuma bir sıcaklık yayılıyor.

"Hayır!" Başımı iki yana sallayarak ve son cadı içkimi bitirerek hızla haykırıyorum. Bir an sırf bu anın tuhaflığından kaçabilmek için yeniden doldurmaya gitmeyi düşünüyorum. Ama içimden bir ses kapıya doğru kaçsam bile peşimden geleceğini söylüyor, lanet olası inatçı Lycan.

"Yatmak istediğim bir adamla, istemediğim başka bir adam hakkında konuşmuyorum. Hayır. *O kız olma* konusunda sınırı çiziyorum."

ve sonra hemen keşke yapmasaydım diyorum.

Etrafı tarayan, tetikte ama sıkılmış görünen muhafızlarıma bakıyorum. Lanet olsun. Neden şimdiye kadar *beni buradan çıkaracak* bir sinyal bulmayı akıl edemedim?

Kendime not: Eve gider gitmez hemen bir işaret bulacağım.

Saxon, "Yani, herhangi bir şüpheniz varsa, bu ifadenin yatmak istediğiniz adam kısmına katılıyorum," diye alay ediyor ve kıkırdıyorum ve bu kadar kolay olmasını diliyorum.

"Normalde ben de öyle olurdum," diye itiraf ediyorum. "Ve deniyorum, inan bana..."

Sıcak bir gülümsemeyle "Bir *ama* geldiğini hissediyorum," diyor ve ben anında kendime biraz mantıklı davranmak istiyorum.

Ciddiyim. Ne. Ne. Yanlış olan. Yanlış. Benim mi?

Şu anda bu adamla banyoda olabilirdim, tesislerin temizliğini değerlendirirken ve O'nun peşinde koşarken büyük bir dick olduğundan emin olduğum şeyi sürüyorum. Ama hayır, bunun yerine, Rogan Kendrick kafamı becerdiği için gevşek bir dickin kadın versiyonuna sahibim. Gevşek klitoris mi? Öyle bir şey var mı? Çünkü öyle bir şeymiş gibi geliyor ve hayranı *olmadığımı* söylemeliyim.

Kendi saçmalıklarımından bıkmış olmanın ötesinde, iki avucumla yüzümü ovuyorum. Yapacağım son şey olsa da o ihanet eden piçi kafamdan atacağım. Ama bu gece o gece değil.

"Özür dilerim," diyorum Saxon'a, bakışlarım pişmanlık dolu. "Dürüst olmak gerekirse, seni bir sürü dertten kurtarıyorum, çünkü şu anda hayatım darmadağın." Ellerimi öfkeyle havaya kaldırıyorum, keşke söylediklerim doğru olmasaydı, ama doğru. "Kayıp cadılardan önce de berbat, şimdi ise o kadar berbat ki tanınmaz halde. Kaçmalısın. Hemen şimdi. Atom bombası hayatım seni yok etmeden önce kaçmalı ve asla arkana bakmamalısın," diye uyarıyorum içi boş bir kahkaha atarak, tamamen ciddi bir şekilde. "Tam açıklama, eğer tepelere doğru kaçmazsan, seni tamamen yargılayacağım. Kendini benim kâbusuma karışmaktan daha fazla önemsemelisin," diyorum ve o da gülüyor.

Saxon beni içine alıyor, gözleri eğlence ve merakla parlıyor, gülümsemesi seksi ve hala benim için hiçbir şey yapmıyor.

Ugh.

Göğsünden derin bir nefes veriyor ve başıyla onaylıyor. "Tamam, Leni, kaçacağım. Kendimi kurtaracağım," diye alay ediyor. "Ama önce seni eve bırakayım," diyor bana.

Ona şüpheyle bakıyorum, bu da bana başka bir zengin kıkırdaması ve masum bir jestle ellerini kaldırmasını kazandırıyor.

"Bir şey yapmayacağıma söz veriyorum, sadece karanlıkta tek başına yürümeni istemiyorum."

Muhafızlarımı bir kez daha tararken inanmaz bir homurtu duyuyorum. "Fark etmemiş olabilirsiniz ama bana Tarikat tarafından hediye edilen çok güzel gölgelerim var," diyerek gölgelerin etrafımda oturduğu yeri işaret ediyorum.

"Farkındayım," diyor Saxon yüzünde sinsi bir ifadeyle. "Ama bir Lycan bütün bir cadı takımına bedeldir, bu konuda bana güvenebilirsiniz."

İma yüklü olduğundan emin olduğum bir göz kırpmayla Saxon ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Kendime rağmen gülümsüyorum, bana yardım etmesine izin veriyorum ve az önce attığı kazıktan hoşlanmadıkları belli olan muhafızlarımın düşmanca homurdanmalarını görmezden geliyorum. Gölgelemlerim etrafımızı sararken kolumu kendi kolunun içine sokuyor ve sonra yola koyuluyoruz.

Güneş etrafımdaki yüksek binaların ardında kaybolmuş durumda ama alacakaranlık gökyüzüne iyi geceler öpücüğü kondururken serinletici bir esinti binaların arasında dolanıyor. Bir ürperti sırtıma tırmanıyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Saxon ilerlerken hiçbir şey söylemiyor, o da en az korumalarım kadar her şeyi izlemeye niyetli görünüyor.

"Geldiğin ve beni rahatlatmaya çalıştığın için teşekkür ederim, gerçekten inanılmaz düşüncelisin," diyorum, kolum hâlâ onunkinin kıvrımında.

"Benim için bir zevkti," diye beni temin ediyor. "Umarım omuzlarındaki tüm baskıyı bir süreliğine de olsa unutmanıza yardımcı olmuştur."

Gülümsüyorum ve sözleri karşısında yanaklarıma süzülen kızarıklıkla savaşımaya çalışıyorum. O gerçekten inanılmaz derecede iyi biri ve binaya girmek için yapılan güvenlik kontrolleri ve asansörle kendi katıma çıkarken kendimi azarlıyorum. Nasıl oluyor da onun üzerine atlamıyorum?

Aptal, aptal, aptal.

Asansörün kapıları kaldığım kata doğru açılıyor ve korumalarım her şeyi kontrol ederken Saxon ve ben geride duruyoruz. Süitimin kapısında durana kadar dolaşırken, korumalarım bir süreliğine ortalıkta görünmemeye çalışırken midemde sinirlerim geriliyor. Düşüncelerimle boğuşurken Saxon beni şaşırtıyor ve sarılmak için kendine çekiyor.

"İşler değişirse beni ara," diye rahatça teklif ediyor, geri adım atıyor ve bana çarpıcı bir gülümseme veriyor. "Aksi kararlaştırılana kadar, arkadaşlar?" diye soruyor.

Gülüyorum. "Arkadaşlar," diye kabul ediyorum, o el sallayıp gitmek için hareket ederken kendi geniş gülümsemem yüzümde sabitleniyor.

"Saxon?" Sesleniyorum ve duraksıyor. "Seni öpebilir miyim?" İlk tanıştığımızda ona sorduğum soruyu tekrarlayarak soruyorum. Bir an merakla beni inceliyor ve sonra iki adımda bitiyor. Gülüyorum, kendime dünyanın yanlış anladığını söylerken elimde olmadan, merak kediye öldürmedi, Lycan'ı öldürdü.

Kendimi bundan vazgeçiremeden ya da duygular gibi şeylerin araya girmesine izin vermeden önce dudaklarımı Saxon'ın kılere bastırıyorum. Bu ilk seferin aksine, onda zerre kadar tereddüt yok ve ona gösterdiğim hoşlandığım şeyleri kesinlikle not aldı. Bir elini enseme doluyor, diğer eliyle de sırtımın alt kısmına bastırıyor. Beni içine çekiyor, ağzı sırayla alıyor ve veriyor. Onunla kısıtıra kısıtıra ve okşaya okşaya buluşuyorum, onun hissinde kaybolmaya çalışıyorum.

Tadı kahve ve arzu gibi. Soğuk bir gecede sıcak bir ateş gibi hissettiriyor, rahatlatıcı ve güvenli. Ama öpücük sadece bir öpücük, ne bir bina ne de bir cehennem var. Rogan'dan kaçmak için Saxon'a dalmak istesem de, umutsuzca aradığım unutulma orada değil. Belki bir gün olabilir, ama bir gün çok uzak ve güvenemeyeceğim kadar çok bilinmeyenle dolu.

Dudaklarımız yavaşlıyor, Saxon'ın beni tutuşu gevşerken ve beni bırakırken, şimdi tadabildiğim tek şey değiş tokuşumuzun başarısız kreşendosu. Gözlerinde benim hissettiklerimi hissettiğini görebiliyorum ama altın bakışlarında hayal kırıklığı yok, sadece anlayış var. Burun delikleri açılıyor ve onu alıştığımdan çok daha farklı kılan bu garip tepkiye kıkırdıyorum. Gülümsemesi daha da genişliyor ve geri çekilmeden önce dudaklarıma "Ve şimdi tam bir daire çizdik" diye fısıldayarak beni hızlıca öpüyor.

Söyledikleri önce kafamı karıştırıyor ama Saxon aramıza biraz daha mesafe koyunca bakışlarım bir çift öfkeli yeşil göze takılıyor. Rogan koridorda duruyor, kaskatı kesilmiş ve öfke saçıyor.

"Ne zaman istersen beni ara," diye hatırlatıyor Saxon bana, Rogan'ın yanından el sallayarak geçiyor ve asansörün çağrı düğmesine basıyor. Öfkeli görünen ve nefes alıp verişini kontrol etmeye çalışan Rogan'a bakıyorum.

Bir yanım kötü hissediyor ama bir yanım da bunun olması gerektiğini biliyor. Aramızdaki bağı koparıp kendi yollarımıza gidene kadar duygularımızdan olabildiğince gerektiğini. Asansörün sesini duyuyorum ama Saxon'ın binişini izlemiyorum. Kapılar kapanıyor, ben ve Rogan gergin bir şekilde ayakta durup birbirimize bakıyoruz.

Gözleri ateşle, sorularla ve ne yazık ki boyun eğmişlikle parlıyor. Ne söylemesini ya da ne yapmasını istediğimi bilmiyorum ama tek kelime etmeden yanımdan geçip odamıza girdiğinde ve kapıyı arkasından kapattığında, içimdeki her şey bunun o *olmadığını haykırıyor*.

Acının saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum. Mantıklı tarafımın duygusal tarafımın önüne geçmesini sağlamaya çalışıyorum ama kaybedeceğim bir savaş veriyorum. Ondan nefret etmek istiyorum. Ondan nefret *etmeliyim* ve bunu yapamamam benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum.

OceanofPDF.com

Itavandaki doku damarlarını gözlerimle izliyorum. Rastgele çizgilerden ve tepelerden şekiller ve imgeler çıkarıyorum, odamdaki gölgeler karmakarışık düşüncelerime derinlik ve karanlık katıyor. Tavana uzanıyorum

saati kontrol etmek için cihazı uyandırıyor. Saat sabahın 1:22'si. En son kontrol ettiğimden bu yana dört dakika geçmiş.

Hayal kırıklığı içinde inliyorum ve başımın altındaki yastığı cezalandırıcısına kabartarak yan dönüyorum. Gözlerimi kapatıp bedenimi uykuya yenik düşmeye ikna etmeye çalışıyorum ama beynimi kapatamıyorum. Rogan'ın kızgın gözlerini görmekten ya da daha kötüsü Saxon yerine onu öpmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Bu gece olanları tekrar tekrar yaşıyorum, her şeyi parçalara ayırıyorum ve mantıklı bir yapıda yeniden düzenlemeye çalışıyorum. Her şeyin bu kadar kafa karıştırıcı olmadığı ve sonunda beni seçmeyeceğini bildiğim biriyle çok derinlere inmediğim bir yapı.

Ama baktığım resmi değiştirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onunla oynamayı bırakır bırakmaz her şey eski haline dönüyor ve ben de fazla düşünüp gerçeği yüzüme vurmamaya çalışmak zorunda kalıyorum. İç çekerek tekrar sırt üstü uzanıyorum ve uzun bir gece olacağını kabul ediyorum. Tad'i aramak istiyorum ama yorgun olduğunda şirretleşiyor ve ne diyeceğini zaten biliyorum. Bu da sorunun bir parçası. Ne yapmam gerektiğini biliyorum ama oyalanıyorum.

Ayağa kalktım ve moral konuşması yapmanın zamanı geldiğine karar verdim. Kendimi kandırmayı bırakıp kadın gibi davranmanın zamanı gelmişti. Gerçekle yüzleşemeyen ürkek bir zayıf gibi davranıp saklanmamalıydım. Ben lanet olası Kemik Cadı'yım. Ben bu bok için yaratılmışım. Sıkılı yumruklarımle kendimi heyecanlandırıdım ve

kendimi hazırlamalıyım. Rogan ve benim bazı şeyleri halletmemiz gerekiyor ve şimdi bunun için en iyi zaman, en azından benim için. Muhtemelen uyuyordur ama fazla uzun sürmez. Borcumu ödeme vakti geldi.

Yataktan fırlıyorum ve yatak odamın kapısına doğru adım atarken güçlendirici bir nefes alıyorum. Kapıyı açıyorum, Rogan'ın odasına kadar bu müthiş ivmeyi sürdürmeye niyetliyim ama beklemediğim şey tam orada birinin duruyor olması. Şaşkın bir çığlık atıyorum ve her kimse ona doğru bir yumruk atıyorum. İri bir el benimkini yakalıyor ve derin, tanıdık bir ses bana, "Bu sefer değil," diyor ve avucunu yumruğumun etrafına sarıp beni yatak odama geri götürerek duvara sıkıca bastırıyor.

"Ödümü kopardın," diye fısıldıyorum, bir elim Rogan'ın elini tutarken diğer elimi göğsüme bastırıp adrenalinimi düşürmeye çalışıyorum.

"Ay mu?" diye tekrarlıyor kibirli bir şekilde, bir kaşı soru sorar gibi kalkık.

"Evet, ay boku," diye savunuyorum savaş ya da kaç refleksim onu uzaklaştırmaya çalışırken. "Ne yapıyorsun sen?" Ona tıslıyorum, beni tekrar korkuttuğu için sinirleniyorum.

"Seninle konuşmam gerek. Tam kapıyı çalmak üzereydim ki kapı açıldı. Nereye gidiyordun?"

İçimdeki heyecanlı kız utangaç bir şekilde ciyaklıyor ve beni terk ediyor. Birdenbire onunla konuşmaya geldiğimi söylemek istemedim.

En iyi haliyle olgunluk.

"İşemem gerekiyordu," diye geveliyorum ve Rogan'ın yargılayıcı kaşları daha da yukarı kalkarak ebeveyn banyosuna açılan kapıya bakıyor. Bunu biliyor çünkü buradaki her yatak odasının bitişik bir banyosu var.

İçimden yüzümü buruşturuyorum. *Hayatta öfkeli bir aptal olmadan devam etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.* Sanırım asla bilemeyeceğim.

"Ne istiyorsun Rogan?" Bunun yerine korkaklığımı kucaklayarak ve senaryoyu ona çevirerek soruyorum.

"Annemle olanlardan sonra iyi olup olmadığını görme fırsatım olmadı."

Ona bunun neyle ilgili olduğunu sormak istiyorum ama zaten bildiğime eminim. Bir koz arıyordu. Bulduğunu düşündüğünden şüpheleniyorum, ki bu benim için gülünç ve tehlikeli. Rogan'ı zorlamak için beni kullanmaya kalkarsa büyük hayal kırıklığına uğrayacak. Bu hesaplaşmayı kazanamayacağımın acı bir şekilde farkındayım.

"Geleceğini biliyor muydun?" Odamda garip bir şekilde etrafına bakınırken onu inceliyorum.

"Hayır. Muhafızlarınızdan biri, olmaları gereken yerde olmadıklarını fark ettiğimde beni uyardı. Nedenini sordum ve o zaman bana Baş Rahibe'nin kişisel korumasının sizinle birlikte olduğunu söylediler. Camı kırmadan yaklaşık bir dakika önce oraya vardım."

Elimi arkamdaki duvarın dokusunda gezdiriyorum, hâlâ Rogan'ın kollarıyla duvara yapışmış durumdayım. Ondan uzaklaşmalıyım. Ama yapmıyorum.

"Saxon'ı görmeye mi gidiyordun?" diye sordu birden.

"Ne-ne?" Hazırlıksız yakalandığım için kekeliyorum. "Hayır, Tennessee'ye döndü."

Rogan'ın gözleri bir şey arıyormuş gibi benimkileri inceliyor. Ne olduğundan emin değilim ama o durana kadar ona bakıyorum.

"İki kat aşağıda bir misafir süitinde," diye bilgi veriyor ve bu açıklama beni şaşırtıyor.

Neden hala burada?

"Onu görmeye gizlice gitmiyor muydun?" Rogan suçluyor ve ben de onun bu imasına karşı çıkıyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Saxon'la buluşup buluşmayacağımı görmek için dışarıda mı bekliyordun?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum.

Rogan'ın yüzünde mahcup bir ifade beliriyor ve ben ağzımın açık kalmasını engellemek zorunda kalıyorum. "Lanet olsun, öyleydin," diye suçluyorum, şok olmuş bir halde.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Flaş haber Rogan, Saxon'ı becermek isteseydim, bunu yapmak için gecenin bir yarısı gizlice kaçmak zorunda kalmazdım. Planın neydi, bana odama dönmemi mi emredecektin?" Ne kadar gülünç olduğu konusunda başımı sallayarak soruyorum.

"Bir planım yoktu," itiraf ediyor, bana biraz daha yaslanarak.

Bir an için nefes almayı bırakıyorum ve tüm bunların ne anlama geldiğini bana söyleyecek bir şey bulabilmek için yüzüne bakıyorum. Vücudum her zaman olduğu gibi onun yakınlığına tepki veriyor ve üzerinde dengede durduğum tehlikeli uçurumdan aşağı yuvarlanmayı arzuluyorum. Aklımı kullanıp Rogan'ı devre dışı mı bırakacağım, aramızdaki bağı koparacak mıyım ve onu ardımda bırakırken bir çift ikili mi çevireceğim? Yoksa içgüdülerime güvenip, vücuduma istediği şeyi verip, sıcak ve hızlı bir şekilde yanacağını ve muhtemelen sonunda beni yaralayacağını biliyor muyum?

Burada sonsuza dek mutlu bir hayat olmadığını biliyorum ama yine de kendimi çekip gitmeye ikna edemiyorum.

"Ne yapıyorsun Rogan?" Soruyorum ve şu anda hayatıyla ilgili ne yaptığını mı sorguluyorum yoksa sorum şu mu emin değilim

gerçekten bizimle ilgili.

Bazı şeyler hakkında bir şeyler hissettiği açık, ama bunun ne olduğu ya da gerçekten bilmek isteyip istemediğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Kimi kandırıyorum, bilmek istiyorum.

Beni içine çekiyor, bakışları yüz hatlarımda geziniyor ve sonra telaşlı bakışlarımla buluşmak için geri kalkıyor. "Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ediyor, sanki çok yüksek sesle konuşursa olan biten her neyse onu korkutup kaçıracaktı gibi.

"Neden buradasın?" Ne söylemesini istediğimden emin olamadan, aynı sessizlikle soruyorum.

Ona gitmesini söylemeliyim. Buraya böyle paldır küldür gelemeyeceğini söylemeliyim. Ne istediğinin bir önemi olmadığını, her şeyi mahvettiğini ve şimdi bu eylemlerinin sonuçlarına katlanmak zorunda olduğunu açıkça belirtmeliyim. Ama tüm bunlarla ilgili sorun şu ki şu anda onu düşünmüyorum.

Yani, kesinlikle onu ve bana ne yapmak ve yaptırmak istediğimi düşünüyorum. Ama bu onunla ilgili değil. Şu anda onun gözlerinin derinliklerinde gördüğüm arzuya teslim olmakla ilgili değil. Bu *benim arzularıma* boyun eğmekle ilgili. Bu gece beni ayakta tutan, dudaklarımla onun dudaklarında olduğunu düşünerek dönüp durmama neden olan şey bu. Ellerim vücudunu keşfediyor, benden aldığı gibi ondan da ihtiyacım olanı alıyorum.

Sorun şu ki, bu işin burada bitmeyeceğini biliyorum, en azından benim için. Rogan'ı kafamdan atıp intikam almak için sağlam bir gece geçirme fikrini ne kadar sevsem de, becermek istediğim kişi o olduğunda bunu yapamam. Onu uzak tutma çabalarımın rağmen ruhuma işlemiş durumda ve bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum.

Her ikimizin de biraz stres atmasına olanak tanıyan bağısız bir durum yaşayabilecekmişim gibi davranabilirim ama gerçek şu ki bunu onunla yapabilecek kapasitede değilim. Söz konusu o olduğunda aynı alanda güvende ve savunmasız olamayacağımı biliyorum ve bütün olmak için hayatımda bu iki şeye de ihtiyacım var.

Peki ben nerede kalıyorum?

Rogan'ın bunaltıcı bakışlarına bakıyorum, gözlerim yavaşça yüzüne iniyor ve dolgun dudaklarında duraklıyor. Bu, şu andan itibaren bana göndereceği her türlü incinme ya da sadakatsizliğin sorumluluğunun bana ait olduğu anlamına geliyor. Kendimden başka suçlayacak kimsem olmayacak. Neler yapabileceğini, neler yaptığını biliyorum. Bana kendisi de söyledi, eğer iş zora girerse, kurtaracağı kişi ben olmayacağım.

Sececeği kişi ben değilim. Ama yine de buradayım, ağızlarımız arasındaki mesafeyi kapatması için sessizce yalvarıyorum.

Bunun her yerinde yanıp sönen parlak neon harflerle risk ve tehlike yazıyor, ama umurumda değil. Artık benim için geri dönüş yok.

"Rogan," diye başlıyorum, gözlerim tekrar onunkilere dikilirken adı yarı yalvarış, yarı azarlama. Ama başka bir kelime söyleyemiyorum, ona sadece bu seferlik güvenlik yerine savunmasızlığı sececeğimi, onu sececeğimi söyleyemiyorum. Çünkü aniden ağzı benimkinin üzerindeydi ve ben onun içinde kaybolmuştum.

Yüzümü kavırıyor, başımı geriye yatırıyor ve bana doğru bastırıyor. přmemiz ateşli ve a, umutsuz ve özür dilemez. Dili benimkiyle alay ettiğinde ağzının içinde inliyorum ve kałçalarını bana doğru yuvarlayarak içimdeki her siniri ateşliyor. Bu o kadar doğru ki, berbat bir řey. Kaderinde seni incitmek olan biri bu kadar iyi hissettirmemeli ama hissettiriyor ve tek istediğim *daha fazlası*.

"Lennox," diye fısıldıyor dudaklarıma, uzaklaşıp beni kucağına alırken içinde.

"Hayır," fısıldıyorum, ellerimi gömleğinin eteklerine götürüyorum ve Göğsünden yukarı kaldırıyor. "Bana nasıl sevdiğini söylemediğin, nasıl sevdiğimi sormadığın ya da ne kadar harika olduğumu inlemediğin sürece bunu duymak istemiyorum," diyorum ve tişörtünü başının üzerinden yukarı kaldırıyor.

"Lennox..." Tekrar deniyor.

Ben de kendi bol atletimi çıkartıyorum. "Hayır," diyorum daha kararlı bir şekilde, çıplak göğüslerim onu susturmak için itirazlarımdan daha fazlasını yapıyor. "Kararımı verdim, en az beş orgazm istiyorum ve seni yüksek sesle ve net bir şekilde duydum, Elon ne olursa olsun kazanır, anladım," diyorum ona, elini tutup göğsüme kaldırarak.

Endişemi soluk soluğa, gergin bir kahkahanın ardına saklıyor, zihnimde susması ve bana bunu vermesi, ondan istediğimi almama izin vermesi için yalvarıyorum. Sadece bu gece için. Neden bu kadar baskı hissettiğimi bilmiyorum, sanki aramızdaki kamayı tekmelemek ve ikimiz de gardımızı düşürürsek ne olabileceğimizi görmek için yaklaşan bir ihtiyaç gibi. Belki daha önce koridorda olanlardan dolayı duyduğum suçluluk duygusudur, belki de benden çaldığı seçim ve gücün bir kısmını geri almamdır, ama bunu sorgulamak istemiyorum. Burada uyandığımdan beri kafamın içinde çok fazla zaman geçirdim ve tek yapmak istediğim düşünmemek, ařırđ analiz etmemek. Sadece hissetmek istiyorum.

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Beş orgazm mı?" diye dalga geçiyor, başparmağı ve işaret parmağı arasında meme ucumu sıkıştırıyor.

Lezzetli hisler göğsümden klitorisime doğru zonkluyor ve inliyorum. "Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. "Şu ana kadar olanları telafi etmek için yapman gereken sağlam bir sikiş var."

Kıkırdıyor ve ben uzanıp pijamasının altından uzun aletini avuçladığımda bir tıslamaya dönüşüyor. Dudakları, *aşağı inmekten bahsetmek* için gereken süreden daha kısa bir sürede benimkilerin üzerinde ve bu, esir almayan ve hiçbir külotu kuru bırakmayan türden bir öpücük. İki eliyle kıcımlı kavırıyor ve beni kaldırıyor, böylece bacaklarımı beline dolayabiliyorum. Ortamım sikiyle mükemmel bir şekilde hizalanırken alt dudağımı emiyor ve kalçalarını yuvarlayarak sertliğini tam doğru şekilde bana bastırıyor ve bu beni nefes nefese bırakıyor.

Sert meme uçlarım göğsünün düzlemleriyle alay ediyor ve teni benimkine karşı sıcak. Ona sürtünüyorum, öpücüğü derinleştiriyorum ve parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Kalçalarımı onunkilere doğru iterken ağzımın içinde inliyor ve ben de onun zevkini baş döndürücü bir iksir gibi içime çekiyorum. Ağızlarımız, dillerimiz ve bedenlerimiz bir araya geldikçe aramızdaki sıcaklık artıyor, her geçen saniye daha vahşi ve çılgınca.

"Çimdikle beni," diyerek geri çekiliyor ve hemen altındaki noktayı öpüyorum.

Kulak.

"Ne?" diye soruyor boğuk bir sesle, başını eğerek daha iyi görebilmem için boğazının yan tarafında.

"Çimdikle beni," diye tekrarlıyorum. "Uyanık olduğumu bilmem gerek."

Rogan tartışmıyor ve beni çimdiklemiyor da. Bunun yerine beni duvara doğru itiyor ve boynumu sertçe ısıyor. Temasla birlikte içime yayılan zevk ve acı beni ona karşı kıvrandırıyor ve yemin ederim bir dakika içinde önce altımda sonra da içimde olmazsa kendiliğinden yanacağım.

Duvardan itmeye çalışıyorum, bu da bizi şifonyere çarpmaktan başka bir işe yaramıyor. Sehpa sallanıyor ve gürültüyle üzerinden bir şey düşüyor. Rogan da ben de kıpırdamadan, sesin ne olduğunu kontrol edecek birilerinin gelip gelmeyeceğini bekliyoruz. Nefesimi tutuyorum, dikkatle dinliyorum ve ortalık sakinleşince yavaşça havayı boşaltıyorum.

Kendimi Rogan'dan kurtarıyorum ve vücudundan aşağıya doğru kayıyorum. "Pantolonunu çıkar ve hemen yatağa yat," diye emrediyorum ve sessizce kıkırdıyor, kahkahasının derin gürültüsü vücuduma her türlü yaramaz ve hoş şeyler yapıyor.

"Otoriter, otoriter," diye alay ediyor, başımı arkaya yatırıyor ve dudaklarıma durgun, derin bir öpücük kondurduktan sonra müstehcen bir sesle benden uzaklaşıyor

Gülümse.

Pantolonunun büzgüsünü çözmeye başlıyor ve ben de hızlıca şifonyerden neyin düştüğünü görmek için aşağı bakıyorum ki Rogan'ın sikini kırmaya giderken takılıp bir şeyleri kırmayayım.

Yerde, terk edilmiş atletimin yanında küçük, kusursuz bir kuş kafatası yatıyor. Bembeyaz kemikleri ve gagasını daha önce hiç fark etmediğime şaşıyorum ve eğilip onu ve tişörtümü yerden alıyorum. Bir baykuş kafatası olduğunu düşündüğüm şeye gülümsüyorum, ama ona daha sonra bakmam gerekecek; yatağında sürülmesi gereken muhteşem bir cadı var.

Başımı kaldırıp gömleğimi ve baykuş kafatasını şifonyerin üzerine koymaya niyetlenmişim ki birden her şey ters gitti. Rogan başparmaklarını pantolonunun beline sokup aşağı doğru iterken gözleri ateşle doluyor. Ama ona odaklanamıyorum çünkü sanki biri karnıma bir kanca geçirmiş ve şimdi de onu sertçe çekiyormuş gibi hissediyorum. Etrafımdaki oda şekil değiştiriyor, sanki her şeyi olması gerekenden daha geniş ve uzun gösteren berbat bir aynalar koridorundaymışım gibi.

Korku göğsümde kabarıyor ve Rogan'ın gözleri beni içine alırken şaşkınlaşıyor. Onu uyarmak için ağzımı açıyorum ama bir anda sanki duvar bir kanalmış ve görünmez bir güç tarafından sürükleniyormuşum gibi şiddetle geri çekiliyorum. Rogan'ın yüzü dehşetle buruşuyor ve aniden... gitmeden önce adımı haykırdığını duyuyorum.

Acıya karşı tıslıyorum, soğuk ve kasvetli bir hiçliğe doğru çekilirken vücudumdaki kırbaç kırılıyor. Göğsüm sıkışıyor ve midem sanki cehenneme bungee jumping yapıyormuşum da beni kurtarması gereken ip bir türlü tutmuyormuş gibi düşüyor. Çılgılık atamıyorum, nefes alamıyorum ya da zar zor düşünebiliyorum ve sonra bir anda acı dolu bir *gümbürtüyle* yere çarpıyorum. Büyü beni kötü niyetle gerçek dünyaya geri bırakıyor, ancak burası Tarikat'taki odam değil ve Rogan görünürde yok.

Her santimimden yayılan dehşet ve acıyla nefes alabilmek için bir an kıpırdamadan yatıyorum.

Az önce ne oldu öyle?

Hâlâ elimde tuttuğum baykuş kafatasını fark ediyorum ve ciğerlerim parçalanmış gibi hissetmesem muhtemelen ciyaklamaya dönüşecek dehşetli bir viyaklamayla onu kendimden uzağa fırlatıyorum. Az önce her ne olduysa onu kaybetmediğime şükrederek hızlıca atletimi üzerime geçiriyorum ve oturup etrafıma bakarken kollarımı koruyucu bir şekilde gövdemin etrafına sarıyorum.

Sıralar üst üste yığılmış ve odanın diğer tarafındaki taş duvara doğru itilmiş durumda. Oturduğum zemin duvarlarla aynı gri taştan, sadece zeminde önce oyulmuş sonra da kayanın yüzeyine yakılmış gibi görünen siyah semboller var. Üstümdeki tavan, örümcek ağlarıyla kaplı devasa kırışlarla desteklenmiş. Arkamdaki ve karşımdaki duvara eşit şekilde yayılmış kirli vitray pencerelerin yanı sıra kilisenin ön tarafındaki kürsünün arkasında büyük bir yuvarlak pencere var.

Kilisenin ön tarafına dağılmış kül gibi görünen yığınlar var, sanki birileri ateşin her yeri yakıp kül etmesine izin vermiş gibi, ama siyah is yok, yani kesinlikle öyle değiller. Sol tarafımdaki büyük çift kapılar kapalı ve soluduğum havanın tadı ağır ve bayat. Etrafımda alttan alta bir koku var, ancak kaçmanın tam bir tazı olup havayı neyin kirlettiğini anlamaya çalışmaktan daha önemli olduğuna karar veriyorum.

Endişe zihnimde dönüp duruyor, baykuş kafatasının odama nasıl girdiğine ve bilmeden kurban olduğum girişin beni neden bir kiliseye bıraktığına dair sorularla karışıyor. Ayağa kalkıp kapıya doğru koşarken hepsini bir kenara atıyorum. Taş zemin ayaklarımın yumuşak yastıklarına batarken korku topuklarımı kemiriyor. Dört adımdan daha az atabildim ve sonra görünmez bir bariyere çarptım.

Üzerinden zıplayıp yere sertçe düştüğümde kığımın sınırlarını test ediyorum. Vücudum hala göremediğim bir duvara çarpmanın gücünü emerken bacaklarımı kazıyarak geri kayıyorum. Bir kez daha ayağa kalkıp bir çıkış yolu ararken güçsüzce inliyorum. Az önce çarptığım şeye doğru ilerliyorum ve mesafeyi santim santim kapatırken, oyulmuş ve kararmış taşlardan oluşan bir çizgi görüyorum. Taşlardaki isle kaplı sembolleri takip ediyorum ve beni üç taraftan kafeslediklerini, arkamdaki duvara dayandıklarını keşfediyorum.

Arkamdaki duvara yerleştirilmiş vitray pencere ulaşamayacağım kadar yüksek ve yakınlarda üzerinde durabileceğim bir şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Oturup burada olduğumu bilen birileri var mı diye dinliyorum. Yaklaşan ayak sesleri ya da boğuk sesler yok. Aslında, herhangi bir trafik sesi ya da daha kırsal bir alana işaret eden köpek havlamaları veya çiftlik hayvanlarının melemeleri gibi tipik hayvan sesleri de duymuyorum. Cırcır böceklerinin cıvıltısı ya da rüzgarda kuş sesleri yok, sadece... hiçbir şey yok, sanki sessiz bir boşluğa düşmüşüm gibi.

Yardım istemek için seslenmeyi düşündüm ama bu düşünceyi hemen geri çektim. Kendimi kimsenin dikkatine sunmanın bir anlamı yok. Belli ki biri tuzak kurmuş ve kiminle karşılaşacağımı sonsuza kadar erteleyebilirim. Belki sonsuza kadar değil, açlıktan ölmek kulağa korkunç bir yol gibi geliyor. Öte yandan, beni buraya zorlayan kişiyle karşılaşsam bile, beni besleyeceklerinin garantisi yok.

Gözlerimi kendime çeviriyorum ve yemekle ilgili tüm düşüncelerimi bir kenara itiyorum. Bunun için daha sonra endişelenebilirim. Biri gelip durumumu daha da kötüleştirmeden önce buradan çıkmaya odaklanmam gerekiyor.

Kemik aramak için hemen sihrimi çağırıyorum. Görünüşe göre eski, uzun zamandır unutulmuş bir kilisede mahsur kalmışım, bu da muhtemelen üzerinde çalışabileceğim bir mezarlık, gömü alanı veya mahzen olduğu anlamına geliyor. Kurtuluş aramak için büyüü içimden dışarı itiyorum, ancak gücüm yerdeki sembollerle temas ettiğinde, içime yakıcı bir acı çarpıyor.

Çılgılık atıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve cezalandırıcı saldırının durması için yalvarıyorum. Büyüm hemen geri çekiliyor, örselenmiş bedenimi yatıştırmaya çalışıyor ama tek yapabildiğim, işkence yavaş yavaş azalırken kendi içime tırmanmaya çalışmak. Acıdan nefes nefese kalıyorum, acı sadece bir yankının hayaleti olduktan çok sonra soğuk taş zeminde cenin gibi yatıyorum. Taşların arasındaki dikişlerdeki harcı izliyor ve kapana kısıldığımı bilmenin dehşetinde boğuluyorum.

Rogan'ın yüzü aklıma geliyor, sonra Tad'in, Hillen'in, Hoot'un ve bu, değer verdiğim ve tekrar görmeyi umduğum her bir kişiyi düşünene kadar devam ediyor. Onların düşünceleri beni güçlendiriyor ve tekrar ayağa kalkıyorum.

Hadi, Lennox, bir çıkış yolu bul, bir açık bul.

Etrafıma temkinli bir şekilde bakıyorum, bakışlarım etrafa savrulmuş ve şimdi buranın kuytu yerleşmiş ölü yaprak yığınlarının üzerinden atlıyor. Kilisenin ön tarafındaki büyük vitray dairenin ışığı taş sunağın üzerine düşüyor. Etrafta kümelenmiş erimiş mumlar var, bazılarının üzerinde koyu bir madde lekesi var ve bu da tüylerimi diken diken ediyor. Yerde başka yanık izleri görüyorum ve bunların başka büyüü kafesler olduğundan şüpheleniyorum ama burada başka kimse yok.

Bunu fark ettiğimde kalbim acıyla sıkışıyor. Kirli pencerelerden süzülen ışığa bakıyorum ve karanlık olması gerektiğini anlıyorum. Eğer hala Amerika'da bir yerdeysem -nerede olursa olsun- karanlık olmalı.

Arkamdaki pencereden önümdeki taş zemini öpmek için düşen ışık huzmesini takip ederken tedirginlik çiçekleri açıyor. Bunu söylemek zor,

ama nerede olursam olayım sabah olmuş gibi görünüyör. Okyanuslar kadar uzakta olsam bile beni bulabileceklerine dair kendimi temin ediyörüm. Söz konusu olan Tarikat. Ama sonra büyükannemle ilgili sorgulamalar düşüncelerimin yüzeyine çıkıyor ve kendimi koza içine almaya çalıştığım güvenceyi sarsıyor.

Kimi kandırıyörüm, diğerlerini henüz bulamadılar ve Nikki ya da birlikte çalıştığı kişi tarafından kaçırıldığımı varsayıyörüm. Tekrar etrafıma bakıyörüm, eski ve pis çevremi inceliyörüm. Neden biri beni buraya getirme zahmetine girsin ki, beni burada yere saçılmış yaprak yığınları gibi çürümeye terk etsin? Tabii bir şekilde nihai hedefi yanlış anlamadıysak. Tarikat bunun bana ulaşmak için olduğunu düşünüyordu, ama ya durum hiç de öyle değilse, ya birisi sadece beni yoldan çekmeye çalışıyorsa?

Büyükanne açısı bana hiç uymadı. Bunun onun garip rüyasıyla bir ilgisi olduğunu düşünüyordum, ama ya rüyası sadece rüyaysa? Bir rüya. Son zamanlarda benim de garip rüyalarım oldu. Stresi suçluyörüm, ama belki de bu davanın bu yönüne çok fazla önem veriyordum. Bu kolayca Rogan ve sırlarıyla ilgili olabilir ve biz yanlış ağaca havlıyörüz.

Endişe içimi kemiriyor. Ya Rogan iyi değilse? Demek istediğim, beni uzaklaştıran her neyse, birinin de Tarikat'a girmesine izin vermiş olabileceğini düşünmek çok da zor değil. Diğer uçtaki yanıtı kontrol etmek için ipimizi çekme savaşıyörüm. Ya ben burada oturup hiç gelmeyecek büyük bir kötüyü beklerken o hayatı için savaşıyorsa? Hayır, bekleyeceğim. Dikkatini dağıtacak ya da onun tarafında her ne oluyorsa onu mahvedecek bir şey yapmak istemiyörüm. Bacaklarımı önümde çaprazlıyörüm ve karşımdaki yeni bulmaca üzerinde çalışmaya başlıyörüm. Hiçbir aletim ve büyüye erişimim yokken terk edilmiş bir kiliseden nasıl kaçabilirim?

Önümdeki ışık huzmesi yavaş yavaş uzaklaşıyör. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim, ama tırnak *etlerimi* karıştırıyörüm ve duvardaki *elli bira şişesinin üzerindeyim* - üçüncü kez

-Bir patlama sesi yankılandığında. Kilisenin üst yapısından aşağıya toz ve çakıl taşları serpilirken ellerimi başımın üzerine koyarak eğildim. Bir çatırtı havayı deliyor ve kapılar çarparak açılırken başım kilisenin girişine doğru savruluyor. Binaya ışık doluyor ve parıltıdan geçici olarak kör oluyörüm. Bir elimle ışığı engellemeye çalışıyörüm ve gözlerimi kısarak ışıklı saldırıdan uzaklaşıyörüm.

Üç gölgeli siluet sessizce açık kapıdan içeri giriyor. Dehşet içinde, içeri girişlerini izliyorum. Gözlerim kasvetli, kirli kilisenin ortasından süzülen ışığa yavaşça alışıyor ve korkulu bakışlarım, unutulmaz derecede tanıdık gelen bir çift yeşil göze takılıyor. Yüzünü sadece resimlerde gördüğüm için onu tanımam bir saniye sürüyor ama tanıdığım da kalbim göğsümde daha da sert çarpıyor.

Elon.

Beni içine çekerken bakışları sakın ve soğuk. Arkasında iki kişi daha yürüyor ama ben henüz Rogan'ın kardeşine bakmaya cesaret edemiyorum. Bilmeden hayatımın gidişatını hayal bile edemeyeceğim şekilde değiştiren cadı beni büyülüyor.

O burada.

Yaşıyor.

Ancak gidişata bakılırsa, aynı şeyi daha uzun süre söyleyemeyebilirim.

OceanofPDF.com

Elon arkadan itiliyor ve öne doğru tökezliyor. Elleri düşüşünü yakalamak için uzanıyor ve büyümlü bir ipin bileğini bağladığını fark ediyorum. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılıyor ve paniğim azalıyor.

biraz. Bir an için her ne oluyorsa onun da işin içinde olduğunu düşündüm ama onun halini gördükçe bu sonuca varmakla ne kadar yanıldığımı anladım.

Biraz kilo kaybetmiş, kirli ve bitkin görünüyor. Elon tekrar itildikten sonra dengesini korumayı ve ayakta kalmayı başarıyor. Ancak bir adım arkasında yürüyen kadın o kadar şanslı değil. Yere sertçe çarpıyor, dudaklarından acı dolu bir inilti çıkıyor ve ayağa kalkmak için mücadele ederken koyu mavi gözleri yalvarırcasına bana bakıyor.

Üçüncü kişiye bakıyorum, onları hırpalayan kişiye ve onu içime çekerken yaşadığım şoku yutmak zorunda kalıyorum. Benden birkaç yaş büyük ve bir zamanlar güzel olduğu çok açık. Bir süre sonra her şeyin daha da kötüye gittiği de açık. Açık deniz mavisi gözleri eşsiz bir renk, ancak derinliklerinde ışık ve mutluluk yok, bunun yerine yerdeki yaşlı kadına haşaratmış gibi bakarken düz ve acımasız bir şekilde parlıyorlar. Saçları zengin bir çilek sarısı, ama parlak ve sağlıklı değil, kuru saman ve kırılğan. Soluk porselen bir teni var ama midemi bulandıran ve korkudan nabzımın kontrolsüzce atmasına neden olan şey bunların hiçbirisi değil. Bunu yapan şey, bir insanın sahip olabileceğini düşündüğümde çok daha fazla şeytan iziyle gölgelenmiş olması.

İzler çiğ ve acı verici görünüyor. Üzerinde tanımlayamadığım bir tür sembol olan bir daire neredeyse her tarafına dağlanmış. Her iki yanağında birer iz, alnının ortasında bir iz ve boğazının ön kısmında bir dizi iz var. Kıyafetleri cildinin geri kalanını örtüyor ve ben sadece bedeninin her yerinde kaç tane takas ve yemin taşıdığını merak edebiliyorum.

Rogan'ın bileğimdeki işaretine bakmamak için kendimi zor tutuyorum, aralarında benzer bir şey olmadığını biliyorum. Bu yemini bana bir şey borçlu olduğunu hatırlatması için takıyorum. Ama iblis işaretleri farklı çalışır. Irkları hakkında pek bir şey bilmiyorum ama bir iblis damgası taşıdığınızda, *bunun onlara* bir şey borçlu olduğunuz için olduğunu biliyorum. Kadına bakarken içimi bir korku kaplıyor. Çok ağır yara izleri var ve bu kadar çok işaret kazanmak için neleri takas ettiğini hayal bile edemiyorum ya da bir iblisin onunla neden bu kadar çok pazarlık yaptığını anlamaya başlayamıyorum.

"*Fweto*," diye hırlıyor işaretli kadın ve bir çığlık atarak yerdeki cadı taşın üzerinden kayarak geçiyor ve yere oyulmuş sembollerden oluşan kafesin içine yuvarlanıyor. Gravürlerin eşiğini geçerken çığlık atıyor ve bu bariyerin içinde sihrimi kullanmaya çalıştığımda yaşadığım o korkunç yanmayı yaşadığını hayal edebiliyorum.

Damgalanmış kadının izleri, içlerinden lav akıyormuş gibi parlıyor. Ağzından acı dolu bir tıslama çıkıyor ve izler sönene, içlerindeki ateş azalana kadar gözlerini kapatıyor. Göz kapaklarını açtığında, ürkütücü deniz mavisi gözleri bana dikiliyor. Bakışları şaşkınlıkla genişliyor, sanki şimdiye kadar beni fark etmemiş gibi ve bu, onu kaplayan tüm bu iblis dövmeli yaralarla sürekli acı içinde olması gereken duyularının ne kadar donuk olduğunu merak etmeme neden oluyor.

"Sonunda," diye iç geçiriyor, rahatlamış bir şekilde, alnının ortasına kazınmış sembolün üzerinde parmağını gezdiriyor. "O binayı yırtıp seni kendim çıkarmak zorunda kalacağımı sanıyordum. Ama sonunda aklının başına gelmesine sevindim," diyor bana, sanki bir şekilde gönüllü olarak buradaymışım gibi.

Bu ifadeden ne anlam çıkaracağımı bilemediğim için sessiz kalıyorum.

"*Nahdugh*," diye tersliyor kadın ve Elon kendi sembol kafesine adım atıyor, ama bu semboller onu diğer kadıninki gibi yakmıyor. Onları geçtiğinde, bileklerindeki kırmızı-sıcak görünümlü bağlar kayboluyor ve duvarın zeminle birleştiği yere gitmeden önce kollarını ovuşturuyor. Sırtını arkasındaki taş bloklara dayayarak oturuyor ve bir kez daha acıya benzeyen bir şeyi ısırarak yaralı kadını izliyor. Büyü yapmak ona zarar veriyor mu?

Elon'ın bu kadar teslimiyetçi olması beni rahatsız ediyor. İçinde hiç mücadele yok. Daha çok fark edilmemeye çalışan dayak yemiş bir köpek gibi görünüyor. Belki rol yapıyordur ama ben öyle olmadığından endişeleniyorum.

Bu kadını tanımak için içgüdüsel olarak büyüyle uzanmaktan kendimi alıkoyuyorum, cadı cadıya. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumu ölçmek istiyorum ama etrafımdaki sembollerin beni tekrar acıyla tokatlamasına neden olacak bir şey yapmayacağım. En azından henüz değil. Yeteneklerini kullanmanın onun için acımasız olduğu açık, ama bunun neden olduğundan tam olarak emin değilim. Bunu ona biri mi yaptı?

"Sizi karşılamaya gelemediğim için özür dilerim," diyerek beni olası özgürlüğünden ayıran sembol çizgisine yaklaşıyor. "Ama birinin işemesi gerekiyordu ve sonra kaçmaya çalıştı," diye yarı bağılıyor, yarı hırılıyor, acımasız bakışları kafesine attığı kadının üzerinde yanıp sönüyor. "Prens Kendrick'i geride bırakırken gözünü bile kırpmadı, değil mi?" diye işaret ediyor ve alaycı bir sırıtişla Elon'a bakıyor. "Ama onu yakaladık, değil mi? Bugünlerde avlanmakta iyiyim; aptal kaltak bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalı," diye homurdanıyor ve başkalarından çok kendisiyle konuştuğu izlenimine kapılıyorum.

"Yavru köpeklerden daha beter, söylemesi," diye şaka yapıyor, alaycı sözlerini hırçın bir kıkırdama nokt alıyor. Sanki üçümüzden daha büyük bir kitleye konuşuyormuş gibi, "Şimdi hepiniz kova kova yiyeceksiniz," diyor. "Ve eğer hoşunuza gitmezse, suçu şuna atın," diye homurdanıyor ve yere yığılmış, titreyen cadıyı işaret ediyor.

Tuhaf kadının ürkütücü gözleri bir an için hiçbir şeye sabitlenmemiş gibi görünüyor, sonra gözlerini kırptırıyor ve iblis işaretli yüzüne sadist bir gülümseme yayılmış bir halde şimdi ve buraya geri dönüyor gibi görünüyor.

Oh evet, bu bir Happy Meal'den birkaç patates kızartması eksik.

"Ama benim görgü kurallarım nerede?" diye şakacı bir şekilde azarlıyor, sanki tanıştıyormuşuz ve nezaket gerekiyormuş gibi. "Ben Jamie, Jamie Smelser," diye ilan ediyor, gülümsemesi artık ışıldıyor ve iblis izlerinin etrafındaki deriyi çatlatıyor. "Hoş geldin Lennox, yoksa sana tercih ettiğin gibi Leni mi demeliyim?" diye soruyor, sanki bana bir sır veriyormuş gibi elini ağzına götürüyor. Ondan kaçan kıkırdama akli dengesini çoktan yitirmiş ve psikopatlık sınırlarında geziniyor.

"Nikki Smelser ile bir akrabalığınız var mı? O burada mı?" Düşünceleriyle yaptığı zihin hoplamasını bölerek soruyorum. Muhtemelen deli bir insanın düşünce orgazmına müdahale etmemeliydim, ama kulağa birlikte çalışıyormuşum gibi gelmiyor.

Burada çok zaman geçirdim ve bu akıl hastası her ne yapmayı planlıyorsa onu yapmadan önce bazı cevaplar almak istiyorum.

"Nikki benim kuzenim ve diğerleriyle birlikte dışarıda," diyor Jamie, sanki yapılacaklar listesi hazırlıyormuş gibi kilisenin içinde etrafına .

Başkalarının da olduğu haberi midemi bulandırdı. Teke tek bir durum olasılığını sevdim; *diğerleri* işleri karmaşıktırıyor.

"Neden buradayım?" Ses tonum düzgün ve güçlü olduğu ve gerçekte ne kadar korktuğumu yansıtmadığı için minnettar olarak soruyorum.

"Evet, Leni... Bildiğin sihrin ölümüne hoş geldin demek istiyorum," diyor coşkuyla, kollarını iki yana açarak ve hevesli seyircilerden oluşan bir kalabalığa heyecan verici yeni bir gösteri sunan bir ring şefi gibi dönerek.

Başı arkada, gözleri kapalı, yüzünde yağmurda dans ediyormuş ve sağanağı kucaklıyormuş gibi geniş ve mutlu bir gülümsemeyle dönmesini izliyorum. Onu gözlemlerken içimde bir korku kabarıyor. Hiç şüphe yok ki, karşımda her şeyiyle orada olan biri yok. Bu nasıl üstesinden geleceğimi bilmediğim bir delilik seviyesi.

Keşke -ilk defa değil- telefonum yanımda olsaydı. Bir, yardım çağırmak için. İkincisi, çünkü bu psikopatın fotoğrafını, *"Hala bunun arkasında ölü büyükannemin olduğunu mu düşünüyorsunuz, aptallar?"* yazan bir mesajla birlikte Order'a çoktan göndermiş olurdum. Yanıldıklarını biliyordum, bunu tüm zaman boyunca iliklerime kadar hissettim. Ve eğer buradan çıkarsam, haklılığım çok tatlı olacak. Her yıl Ruby Nine'nin ölüm yıldönümünde bana bir özür kartı göndermelerini sağlayacağım: *Aptal olduğumuz ve dinlemediğimiz için özür dileriz. Osteomancer'lar hüküm sürüyor ve Tarikat'ın ağzı sulanıyor.*

"Ahh, ayı hissediyorum. Sen de ayı hissediyor musun, Leni?" Jamie bana soruyor ve beni içimdeki kutlamalardan çekip yüzünde rahatsız edici derecede dingin bir ifadeyle bana bakarken buluyorum. Sanki ona bir yıl kazandırmışım gibi hissediyorum.

Keşke ben de onunla tanışmak için aynı şeyi söyleyebilseydim.

Hâlâ gündüz olmasına rağmen, sanki bahsettiği gök cismini görebilecekmişim gibi tavana bakıyorum ama tabii ki tek gördüğüm eski, kirli kirişler ve çatı.

"*Tam zamanında geldin, Osteomancer. Hasat ayına sadece bir gün kaldı ve nihayet... nihayet,*" diye tekrarlıyor saygıyla, "alınan şey tekrar benim olacak."

Nerede olduğumu sormak için ağzımı açıyorum ama Jamie topuğunun üzerinde dönüyor ve başka bir şey söylemeden kiliseden çıkıp gidiyor. Bir büyü homurdandığını duyuyorum ve sonra bildiğim tek şey, kiliseye açılan kapıların kemik sarsıcı bir gümbürtüyle kapandığı. Yukarıdan üzerime yine toz yağıyor ve başımı örtüp etrafımdaki tehlikeli eski yapıdan sıyrılacak daha zararlı şeylerden kendimi korumak için elimden geleni yapıyorum.

Benimle birlikte bu cehennem çukurunda sıkışıp kalan diğer iki cadıya dönmeden önce bir an Jamie'nin durduğu yere bakıyorum.

" oluyor?" Özellikle kimseye sormuyorum, kaldırdığım kollarımı indirip bükülmüş dizlerimin etrafına sıkıca sarıyorum.

Kilisenin önündeki büyülu kafesine atılan kadının hafif hıçkırıkları bana ulaşıyor. Küçük kırık sesler kalbimi sızlatıyor ve hücremde ona en yakın olan tarafa doğru kayıyorum.

"Sen iyi misin?" Diye soruyorum ve sonra bu sorunun aptallığı karşısında inliyorum. "Özür dilerim, ben bir aptalım. Tabii ki iyi değilsin," diye düzeltiyorum, içten içe yüzümü buruşturarak. "Yaralandın mı?" Tekrar deniyorum, kapana kısıldığım ve ona ulaşamadığım için daha da nefret ediyorum.

Akılsız Barbie onları aldığından beri neler yaşadıklarını bilmiyorum ama çok şey yaşadıkları açık.

"Konuşmamızdan hoşlanmıyor," diyor Elon, sesi alçak ve uyarı dolu.

Kilisenin diğer tarafında, karşımda duran ona bakıyorum ve hem hayatta olduğu gerçeğiyle içim hopluyor hem de Rogan ya da Tarikat bizi bulana kadar durumun böyle olup olmayacağını bilmediğim için yere çakılıyorum.

Eğer bizi bulurlarsa.

Hastalıklı düşüncelerimi kendimden olabildiğince uzağa atıyorum. Pes etmeyeceğim. Bu durum umutsuz değil. Bir yolunu bulabilirim. Nikki'yle konuşabilirsem, belki fotoğrafından yayıldığını gördüğüm iyi kıza dokunabilirim. Onu tüm bunların ne kadar yanlış olduğuna ve bizim sadece evimize, sevdiklerimize dönmek isteyen insanlar olduğumuza ikna etmeye çalışabilirim. Hatta meyve döngüsü Jamie'nin bahsettiği diğerlerinden bazılarının tereddüt etmesi ve yardım etmeye istekli olması bile mümkün. Ve eğer insanlıklarına oynamak işe yaramazsa, başka bir şey bulacağım. Ne yapacağımı bilmiyorum ama pes etmeyeceğimi biliyorum.

"Nerede olduğumuzu biliyor musun?" Etrafımızı bir kez daha gözden geçirerek soruyorum.

"Sanırım İrlanda, ama dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yok. Dışarısı gerçekten yeşil ama her yerde olabiliriz."

İrlanda.

Bu kilisenin görünüşünün bu tahmine uyduğunu hissederek olasılığı düşünüyorum. Onun da dediği gibi, kim bilir? ABD'de olduğumuzu sanmıyorum ama bu da seçenekleri . Elimizde sadece dünyanın geri kalanıyla etmek için seçenekler var. Kadının hıçkırıkları düşüncelerimi delip geçiyor ve kaçırıldıklarından beri onlara ne olduğunu sadece hayal edebiliyorum.

"Bizi arıyorlar, Tarikat bizi arıyor," diyorum ona, küçük bir umut ışığı olur umuduyla, ama dinlediğine dair hiçbir belirti göstermiyor, sadece soğuk sert zeminde kendini olabildiğince küçültüyor ve usulca ağlıyor.

"Ne oldu?" Elon'a kendi uyarısını görmezden geleceğini ve Jamie'nin hoşuna gitse de gitmese de benimle konuşacağını umarak soruyorum.

Bir an beni inceliyor ve derin bir iç çekiyor. "Az önce tanıştığın o deli, Jamie, kocasını öldürdü," diyor ve çenesini, sözleri üzerine sessizce heveslenmeye başlayan kadına doğru uzatıyor.

Nefret kanımı donduruyor ve kalbim sessizce yas tutan kadın için kırılıyor. Sarı saçları keçeleşmiş ve kirlenmiş, kıyafetleri lekeli ve yırtık, kırılğan bedeninin kederden titreyişini izliyorum. Bir dakika... Elon'la birlikte kaybolan diğer Osteomancer'lerden biri olan Nina'nın saçları sarı değil, siyahtı. Tarikat'ın bana onun dairesinden getirdiği fırçaya bu gerçeği aklıma kazıyacak kadar uzun süre baktım. Yaşadıklarına duyduğum sempatiyi bir parça kafa karışıklığı delip geçiyor.

"Ama o Nina değil," diye pat diye söylendim kadını incelerken, kim olduğunu daha da merak ederek.

Elon'un kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Hayır, benimle birlikte kaçırılan diğer Kemik Cadıları Nina ve Bernard kaçırıldıktan günler sonra ," diye beni bilgilendiriyor. "Bu Brianne, Avrupa'nın Osteomancer'larından biri. Kocası David bir Ruh Cadısıydı," diye açıklıyor ve ben ne dediğini anlamaya çalışırken ona boş boş bakıyorum.

Bernard ve Nina öldü mü? Ne oldu?

Brianne başka bir Kemik Cadı mı?

Tarikat yalan mı söyledi? Kayıp Osteomancer'ların hiçbirinin büyüsünün kendi soylarından başka birine geçmediğini söylediler. Ama eğer öldülerse.

"Nasıl?" Soruyorum, sesim aniden kalın ve kuru çıkıyor. "Onların büyüü..." Başlıyorum ama şaşkınlık sesimi bastırınca devam edemiyorum.

Elon, sanki bir filmin konusunu ya da bir esprinin can alıcı noktasını anlamayan biriyle konuşuyormuş gibi, "Jamie'nin almaya çalıştığı şey onların büyüü," diye açıklıyor. Ancak bunların hiçbirinde kesinlikle komik bir şey yok.

"Deniyor musun?" Bu yıkıcı cümledeki umut kırıntısına odaklanarak sorguluyorum.

"Evet, *deniyorum*," diye onaylıyor. "Adam kaçırma manyağımız için işler pek de planlandığı gibi gitmedi. Başka birinden büyü almasına izin vermesi gereken bir ritüeli var, ancak düşündüğü gibi çalışmadı. Nina'yı öldürdüğünde hiçbir şey olmadı. Ama büyüün kişiye geçip geçmediğine bakmaya gittiğinde, görünüşe göre o da olmamış."

"Nereye gitti o zaman?" Şaşkınlıkla sordum.

Elon kaşlarını çatarak, "*Bu*, o sikik meyveli kekin çözmeye çalıştığı gizem," diyor. "Burada ilk uyandığımda, bir büyü hattının parçalarını bir kişiye geri döndürmekle ilgili atıp tutuyordu. Sanırım ritüelinin bunu yapması gerekiyordu. Ama o parçaların, onlara sahip olan cadıların canını aldığında *kendisine* verileceğini düşünüyordu. Ama öyle olmadı. Şu anda bizim türümüz üzerinde çalışıyor, kaynak hattını bulmaya çalışıyor. Diğerlerinin büyüünün geri döndüğünü düşündüğü yer orası. Bunu anladığında, kaynak çizgisini öldürebilir ve taşıyıcının tüm büyüünü kendine alabilir. Ya da en azından bunu söyleyip duruyor."

Bilgi zihnimde düğümleniyor ve hepsini çözmek için mücadele ediyorum. *Grammy haklıydı*. Birileri büyüünün parçalanmış dallarını yeniden bir araya getirmeye çalışıyor.

Elon'un yüzünü incelerken, *bizim türümüz üzerinden* yaptığı açıklama, kumun suya yerleşmesi gibi uğursuz bir şekilde anlayışına yerleşiyor. Eğer Jamie Osteomancerları öldürüyorsa.

"Kaç kişi kaldık?" Elon'a kirden çizilmiş yüzünü, çam yeşili yorgun gözlerini ve dudaklarının kenarlarını aşağıya çeken çatık kaşlarını inceleyerek soruyorum. Rogan'a benziyor. Rogan'ın koyu kahverengi saçları yerine Elon'ın siyah saçları olmasına ve doğal olarak daha zayıf olmasına rağmen - kaybolduğundan beri daha da zayıfladı - akraba olduklarını inkâr etmek mümkün değil.

Elon sorum üzerine başını yorgunca sallıyor ve önce inleyen kadına sonra da bana bakıyor. "Geriye ne kaldığına bakıyorsun," diyor, ses tonunda karnıma gülle yemiş gibi hissettiren içi boş bir acı var.

Ellerimi ağzıma götürüyorum ve evrene yanıldığını, söylediklerinin imkânsız olduğunu söyleyerek sessizce yalvarıyorum. Ama Elon'ın yüzündeki bitkin ifadeden ve gözlerinde parlayan acı azaptan bunun gerçekliğini görebiliyorum.

Bu dünyadaki tüm büyüler içinde, geriye kalan tek Kemik Cadıları biziz.

Dehşet bana saldırıyor ve bunun ne anlama geldiğini düşündükçe başım dönüyor.

"Ne?" diye soruyorum dehşete kapılmış dudaklarımdan ama Elon cevap vermiyor.

Bunun olmasına nasıl izin verdik? Bu manyak nasıl oldu da bu kadar çok şeyi tamamen engelsiz bir şekilde yok etti?

Elon'a bakıyorum, tamamen tedirginim. Bu soruyu sorduğum için kendimden nefret ediyorum ama işin içinde ne olduğunu anlamam gerekiyor.

"Neden diğerlerini öldürdüğü gibi seni de öldürmedi?" Sessizce soruyorum, her heceden utanç akıyor. Birine sormak için ne kadar kötü bir şey, sanki hayatta olmayı hak etmediğini ima ediyormuşum gibi, ama diğerlerinin gitmesinin ve onun gitmemesinin belirli bir nedeni olmalı ve bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

Elon inanamayarak alay ediyor ve sanki kendisi de tam olarak anlamamış gibi ellerine bakıyor. "Nikki yüzünden benimle alay etmeyi seviyor. Ayrıca ailemin kim olduğu yüzünden benimle uğraşmaktan da zevk alıyor," diye itiraf ediyor. "Lanet olası hayatımın hikayesi," diye homurdanıyor neredeyse duyulmayacak şekilde, ama ben yine de yakalıyorum.

Bacaklarını uzatıyor, sanki bu konuşma sıradan bir şeymiş ve çok fazla kez yapmak zorunda kalmış gibi bileklerinden çaprazlıyor. "Büyümüzün kaynak çizgisine sahip olan cadıyı arıyor; sanırım amcamın kim olduğu, ailemin kim olduğu nedeniyle o kaynağın ben olduğumu varsayıyor. Herkesin büyüsunü bana akıtacağını ve sonra alacağını söyleyip duruyor, sanki daha çok acıtacakmış ve bu yüzden daha çok acı çekecekmişim gibi," diye omuz silkiyor. "Bu yüzden diğerleri burada değilken ben hâlâ buradayım. İnan bana, eğer bunu değiştirebilseydim, değiştirirdim."

Anlayış ve acıma duygusu bana bir yarıçap gibi çarptı. Kısa ama yaralı hayatında ona *tekrar* yaşatılan işkence ve acı beni öfkeyle dolduruyor. İçine kapanmasına şaşmamalı. Onu sona saklıyor. Bu ne kadar berbat bir duygu . Bir onu izledim. Vücut dili

önemli bir şey olmadığını söylüyor ama bakışlarındaki acı o kadar yoğun ve çığ gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum. Bu, tüm acıyı ve ıstırabı ortadan kaldıracak bir şey yapmayı, bir şey söylemeyi dilediğiniz, ama yapamayacağınızı bildiğiniz o berbat durumlardan biri. Her ne kadar olmasını dilesem de, acıyla mücadele etmek için sihirli bir kelime ya da büyü yok.

"Genelde ne kadar süre için ayrılır?" Kilisenin kapısını işaret ederek soruyorum ve ona konu değişikliği şeklinde bir rahatlama sunuyorum. "Etrafımızdaki bu sembollerin çalışmasını engellemenin bir yolu var mı? Onları geçersiz kılmanın bir yolu var mı?" Yerdeki is lekeli izlere bakıyorum, sonra da Elon ve Brianne'ı kapana kısıran aynı sembol çizgilerine.

"Zahmet etmeyin," diye reddediyor Elon. "Jamie çıkmanı istemediği sürece bunlardan kurtulmanın bir yolu yok. Bunlar bizim sihrimizi bozmak ve sadece onunkini dinlemek için tasarlandı. Enerjini seni o kafesten çıkardığında olacıklara sakla," diye uyarıyor ve omurgamda bir ürpertiye neden oluyor.

Bir süre daha yabancı işaretlere bakıyorum ve sonra gözlerimi Elon'a çeviriyorum, buna ya da onun açık teslimiyetine ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Bana öyle bakma," diye hırslıyor. "Kaçmayı deneyen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun? Muhtemelen yapmayı düşündüğün her şey daha önce şu anda ölü olan cadılar tarafından denendi. Diğer Osteomancer'ların kendi kemiklerini kırıp onları silah olarak kullanmaya çalıştıklarını izledim. Hiçbiri başarılı olamadı."

Başını sallar, gözleri serttir.

"İlk başta savaştım. Buradan çıkmak, teker teker ortaya çıkan diğerlerini kurtarmak için elimden gelen her şeyi denedim. Yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmadı. Tepki vermediğimde onu daha çok kızdırdığımı keşfettim, bu yüzden şimdi yaptığım şey bu," diye kararlılıkla açıklıyor, sanki neden böyle olduğunu anlamama ihtiyacı varmış gibi, sanki gözlerimden akmasına izin verdiğim yargıya karşı savunma yapması gerekiyormuş gibi.

Kilisenin kapıları tekrar çarparak açılır. Taş duvarlara çarparak çıkardıkları gümbürtü biraz daha az gürültülü, sanki bu aşırı dramatik giriş türüyle işleri bitmiş gibi. Yine de şaşırarak sırıyorum ve korkmuş bir çığlık atıyorum. Jamie yine tek başına, bir kolunu üç kovanın kulpuna geçirmiş, diğer kolunun kıvrımında üç küçük paket bir şeyle içeri girerken göğsümü tutuyorum.

Bana bir kova fırlattı ve kova oturduğum yerin hemen yanından geçerek arkamdaki duvara çarptı ve sonra yuvarlanarak

semboller beni sağ taraftan sıkıştırıyor. Ayağıma başka bir şey çarpıyor ve yere baktığımda bir paket orijinal aromalı digestives görüyorum, ya da en azından pakette öyle yazıyor. Bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ambalajın resmine bakılırsa zencefilli kurabiye gibi bir şeye benziyor.

Bisküvilere yan gözle bakıyorum, bu kadar çılgın birinin bu kadar özgürce sunduğu bir şeyi yeme riskini alacak kadar açlık moduna yakın değilim. Asıl istediğim şey su ama bunu istemeyeceğim. Kadına bana hükmedebileceği daha fazla bir şey vermeyeceğim.

Elon'ın kovağını ve krakerlerini ona doğru fırlatıyor ve Jamie, artık ağladığını duyamasam da göğsü kederden titreyerek hâlâ yere yığılmış olan Brianne'a doğru koşuyor. Jamie tam Brianne'ın kovağını ve yiyeceklerini ona doğru fırlatacakmış gibi görünüyor ki birden kendini durduruyor. Birine şaşkınlıkla bakan bir köpek gibi başını yana eğiyor. Kovayı yanık izlerinin yanlış tarafına koyuyor ve yavaşça kurabiye ya da kraker ya da her neyse onun paketini açıyor.

Jamie teker teker paketten bir gofret çıkarıyor ve elinde eziyor. Brianne'ın yiyeceklerini yok ederken ayaklarının dibinde küçük bir kırıntı yığını oluşuyor. Gözlerindeki bakış kötü niyetli. Sanki kırık cadının başını kaldırıp Jamie'ye durması için yalvarmasına meydan okurcasına orada duruyor ama durmuyor.

Jamie bir kraker daha ezerken Brianne'a, "Benden kaçamazsın," diye hırılıyor. "Seni bulamayacağım hiçbir yere saklanamazsın."

Ateş damarlarımı yalayıp geçerken tüylerim diken diken oluyor. Zorbalar söz konusu olduğunda çenemi tutmakta hiçbir zaman iyi olamadım. Jamie bir kraker daha eziyor ve ben kırmızı görmeye başlıyorum. Bu cadının daha ne kadar kırılmasını isteyebilir ki? Kocasını öldüren bir kadının merhametiyle, içinden çıkamadığı büyülü bir kafesin ortasında tam anlamıyla bir keder yumağına dönüşmüş durumda.

Jamie'nin kafasını koparmak ve tüm o ziyan olmuş besin parçalarını boğazına tıkmak istiyorum. Etrafımdaki oyma izler bunu imkânsız kılıyor, bu yüzden ona yaptığı şey hakkında ne düşündüğümü göstermek için elimden gelen tek şeyi yapıyorum. Jamie'nin bu krakerleri kafesimi oluşturan şeytani sembollerden etkilenmeden bana fırlattığını fark ettim; umarım ben de aynıını yapabilirim.

Ayağımın dibindeki gizemli kırmızı ve mavi bisküvi paketini kapıp kolumu geriye atıyorum. Bisküvilerimi iyice fırlatıyorum ve havada süzölmelerini, kafesimin oniks sembollerinin yanından geçip

Brianne'ın kafesi Tom Brady'yi gururlandıracak bir spiral çiziyor. Yere düşüyorlar ve Brianne'ın ayaklarının hemen yanından kayarak, içinde bulunduğu şok ve duygusal ıstırap halinden çıktığında onları görebileceği bir yerde duruyorlar.

Jamie'nin kafası bana doğru dönüyor, yüz hatları öfkeyle boyanmış. Meydan okurcasına ona bakıyorum, yerdeki sembolleri kırıp Brianne'ın alamaması için kurabiyelerin kolunu almaya gidip gitmeyeceğini merak ediyorum. Ama yapmıyor. Bunun yerine kafesime doğru yürüyor ve kendimi ne kadar isyankar de, bir havuzda yüzyormuşum ve bir timsah tarafından fark edilmişim gibi hissetmekten de kendimi alamıyorum. Az önce neyi serbest bırakmış olabileceğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Sanki hayvanat bahçesindeki yavru bir hayvanmışım gibi, "Küçük Kemik Cadı'nın taşakları var," diye mırıldanıyor. "Onun için açlıktan ölmeye hazırsın, peki o senin için aynısını yapar mı Leni?" diye soruyor, sanki beni gerçekten hayal kırıklığına uğratmış gibi. "Bu cadı işinde yeni olduğunu biliyorum ama sana küçük bir bilgi vereyim. Cadılardan daha bencil bir tür yoktur. Bir an dostunuz olurlar, sonra da kendilerini güvende tutmak ya da istedikleri bir şeyi almak için sizi sırtınızdan bıçaklarlar."

Birden Rogan'ın yüzü zihnimde beliriyor ve yavaşça kaybolup yerini Binbaşı Griego'nun yüzüne, ardından da beni sorgulayan tüm Tarikat üyelerinin yüzlerine bırakıyor. Son olarak, Cadıların Baş Rahibesi ve iki konsey üyesinin görüntüsü kafamda odaklanıyor. Düşüncelerim Jamie'nin dudaklarından dökülen zehirle sessizce uyuşuyor ve bundan nefret ettiğim kadar burada olmaktan, bu şeytani iğrençliğin zalim gözlerine bakmaktan da nefret ediyorum.

"Büyükannen teyzemle arkadaştı, hatta büyü ona geçtiğinde Nikki'ye göz kulak oldu, ama büyük Osteomancer beni hiç kontrol etti mi? Damarlarında akan aynı sihir soyumdan alındıktan sonra bir kez bile nasıl olduğumu sordu mu? Hayır, bize diğer herkesin davrandığı gibi parya muamelesi yaptı. Keşke şimdi beni görebilseydi, senin iliklerinden sihri aldığım da onun soyuna ne görebilseydi" diye adeta bana hırlıyor.

Büyükannemin bunu fark ettiğini söylemek için ağzımı açıyorum ama Jamie'nin az önce söylediği başka bir şey duraksamama neden oluyor.

Büyük Osteomancer.

Nedense bu üç alaycı kelime aklımı başımdan alıyor.

Garip rüyalar.

Büyünün aşırı dolu hissi.

Başkalarının ustalaşması yıllar alırken benim gücü bu kadar kolay kullanabilmem.

Teknik olarak sahip olmam gerekenden daha fazla büyüye erişebildiğim son okumamda yaşadığım his...

Yaşadığım şeyin normal olduğunu düşünüyordum - konu büyü olduğunda normalin nasıl bir his olduğunu bildiğimden değil. Daha önce bunu karşılaştırabileceğim bir deneyimim olmadı. Ama hissettiklerimi ve yapabildiklerimi şimdiye kadar hiç düşünmemiştim.

Elon'un düz sesi kafamın içinde başlıyor, *büyümüzün kaynak çizgisine sahip olan cadıyı arıyor.*

Bunun neden daha önce aklıma gelmediğini bilmiyorum ama...

Sikeyim.

Jamie'nin aradığı kaynak hattının ben olduğuma eminim.

Büyük Osteomancer.

Şok, çok sert vurulmuş bir gong gibi zihnimde çınlıyor ve şimdi gürültü ezici bir şekilde yüksek. Vücudum neredeyse anlayışla titreşiyor. Bana olan şey bu muydu, beni bu kadar güçlü hissettiren şey bu muydu? Yani, benim çizgim her zaman güçlüydü. Jamie bunu sanki herkes biliyormuş gibi söyledi. Rogan bile ilk tanıştığımızda bahsetmişti. Büyükannemin güçlü ve muhtemelen geriye kalan en yetenekli Osteomancer'lardan biri olduğuna işaret ederek beni büyüden utandırmaya çalışıyordu. Daha önce bu gerçek hakkında pek düşünmemiştim ama bu bağlamda gerçek gözümü kamaştırıyor.

Jamie söylenirken yüzüme hakim olmak için elimden geleni yapıyorum. Kulaklarımda çok hızlı atan nabzımın sesinden ne dediğini anlamakta zorlanıyorum. Belki yanıliyorumdur ve Jamie'nin düşündüğü gibi kaynak Elon'dur, ama içimden bir ses durumun böyle olduğuna inanmıyor.

"Onu kurtardığını mı sanıyorsun, Leni? Flaş haber: Burada kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar vermiyorsun, ben veriyorum ve senin iyiliğin onu öldürdü, tıpkı korkaklığının kocasını öldürdüğü gibi," Jamie bana tükürdü ve ardından kapıları bir kez daha arkasından çarparak kiliseden çıktı.

Peşinden bakıyorum, sonunda bazı ebeveynlerin çocuklarının aynı, çok sinir bozucu davranışlarını önlemek için evlerindeki kapıları neden kaldırdıklarını anlıyorum. Dehşet boğazımın arkasına tırmanıyor ve öfke her düşüncemi dolduruyor. Onun sözlerini ve burada kapana kısılmış olduğumu düşündükçe çılgılık atmamak için elimden geleni yapıyorum. Tüm bu olanları aklıma sığdırmak istemiyorum.

benden önce gelen cadılar. Kaç tanesinin bu hücrede durduğunu, birilerinin onları bulmasını, bir şeylerin bu deli kadının almaya hakkı olmayan şeyi çalmasını engellemesini umduğunu düşünmek.

Ama anlayış beni isteğim dışında aşağı çekiyor ve iktidarsız öfke içimde sürekli büyüyen bir kıvılcım, hiçbir çıkış noktam yok. Öfkemi yatıştıracak bir şey bulabilmek için çaresizce etrafıma bakıyorum. Çılgınca arayışım baykuş kafatasında son buldu. Şu anda iblis işaretli bir hücrede, ölümün kasvetli ve sefil gözlerinin içine bakıyor olmamın nedeni. Nasıl bu kadar kör olabildim?

Bu çürümüş kemiklerin ne olduğunu neden ?

Odamda bir hayvan kafatası olduğunu daha önce fark ederdim. Sik yüzünden dikkatimin ne kadar dağıldığı umurumda değil, o şeyi elime almamam gerektiğini bilmeliydim.

Ayağa kalktım ve kafatasına doğru yürüdüm. Görünüşe göre, ilk seferinde onu hücremden dışarı atacak kadar sert fırlatmamışım. Yerden koparıyorum ve acı dolu bir böğürmeyle duvara doğru fırlatabildiğim kadar sert fırlatıyorum. Kemikte bir çatlak oluşuyor, ama istediğim gibi parçalanmıyor, bu yüzden onu iki taş bloğun dikişinden kaldırıyorum ve büyük liglerde bir atıcıymışım gibi tekrar fırlatıyorum. Kafatası parçaları duvara çarpıp patlıyor ve hemen ellerimle onları bir yığın haline getiriyorum. Kalıntıları karıştırıyorum, en keskin, en ölümcül görünen seçenekleri arıyorum ve onları bir kenara koyuyorum.

Eğer deli bir kaltak beni burada tuzağa düşürmek için bu kemikleri kullanmak istiyorsa, o zaman devam edip boğazını açmak için kullanacağım. Bu kaçık yanlış cadıya bulaşmış.

İşe koyulma zamanı.

I Kemiklerimi eritmekle tehdit eden cehenneme karşı dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, dişlerimin her parçalanarak yok olacağına yemin edebilirim. Ateş damarlarımda yanıyor ve ben onun arzusuna karşı savaşıyorum.

Beni içten dışa eritmek ve önümdeki kilise duvarının taşlarını çimentolayan harçta bir çatlak ya da delik bulmaya çalışmak için kemik tozunu itmek.

Bir çığılığı yutkunurken alnımdan terler dökülüyor, boğazım çiğ ve bu hücrenin iblis büyüsiyle çok uzun süre savaştıktan hırpalanmış. Kendimi tükenmiş, bitkin hissediyorum ama bunu şimdi yapmam gerektiğini biliyorum, Jamie geri dönüp kim bilir neler yapmadan önce bir yol bulmaya çalışmalıyım.

Duvarı en ufak bir zayıflık bulabilirsem, kemik tozunu içeri itebilir ve dengesini daha da bozup bozamayacağıma bakabilirim. Tek sorun şu ki, bu hücrenin bana sihrimi kullanmaya çalıştığı için yaptıklarını tarif etmek için ıstırap bile yeterli değil. Son birkaç saattir baygınlık geçirirken, fırsatını bulduğumda bir tanesini alıp kullanabilmek için keskin kafatası parçalarını hücremde bir kenara koydum bile. Ama geri kalan kemikler bir işe yarayabilirdi ya da yarardı, eğer sihrimi kullanmak bana bir volkanın içinde yaşamamanın nasıl bir his olduğunu acı verici bir şekilde anlamamı sağlamasaydı.

Görüşümde tehditkâr bir şekilde siyah noktalar oluşmaya başlıyor ve tekrar bayılmak zorunda kalmadan önce büyüü bırakıyorum. Kemik tozu yere doğru süzülüyor ve ben hayal kırıklığına uğramış bir şekilde nefes veriyorum. Hala sadece duvarın yarısına kadar gidebildim. Odaklanmam gerekiyor ama ne kadar odaklanacağımı bilmiyorum.

Fiziksel olarak daha fazlasını . Hoşnutsuz bir hırıltıyla duvarın taşlarını tokatlıyorum ve sonra tekrar denemeden önce biraz dinlenmek için aşağı kayıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Elon, az önce saçma bir öfke nöbetine tanık olmuş gibi eleştirel bir kaşını kaldırarak soruyor. "Sonunda buradan çıkış olmadığı gerçeğini mi?"

Kahretsin, ben de Rogan'ın yargılayıcı bir pislik olduğunu düşünürdüm, ama kibirli pislik ödülü kesinlikle kardeşine gidiyor.

Jamie son gittiğinden beri bana tek kelime etmedi. Hayır, *sana kavga ederek bir yere varamayacağını söylemişim, krakerlerini kendine saklaman gerektiğini* bile. Hayır, sadece orada oturdu ve bir çıkış yolu bulmaya çalışırken kendimi harap etmemi izledi. Yani, esir tutulurken başka ne yapmam gerekiyordu ki? Ya *nasıl kaçacağımı bulmaya çalışacağım* ya da *casusluk* yapacağım ve Elon'un bu oyun için fazla iyiymiş gibi davranacağını hissediyorum. Sanırım çenesini kapalı tutması iyi oldu. Eğer bana *zahmet etme* demeye kalksaydı, ona kışına sokmasını söyledim. Böyle boktan bir tavsiyeyi kim dinler ki? Kesinlikle ben değil.

Ona ters ters baktım.

"*Buradan çıkış yok* saçmalığına boğulabilirsin, Elon Kendrick. Bu saçmalığı Rogan'dan duymadım ve senden de duymayacağıma eminim. Beni yargılamayı bırakıp bir plan yapmama yardım edersen zamanını boşa harcamamış olursun. İşe yaramasa bile en azından denemiş oluruz," diye çıkışıyorum ona, bir yandan sinirlenirken bir yandan da başına gelen onca şeyden sonra şirretlik yaptığım için kendimi kötü hissediyorum.

Benim hoşuma gitmeyecek kadar teslimiyetçi ve kayıtsız. Beyhude öfkemi boşaltmaya ve kendime yardım etmek için elimden geleni yapmaya o kadar odaklanmışım ki, Elon'la gerçekten konuşmanın, kışının altında bir ateş yakmanın ve küçük bayan iblis lekeli ve ekibine karşı işleri nasıl tersine çevireceğimizi bulmanın zamanı geldi. Kaçmaya çalışan ilk cadı olmadığımı biliyorum. Çok fazla kişinin kaçmaya çalışıp ölmesini izlediğinden eminim ama ben onlar değilim. Ben Lennox Osseous'um ve onun yardımı olsun ya da olmasın bu işi çözeceğim.

Elon'ın bakışlarındaki kibirli parıltı duraksıyor ve yeşil gözlerindeki şokun canlandığını fark ediyorum. Duvara yaslandığı yerden kalkıyor ve kendisini hapseden iblis sembollerinden oluşan bariyerin önünde duruyor.

İşte bu! İşte, ihtiyacımız olan dövüş. Kaçış ihtimallerini düşünmeyi bırakıp daha önce isim vermeliydim.

"Kardeşim hakkında ne biliyorsun?" meydan okuyor, yüzündeki soğukkanlı ve uyuşuk ifade onu bir örtü gibi sarmış.

Görünmez zırhı gitmiş. Şimdi sert bakışlarında endişe ve umut dolu bir özlem var.

"Ah, bilirsin işte," diyorum gelişigüzel, vücudum az önce maruz kaldığım her şeyden dolayı ağrıyor. "O bir pislik, kesinlikle *izin yerine af dileyen* türden bir adam. *Seni* her şeyden çok seviyor ve şu anda seni bulmak için kıyameti koparıyor ve elinden geleni yapıyor."

İkna olmamış gibi bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum ve başarabildiğim en kalın Teksas aksanını takınıyorum. "*Şimdi hazır ol ortak,*" diyorum otururken ata biniyormuş gibi yaparken. "*Hepiniz daha iyisiniz, R...U...N,*" diye ekliyorum ve Elon'ın yüzü acıyla sıkışıyor ve gözleri yaşlarla doluyor. "Mesajınızı aldık. Bu arada çok güzel bir eviniz var. Çok kıskandığımı itiraf etmeliyim." Normal konuşmamı bozan aksanıma yan gözle bakıyorum.

Elon başını arkaya yatırıyor ve sadece acı içinde olduğunu tahmin edebildiğim derin bir nefes alıyor. O ve Rogan'ın bunu birlikte atlattıklarını biliyorum ve Elon'un kardeşini bir daha görme umudunu yitirdiğini hissediyorum, o yokken neler olup bittiğine dair bir güncelleme duymak şöyle dursun.

Kollarımı ovuşturuyorum, burayı saran soğuğa karşı son derece yetersiz giyinmişim. Ne kadar zamandır devam ettiğimi bilmiyorum ama pencerelerden gelen ışık artık sabah yerine akşam gibi geliyor. Bu bana yatarken hafif kıyafetler giymeyi öğretecek. Eğer buradan çıkabilirsem bundan sonra bekaret kemeri ve eşofman giyeceğim. Ayrıca her zaman bir kılıçla uyumayı da düşünmeliyim. Belki dönüp durdukça saplanmasını önleyecek özel bir kılıf tasarlayabilirim.

Şimdi gözlerini silen Elon'a, "Kardeşin ilk iş olarak beni buldu," diyorum. "Hayır cevabını kabul etmedi diyelim ve o zamandan beri seni arıyoruz. Ne oldu peki? Buraya nasıl geldin?" Elon'un yapmak ister gibi görüldüğü gibi susmayacağını ve beni bilgilendireceğini umarak usulca soruyorum.

Bana hemen cevap vermiyor ve ben de ondan hâlâ soğuk zeminde yatmakta olan sessiz cadiya bakıyorum. Göğsünün yavaşça inip kalkması bana uyuduğunu söylüyor ve umarım bu uyanık kâbustan bir süreliğine kaçarken rüyalarında bir nebze huzur bulur.

"Nikki Smelser oldu," diyor Elon ve ses tonunda öfkeli bir ısırık var, ama öfkenin kendisine mi yoksa ona mı yönelik olduğunu anlayamıyorum.

Belki ikisi de.

"Nikki ve Jamie bunu birlikte mi yapıyorlar?" Kilisenin etrafını işaret ederek bastırıyorum.

Elon yüzünü ovuşturup yanaklarındaki kir ve gözyaşı izlerini silerken bana gizemli bir şekilde "Artık değil," diyor. Bariyerin hemen gerisinde yere çapraz elma püresi şeklinde oturuyor ve ben de detaylı bir açıklama geleceğini hissederek onun hareketini taklit ediyorum.

"Nikki ile bir dükkânda tanıştım. O hafta ihtiyacım olan bazı otları ve diğer şeyleri stoklamak için oradaydım. Hoş ve güzel bir kızdı. Bana asıldı ve biri bana bir şeymişim gibi bakmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki..."

"Katil mi?" Sözünü bitirdiğinde sessizce tedarik ediyorum.

Elon öfkeyle homurdanıyor ve sonra başını sallıyor. "Evet, hepsinin benim olduğumu düşündüğü şeytan yavrusu gibi. Beni o şekilde görmedi ve ben de bu konuda kendimi olması gerekenden biraz daha fazla kaybettim," diye itiraf ediyor ve gözlerinde hiçbir zaman olması gerektiği gibi sevilmemiş küçük çocuğun bir ipucunu görmekten kendimi alamıyorum. Bu beni onun için inanılmaz derecede üzüyor ve o anda, Rogan'ın Elon'un tüm hayatını bu şekilde hissetmemesini sağlamak için neden elinden gelen her şeyi yaptığını anlamak benim için çok kolay.

Elon iç geçiriyor ve sanki içindeki bir güç kaynağından çekiyormuş gibi sırtını dikleştiriyor. "Kuzeninin onun peşinde olduğunu söyledi. Nikki birkaç yıl önce güçlerini kazandığından beri ona zarar vermeye çalışıyormuş." Yalvarırcasına bana bakıyor. "Kulağa aptalca geldiğini ve ona güvendiğim için aptal olduğumu biliyorum ama Rogan ve benim ailelerimizle yaşadığımız onca şeyden ve reddedilmekten sonra buna inanmak benim için çok da zor, imkânsız bir şey değildi."

Nereden geldiğini anlayarak başımı sallıyorum, çünkü onlara ne olduğu hakkındaki gerçeği biliyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum ya da ona ipucu vermeye çalışmıyorum. Burası böylesine savunmasız bir sırrı ifşa etmek için güvenli bir yer gibi gelmiyor, hele ki diğer cadı kulakları dinlerken - Brianne bayılmış gibi görünse de. Yaşadığı dehşetin farkında olduğumu bildiği için nasıl hissedeceğinden de emin değilim.

"Kulağa aptalca gelmiyor," diye onu temin ediyorum. "Kulağa iyi bir insanmışsın gibi geliyor."

Elon bir an duraksıyor, sanki ona iltifat etmek yerine zehir kusmuşum gibi beni inceliyor. Sözlerime güvenmediğini ve benim açımı aradığını görebiliyorum. Hayatta kalmak için yapmak zorunda kaldığı şeyin bu olmasından nefret ediyorum ama bunu kişisel olarak algılamıyorum.

"Nikki'ye kuzeni konusunda yardım etmek istedim," diye biraz tereddütle söze başlıyor ve onu korkutmadan ve konuşmayı kesmeden önce dudaklarımın fermuarını çekmeyi not ediyorum. "Kuzenine Nikki'nin yalnız ve kolay bir hedef olmadığını gösterirsem geri çekilir diye düşündüm. Jamie bir Lesser'dı ve onu korkutup kaçırmanın kolay olacağını düşündüm.

"Bir süreliğine ortadan kaybolmak, Jamie'nin Nikki'yi bulamaması için izimizi kaybettirmek ve sonra da geri çekilmesi için elimizden geleni üzere bir plan yaptık. İşe yaramazsa, itibarımı kullanarak Nikki'nin gerçekten ortadan kaybolmasına yardım edecek ve sonra onu güvenli bir yere yerleştirecektim. Rogan'ı arayacak ve yolda neler olduğunu anlatacaktım ama bu gerçekleşmeden her şey boka sardı."

Elon'un bir sürü ve yanında tanıdığıyla evinden uzaklaşırkenki görüntüsü zihnimde beliriyor. Tanıdığına dair herhangi bir iz göremiyorum ama ona onu sorup susmasını sağlamaktan çekiniyorum. "Ama evindeki o tuhaf şeyler neydi? Üvez meyveleri ve ızgaranın külleri?" Onun yerine ben soruyorum.

"Nikki'nin ortadan kaybolması gerekirse diye yedek planın bir parçasıydı. Çoğu cadı benim çılgın bir katil olduğumu düşünüyor. Akli dengesi yerinde olmayan ve her an kendini kaybedebilecek güce aç bir psikopat. Küller ve diğer şeyler Jamie içindi, Nikki'yi ararken içeri girerse diye. Kendimi kaybedip Nikki'yi, onun tanıdığını ve benim tanıdığımı öldürdüğüm izlenimini yarattık. Nikki bana üvez şeyini yapmamı söyledi, eğer görürse Jamie için bir anlamı olacağını söyledi. İnsanlar tekrar öldürdüğümü düşünürlerse ne yaparlar diye düşündüm. Bu Lesser'ların elinde olmazdı ve Yüksek Konsey'in de umurunda olmazdı. Amcamın başına gelenler yüzünden benim sonumu getirmedilerse, rastgele bir Ruh Cadısı'nı neden umursasınlar ki?" diye soruyor, *ben bir katilim* yalanı dilinden dökülüveriyor.

silkiyor, gözleri , başı titriyor, sanki şimdi geriye bakıyor ve planın ne kadar aptalca olduğunu görüyor.

"Peki ne yanlış gitti?" Devam etmesini ve daha önceki vurdumduymaz haline geri dönmemesini isteyerek bastırıyorum.

"Nikki'nin bana her konuda yalan söylediğini ve benim lanet bir aptal olduğumu keşfettim. Yanlış giden buydu."

Sözleri, umutsuzluğunu da beraberinde sürükleyerek içine işliyor. Karşımdaki Kemik Cadı'yı inceliyorum, kısa hayatında çok fazla şey yaşamış. Üzerinde o gün evden çıkarken gördüğüm asker yeşili pantolon ve uzun kollu siyah tişört var. Onlar

Artık umulmayacak kadar kirli ve buruşuk, üzücü durumları neredeyse Elon'un içinde bulunduğu kırık dökük durum kadar acınası. Umutsuzluk ve kararlılık arasında gidip geliyor gibi görünüyor ve yanlış bir sözünün onu karanlığa sürükleyeceğinden endişeleniyorum ve o zaman gerçekten mahvolacağız, çünkü bizi buradan çıkarmaya çalışmak için onun yardımına ihtiyacım olacak.

"Çıktığımızda senin için Nikki'nin kışını tekmelerim," diye onu rahatlatıyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatılıyor ve iç çekerek bana bir şeyi gözden kaçırmışım gibi bakıyor. Yaptığı onca şeyden sonra hala onu kurtarmak isteyemeyeceği konusunda ona ders vermeye hazırım ama sözümü kesti.

"Jamie'yi duymadın mı? Nikki ölmüş. Diğerleriyle birlikte dışarıda."

Anlayış, Evander Holyfield gibi üzerime geliyor. Beni öyle bir yere seriyor ki, yıldızları kendimin çizgi film karakteri versiyonu gibi görüyorum. Etrafımızdaki kirli pencerelere bakıyorum ve tek hayal edebildiğim bu kilisenin zeminini kirleten cesetler. Başım dönüyor ve ne dediğini anlamaya çalışıyorum.

"Ama neden?" Her şeyi bir araya getiremediğim için soruyorum. Eğer Nikki yalan söylüyorsa ve Jamie'yle birlikte çalışıyorlarsa -ki öyle olduğunu varsayıyorum- onu neden öldürdüler?

"Çünkü o amcık bana ihanet etmeye çalıştı," diye bağıyor kilisenin girişinden akli dengesi yerinde olmayan bir ses ve içeri Uzun, Zayıf ve Kaçık giriyor.

Kahretsin, geri döndü.

Jamie kiliseye doğru yürüyor, bir omzunda bir çanta ve arkasında taze kanın belirgin kokusu. Ürperti bacaklarımdan yukarı tırmanıyor, gövdemde sıçırıyor ve kollarımdan aşağı dans ediyor. Bu hissi kovmak için ellerimi uzuvlarıma sürüyorum ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir önsezi duygusu buzdan bir şal gibi etrafımı sarıyor.

Onu kurtardığını mı sanıyorsun, Leni? Flaş haber: Burada kimin yaşayıp kimin öleceğine sen karar vermiyorsun, ben veriyorum ve senin iyiliğin onu öldürdü.

Bunun doğru olup olmadığını öğrenmek üzere miyim?

Jamie yanımdan geçerken ona çok sert bakmamaya çalışıyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bana çok sert bakarsa, ne olduğum gerçeğini benim şu anda gördüğüm kadar net göreeceğinden korkuyorum. Eğer benim kaynak hat olduğumu biliyorsa, bu Elon için ne anlama geliyor?

istemiyorum.

Jamie yanından geçerken alay ediyor. "Nikki'nin benim yanımda olması gerekiyordu. Başımızdaki Yüce Orosu soyumuzun sihrini elimizden aldığında benim tarafımın neler yaşadığını biliyordu. Bunun bizi nasıl mahvettiğini biliyordu. Ama gümüş kaşıklı, güzel bir ocuk ona kirpiklerini fırlattı ve tüm bu sadakat pencereden dışarı çıktı," diye sinirli bir şekilde homurdanıyor ve çantayı kilisenin önündeki sunağa bırakıyor.

Alaca ışık, kirli vitray pencereden hastalıklı bir spot ışığı gibi üzerine düşüyor. Solgunluğunu ve yüzünde daha önce gördüğümde daha kötü görünen ham yaraları öne çıkartıyor. O yokken ne merak ediyorum. Her ne yaptıysa, bunun ona zarar verdiği açık. Çantasından bir şeyler çıkarmaya başlıyor ama yaklaşmadan tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum ve içimdeki her şey yaklaşma diye bağılıyor.

"Bunu benim için mahvetmeye çalıştı. Yıllarca büyümüzün yararı için bir şeyler planlayıp bir araya getirdik ve *onu* kurtarmak istediğı için bunların hiçbirine değmeyeceğine karar verdi," diye alay ediyor, dengesiz bakışları tehlikeli bir şekilde Elon'ın üzerine yerleşiyor. "*Onu!*" diye bağılıyor, sanki bunu anlayamıyormuş gibi. "Kendi kanı yerine soğukkanlı bir katili seçti! Ben de onun çürümüş kanını aldım ve işe yarar hale getirdim. Ve geri kalanı da diğeriyle birlikte cehennemde ürüsün."

Jamie, Nikki'nin mezarına tükürür gibi yere tükürüyor ve Elon hiçbir şey söylemese de içinde bastırılmış, zorlukla kontrol altına alınmış bir öfkenin mayalandığını görebiliyorum.

Önce Nikki ona ihanet etti, sonra da onu kurtarmaya çalıştı.

Kalbim Elon için daha da ağırlaşıyor. abalarına rağmen Ruh Cadısı'nı önemsedini söyleyebilirim.

"Neden sihrini yok ettiler?" Suçlayıcı bir şekilde soruyorum.

Bunun neredeyse imkansız olduğunu ve artık cadıların bile yapmaya çalışmadığı bir şey olduğunu sanıyordum. Ayrıca ölümün de yenilmez olduğunu düşünüyordum, yani artık herhangi bir şey hakkında ne bilebilirim ki?

"İşin aslı sihrimizi *aldılar*. aldılar çünkü güçlü Kemik Cadıların kendi yönetimlerine karşı çıkmasını istemiyorlar," diye haykırıyor hararetle.

"Daha çok atalarınızın bir avuç dolandırıcı olduğu, başkalarının talihsizlikleri üzerinden zenginleştiğı ve en başta talihsizliklerinin sebebinin sizin meclisiniz olduğunu öğrendikleri gibi. Yeteneğini kaybetmeyi hak ettin!" Elon Jamie'ye hırılıyor, belli ki tüm bu saçmalıklarla sınırına ulaşıyor.

"Sihrimiz istediğimizi yapmak için bize aitti. Yüksek Konsey'in kendilerine ait olmayan bir şeyi almaya hakkı yoktu!" Jamie çığlık atıyor, bakışlarındaki tüm anlam kaybolmuş.

"Eğer bu çok yanlışa, o zaman ne halt *ediyorsun*?" Elon karşı çıkıyor ama daha tek kelime edemeden yere çarpılıyor ve acı içinde kıvranıyor. Bir çığlık attı ve ben de çığlık atmamak için yumruklarımı sıktım ve çenemi sıktım. Jamie'nin bir büyü söylediğini duymadım ama ona bir şey yaptığı çok açık.

Tüm iblis işaretleri birdenbire anlam kazanıyor ve sanki içeriden aydınlatılıyorlarmış gibi parlamaya başlıyorlar. İblis güçlerini ödünç alıyor. Soyunun büyüğü artık geçerli değil, bu yüzden bir zamanlar için doğal olan şeyleri yapabilme yeteneği için bir iblisle ağır bir pazarlık yaptı. *Eğer* soyunun seçilmiş cadısı olsaydı. O olmama ihtimali her zaman var ve acaba bu da onun olası sonuca vereceği bir yanıt olabilir miydi?

Kendi teyzemi ve kuzenimi ve kendilerine ait olmayan bir güç için ne kadar ileri gidebileceklerini hayal ediyorum. Mideme hastalıklı bir his yerleşiyor. Pusuda bekleyen geleceğin Jamie'leri mi?

Bu düşünceyi bir kenara itip dağınık kafamı oyuna veriyorum. Jamie'nin Osteomancer'ların güçlerini tam olarak nasıl çaldığını bulmam ve sonra bunun bana olmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyor.

"Peki nasıl çalışıyor?" Tüm bunları birinin ölmesine gerek kalmadan çözebilmek için umutsuz bir çabayla soruyorum.

Sorum Jamie'nin hastalıklı dikkatini Elon'dan bana çekiyor. Ürkütücü deniz mavisini bakışlarını bana çevirir çevirmez ağzından köpükler damlayarak nöbet geçirmeyi bırakıyor ama ben hissettiğim rahatlamayı bastırıyor ve tüm duygularıma gem vuruyorum.

Kafesimin bariyerinde duruyorum, tüm vücudum gergin, Elon'un iyi olup olmadığını kontrol edebilmeyi diliyorum. Yumruklarımı sıkıyor, sıkıntımı belli etmemeye çalışıyor ama başaramıyorum.

"Büyükannen de çok konuşkandı. Geldiğimi gördüğüne eminim ama fark ettiğimde artık çok geçti," diyor gizemli bir şekilde, beni mikroskop altındaki bir numuneymişim gibi incelerken başı yana eğik. "Buna tekrar kanmayacak kadar zekiyim" diye ekliyor ve sonra sunağın etrafında kurduğu şeye geri dönüyor.

Onu konuşturmak için bu kadar çaba yeter.

Kahretsin, Oprah biri sizi kaçırsa ne yapmanız gerektiğiyle ilgili bir program yapmamış mıydı? *Sizi asla ikinci bir yere götürmelerine izin vermeyin* diye vaaz verdiğine eminim ama o gemi çoktan denize açıldı, karaya oturdu ve engin ve soğuk okyanusun en derinlerine battı. Elmas düşüren yaşlı bir kadın bu hikâyenin kahramanı olmayacak - ya da en azından ben bunun olmayacağından yüzde doksan altı eminim.

Yıllar boyunca *SVU*'nun bir makalesinden veya sezonundan öğrendiğim daha fazla *şey olduğunu* biliyorum, örneğin *sana bir insanmışsın gibi bakmalarını sağlamak* gibi, ama sürtük zaten bana adımla hitap ediyor, bu yüzden bunu başka nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki arkadaşı olmaya çalışabilirim ama bunun sihrimi daha az istemesini sağlayacağından şüpheliyim. Kuzenini öldürdü, Tanrı aşkına, *arkadaş* kategorisinde olmanın beni *aile kategorisinden* daha güvenli yapacağını sanmıyorum.

Bir sonraki hamlemi anlamaya çalışırken sessizce Jamie'yi izliyorum, hala nefes aldığından emin olmak için Elon'a bakıyorum. Jamie her şeyin hasat ayında sona ereceğini söylemişti, bu yüzden sadece buna mı hazırlanıyor yoksa başka bir şey mi yapıyor emin değilim, ama her hareketini her şeyi geri alacak karşı hamleyi ortaya çıkaracakmış gibi izliyorum.

"Elfler ve perilerden geldiğimizi biliyor musun?" Jamie rastgele bir şey söylüyor ve ben de parmaklarımı çaprazlayarak bana gelen büyük bir şeytani monolog olduğunu düşünüyorum, her ne olaksa dikkatimi dağıtmaya ve uzatmaya çalışacak herhangi bir şey.

"Yani, doğrudan değil ama büyümüz onlar sayesinde var. Savaşları diğer büyülü yaratık ırklarını kızdırıyordu, bu yüzden insanları karışma soktular, onlara yetenekler verdiler ve onlardan fae ve elfleri ortadan kaldırmalarını istediler, böylece herkes tüm bu saçmalıklar olmadan hayatlarını yaşayabilecekti. Bunu hiç bilmiyordum," diye itiraf ediyor. "Sihrimi geri kazanmanın yollarını ararken unutulmuş eski bir kitapta buldum," diyor sunağı bir bezle ve çantasından çıkardığı şişedeki bir maddeyle silerken.

Temizleyicinin sıkılaştırıcı kokusunun beni etkilemesini bekliyorum ama onun yerine, bezinde herhangi bir deterjan değil de yağ ya da başka bir şey kullandığını düşündüren topraksı bir koku alıyorum.

"Görünüşe göre, ilk cadıların her türlü büyüsü varmış, ama başkalarına hizmet etmekten bıkıp güçlere karşı geldiğimizde, hepsi bir araya gelip sahip olduklarımızı elimizden almaya çalışmışlar, ama bu işe yaramayınca, büyümüzü parçalara ayırarak mahvetmişler. İşte bu noktada

Ayrı dallar geldi, sonra bu dallar zamanla daha da fazla çizgiye ayrıldı ve işte buradayız, bir zamanlar olduğumuz şeyin gölgeleri," diye duyuruyor etrafını işaret ederek. "Küçük sürtükler kendi dünyalarını bizimkine kapattılar ama her şeyi yeniden yoluna koyduğumda bunu değiştireceğim" diye mırıldanıyor.

Jamie arka cebinden bir çakmak çıkarıp çalıştığından emin olmak için kontrol ederken bana bakıyor. Kürsünün etrafında dolaşarak mumları teker teker yakıyor ve odadaki kan kokusu giderek güçleniyor. Midem huzursuzca çalkalanıyor ve içime yerleşmeye çalışan soğukla mücadele etmek için bacaklarımı ovuşturuyorum.

"Kitaplarda bulabilecekleriniz inanılmaz. İnsanların önemli olduğunu unuttuğu bilgiler ya da yeterince dikkatli bakarsanız bir araya getirebileceğiniz parçalar. Kader hepimizi buna yönlendirdi. Dalların teke dönmesini istiyor," diye mırıldanıyor Jamie, sanki kader kulaklarının arkasını kaşıyıp ona *iyi bir kız* olduğunu söylüyormuş gibi.

Gözlerimi deviriyorum.

Jamie yanağındaki iblis izlerinden birini kaşıyor, sanki dikkatini çekerek onu çağırıyormuş gibi. Kader bu kaçık için hiçbir şeye rehberlik etmemişti ama bir iblis aradığı bilgiyi ya da onu nerede bulacağını doğru fiyata takas edebilirdi.

"Mmmmmmm, zamanı geldi," diye anons ediyor ve bu anons kanımı donduruyor ve kalbim bir milisaniye içinde nispeten sakinlikten *oh olsun*'a sığıyor.

Neyin zamanı?

Etrafıma bakıyorum, bakışlarım sessiz bir yalvarış.

Lütfen bana ölme zamanımın geldiğini söyleme.

I Elon'a bakıyorum, sanki bir bakışıyla bana neler olduğunu anlatacakmış gibi, ama ayaklarından başka hiçbir yere bakmıyor.

Kahretsin. Bu muhtemelen kötüye işaret.

Jamie, Joker'in *herhangi bir* versiyonuna taş çıkartacak bir gülümsemeyle çantaya uzanıyor ve kahverengi, tüylü ve kıpır kıpır bir şey çıkarıyor. Jamie kafasını çevirmeden önce bunun bir tavşan olduğunu anlamaya ancak zamanım oluyor, kemiklerin mide bulandırıcı çatırtısı içimde yankılanıyor, ses midemi bulandırıyor. Zavallı hayvan onun acımasız pençesinde hemen gevşiyor ve cansız bedenini üzerinde tutup, leşten yüzüne kan damlarken ilahi söylemeye başladığında başka tarafa bakıyorum.

Her şey o kadar hızlı geliyor ki, yaşadığım şokun etkisiyle olduğum yerde kalakalıyorum. Bir dakika önce kitaplardan ve elflerden bahsederken nasıl oluyor da bir dakika sonra duygusuzca öldürüyor? Aklımın almadığı ya da anlamlandıramadığım bir ikilem bu. Her şey böyle mi başlıyor, bizi öldürmek ve sihrimizi yok etmek için kullandığı ritüel bu mu? Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve bir kemikle silahlanıp küçük kafatası silahlarımı vermeyi ya da bekleyip onları şaşırtmaya çalışmayı tartışıyorum.

Konuştugu dili daha önce duyduğum ya da sihirli bir şekilde tanıdığım herhangi bir Mancer diline benzetemiyorum. Latince de değil, daha gırtlaktan ve kaba bir şey. Daha önce yaktığı mumların alevleri titriyor ama hiçbir yerde bir esinti görmüyor ya da hissetmiyorum. Her hırıltılı kelimeyle birlikte kilisenin ışığı sanki güneş batmış ve ay doğmayı unutmuş gibi gittikçe kararıyor.

Her şey doğal değil ve endişe verici, vücudumdaki tüm tüyler etrafımı saran bu atmosferi reddetmek için diken diken oluyor. Jamie tavşanı bırakıyor, ceset onun deliliğinde kullanılmış ve şimdi unutulmuş bir ikincil hasar daha. Söylediği ilahiler daha da . İçindeki yakarışı duyabiliyorum ve ne yaptığını anlıyorum. Çağırıyor. Vücudundaki her işaret kırmızı sıcakta parlamaya başlıyor. Giysilerin altında saklı olması gerekenlerin bile üzerlerini örten kumaşı yakmaya başladığını görebiliyorum. Derisinden çok iblis izleri var ve gördüklerim karşısında dehşete düşüyorum.

Etrafında siyah bir sis birikmeye başladığında dehşet bedenime tırmanıyor. Yaptığı şeyin aptallığı bir üst seviyede, ama hiç siklemediği de açık. Daha önce hücremde bıraktığım kemik tozuna sihirli bir şekilde ulaştığımda içime işleyen acıyla boğuşuyorum. Etrafında dönmesi için onu çağırıyorum ve bedenim acıya yenik düşmeden önce elimden geldiğince koruma sağlıyorum. Yorgunluktan nefes nefese kaldığımda, zayıf bacaklarım beni yarı yolda bırakmadan önce çemberimin içinde diz çöküyorum.

Elon'a bakıyorum, Jamie'nin burada yaptığı şeyden kendini korumanın bir yolu olduğunu umuyorum. Duvarla onu hapseden iblis işaretleri arasında köşeye sıkışmış, gözleri hiçbir şeye sabitlenmemiş, sanki başına gelecekleri biliyor ve görmekle hiç ilgilenmiyor. Bunu başka tarafa bakmam için bir işaret olarak kabul etmeliydim ama bunun yerine bizi esir tutan kadına bakma hatasını yaptım. Etrafında dalgalanan kara bulut daha da şekillenirken içimde bir şok belirliyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum, boynuzlar, kanatlar, sadece normal görünümlü insan benzeri bir varlık, ama *FernGully*'deki tamamen şekillenmiş duman canavarına benzeyen şeye gerçekten hazırlıklı değilim. Eğer o duman canavarı korkudan donup kalmanıza ve altınıza işememek için savaşmanıza neden oluyorsa. Yoğun, keskin duman Jamie'nin ağzına doğru ilerliyor, başını acımasız bir vahşetle geriye itiyor ve onu acı verici bir istilaya benzeyen şeye katlanmaya zorluyor. Duman boğazından aşağı dökülüyor ve ben de onun bu varlığın etkisiyle tıkanmasını ve boğulmasını izliyorum. Kötülüğü içine çekerken gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyor ve o şey onun tarafından tamamen tüketildiğinde yüzünde gördüğüm rahatlama beni hasta ediyor.

Kıvranıyor ve inliyor ve daha yoğun duman üzerinde hareket etmeye başladığında, dokunup test ederken ve iblis izlerinin güneş patlamaları gibi yanmasını sağlarken kendini ovmaya başlıyor. Karanlık pantolonunun içine girdiğinde başka tarafa bakıyorum, bu boktan şeyin zihnime zaten olduğundan daha fazla kazınmasını istemiyorum. Etrafımdaki zeminde bulunan semboller parlamaya başlıyor

Ürkütücü bir şekilde, her an saldıracak bir yılan gibi onları izliyorum. Jamie'nin inlemeleri iniltiye dönüşmeye başlıyor ve sonra iniltileri çığlığa dönüşüyor. Etrafımdaki kemik tozunun neredeyse görünmez çizgisini izliyorum ve acısının sesini engellemek için daha mutlu zamanları düşünmeye çalışıyorum.

Belki şansımız yaver gider ve anlaşma yaptığı iblis onu sonsuza dek bitirir.

Kilisenin önünden dışarıya doğru lekeli bir güç dalgası yayılıyor ve sonra aniden sessizleşiyor. Kafamı kaldırıp baktım ama hiçbir şey yoktu. Jamie ve buraya davet ettiği her ne haltsa gitmiş. Mumlar hâlâ yanıyor ve içinde taşıdığı çanta sunağın üzerinde duruyor ama Jamie, duman ve ölü tavşan yok.

Bir süre sessiz kalıyorum, sanki psikopat gölgeli bir köşeden çıkacakmış gibi etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey olmuyor. Kilisedeki ışık hafifçe aydınlanıyor ve yere kazınmış semboller bir kez daha siyah olana kadar kararıyor ve soluyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Ölmemiştım. Henüz işkence görmedim ama az önce olanlar beni çok huzursuz etti.

"Bu da neydi böyle?" Zaten bildiğimden emin olmama rağmen soruyorum.

Böyle bir şeye tanık olacağımı hiç düşünmemiştim. Bana her zaman büyü dünyasındaki bazı varlıklarla uğraşılmanması gerektiği öğretilmişti ve iblisler de bunlardan biriydi. Belli ki kimse Jamie'ye bu dersi vermemiş çünkü aptal herif bir iblis çağırdı ve onunla bir yerlere gitti. Görünüşe göre Jamie Oprah'ın *seni ikinci bir yere götürmelerine asla izin verme* dersini de kaçırmış. Bunun onun için iyi bir şey olmasına imkan yok, bu da bizim için iyi bir şey olamayacağı anlamına geliyor.

"Jamie pillerini şarj ediyordu," diyor Elon, sesi donuk.

"Ona düşündüğüm şeyi mi yapıyordu?" Soruyorum ve sonra birden keşke sormasaydım diyorum. Bilmek istemediğim bazı şeyler var.

Elon neyse ki cevap vermiyor.

Oda kötü büyü, çaresizlik ve sülfür kokuyor. Burnumu kolumun kıvrımına gömüp kokuyu engellemeye çalışıyorum ve keşke bir pencere açabilsem diyorum. Sessizce düşüncelere dalıyorum ve bir insanı buna neyin sürüklediğini anlamaya çalışıyorum.

"Şimdi ne olacak?" Sesim ancak fısıltıyı aşarak soruyorum. İçinde duyduğum umutsuzluktan nefret ediyorum. Kendime savaşmam, ayakta kalmam gerektiğini söylüyorum.

güçlü, ama fiziksel ve büyüsel olarak tükenmiş durumdayım ve bir gün bile burada kalmadım. Elon aklını kaybetmeden nasıl bu kadar uzun süre hayatta kalabildi?

kadar uzun süre sessiz kaldı ki cevap vereceğini sanmıyorum.

"Geri dönecek," diyor bana, ağır sessizliği bozarak. "Ve döndüğünde, hepimiz dönmemiş olmayı dileyeceğiz," diye ekliyor gizemli bir şekilde, ama ne demek istediğini anlamak zor değil.

Geri döndüğünde, birimiz ya da hepimiz öleceğiz.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Kendime savaşağımı, pes etmeyeceğimi söyleyebilirim ama ya bu yeterli olmazsa? Döndüğünde ne kadar güçlü olacağını ya da neler yapabileceğini kim bilebilir? Evet, ben bir Osseous'um ama Jamie'nin artık ne olduğunu kim bilebilir? Bununla nasıl savaşağım?

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve başımı kemikli tepelere yaslıyorum. İçten içe beni ele geçirmeye çalışan umutsuzlukla savaşıyorum. Hillen Teyzemi ve küçük bir çocukken beni nasıl kucakladığını düşünüyorum. Beni kucaklar ve elleriyle saçlarımı düzeltirdi. Bana en sevdiği şarkılardan birini söylerdi, ben de en sevdiğim şarkıyı söylemesi için ona yalvarırdım, ta ki o beni gıdıklayıp sonunda yumuşayana kadar. Bir yığın sıcak battaniyeymiş gibi anılara dalar, şu anda çaresizce ihtiyaç duyduğum tüm şekillerde beni rahatlatmasına ve yatıştırmasına izin veririm.

"Savage Daughter "ı sessizce mırıldanmaya başlıyorum, sözler ruhumdan yükseliyor ve irademi güçlendiriyor. Atalarımı, yaşadıkları ve hayatta kaldıkları zorlukları ve sıkıntıları düşünüyorum. Kendimi acımasızca yalnız hissediyorum ama çocukken en sevdiğim ninni olan bu unutulmaz şarkının mesajını yankılayarak mırıldanırken, asla gerçekten yalnız olmayacağımı biliyorum. Hem burada hem de uzakta olan ailemin sevgisi bana yol gösterirken.

Gözlerimi açtığımda Elon'un beni izlediğini görüyorum. Melodimi mırıldanmaya devam ederken ona yarım bir gülümseme sunuyorum, her mısra ve nakarat hırpalanmış umuduma yatıştırıcı bir merhem oluyor.

Ayağıma bir şey çarpıyor ve irkiliyorum. Eğer burada iblisler ve deli cadıların yanı sıra lanet olası fareler de varsa, sanırım resmen kendimi kaybedeceğim. Bir kız ancak bu kadarına dayanabilir. Ayaklarımın dibinde sallanan açılmış kırmızı ve mavi bir digestives paketi bulmak için bakıyorum. Kafamı kaldırdığımda Elon'ın kafesinin kenarına yaklaşmış beni izlediğini görüyorum.

"Tadı graham krakeri gibi," diye garip bir şekilde beni bilgilendiriyor. "Onlara hiçbir şey yapmıyor, buraya geldiğimden beri yiyorum ve henüz çok fazla lif dışında bir şeyden zehirlenmedim."

Paketi elime aldım ve beslenme bilgilerine baktım. "Bu kurabiyelerde lif var mı?" Dalgınca soruyorum ve Elon kıkırdayarak başını sallıyor.

"Bilmiyorum, sadece şarkı söylemeyi bırakmanı sağlamaya çalışıyordum. İblis dölü tarafından öldürölme vaadi neyse de, sağır bir melodiyle işkence görmeyi reddediyorum. Benim bile sınırlarım var," diye kestirip ama gözlerinde arsız bir parıltı var.

"Üzerine otur ve dön, çok güzel bir sesim var," diye karşılık veriyorum, sahte bir kırgınlıkla ama yine de yaptığı jest için minnettarım.

"Hem sağır *hem* de alçakgönüllü! Az önce arkadaş kaçırma piyangosunu kazanmadıysam," diye dalga geçiyor ve ben başımı sallayıp yarım paket krakeri alıyorum.

"Pshhh, bunu biliyorsun," diye ilan ediyorum. "Bizi buradan nasıl çıkaracağımızı bulduğumda farklı bir melodi söyleyeceksin," diye ona karşılık veriyorum, birinin sindirim adını vermeye karar verdiği kahverengi kurabiye-kraker melezi şeyi ısııyorum. Evet, bu bana asla mantıklı gelmeyecek.

Tadı dilime yayılırken şaşkınlıkla elimdeki bisküviye bakıyorum. Haklıydı. Tadı graham krakerine benziyor... çok tuhaf ama güzel. Kalanını kışa hazırlanan bir sincap gibi ağzıma atıyorum ve Elon'ın sessizce kıkırdadığını duyup oturuyorum.

"Bizi buradan çıkarabilirsen hayatımızın geri kalanında istediğin melodiye söylerim," diye karşı çıkıyor, beyan şaka yollu ama altında bir hüznün yatıyor.

Sanki bu konuşmaya tanıklık ediyormuş gibi elimdeki yiyecek paketini ona doğru tutarak, "Bunu sana bırakıyorum," diyorum.

O kadar aç olduğumu düşünmüyordum, özellikle de Jamie'nin masum bir hayvanı öldürmesini ve ardından önümde sisli bir iblisle neredeyse sevişmesini izledikten sonra, ama ilk krakeri yutar yutmaz geri kalanını içime çekiyorum, aniden açlıktan ölüyorum. Elon'ın payının yarısını yediğim için kendimi kötü hissediyorum, yıldızlar onun benden daha çok ihtiyacı olduğunu biliyor, ama yine de yiyorum, iyiliği için minnettarım.

Brianne'a attığım bisküvilere bakıyorum ama hâlâ orada, dokunulmamış ve muhtemelen görölmemiş bir şekilde duruyorlar. Bir yanım yaşadıklarını atlatması için ona yardım etmek istiyor, diğer yanım ise tüm bunlarla istediği gibi başa çıkma hakkını kazandığını düşünüyor.

"Bu deli bize su getirecek mi?" Yemek borumda sıkışmış gibi hissettiren kalın bir lokmayı yutarken soruyorum.

Elon omuz silkiyor ve derin bir nefes veriyor. "Daha önce bize şişe getirmişti ama şimdi ne yapacağını kim bilebilir? Eğer gerçekten planlıyorsa

Yarın gece hepimizi öldürürse, muhtemelen zahmet etmeyecektir."

Onun sözleri beni daha da susatıyor ve bunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Sanki beynimi bir şekilde kandıracakmış gibi bir bardak su içiyormuş gibi yapıyorum, ama görünüşe göre beynime yeterince güvenmiyorum, çünkü kandırılmıyor.

"Kaynak hattın sen olduğunu mu düşünüyorsun?" Durup dururken soruyorum. Öyle olmadığından oldukça eminim ama aniden onun ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Belki o da kendini özel bir kar tanesi gibi hissediyordur ve benim yaşadıklarım gerçekten normaldir. Belki de her şeyi yanlış okuyorum.

İçgüdülerim gözlerini deviriyor ve *inkâr* gibi kelimeler savuruyor ve *az önce birine her zaman içgüdülerine güvenmesini söyleyen o cadı sen değil miydin?* İçgüdülerimin çok geçerli noktalarını görmezden geliyorum ve Elon'un cevap vermesini beklerken onu inceliyorum.

"Olabilir," diyor ve sözlerini yarım bir omuz silkmeyele nokt alıyor. "Öyle olup olmadığımızı nereden bilebiliriz ki?" diye soruyor ve ben de içimdeki ses hevesle elini kaldırıp "*Biliyorum, biliyorum!*" diye bağırırsa da kendi omuz silkmemele cevap veriyorum.

Artık boş olan digestives paketine bakıyorum. Bir an için onu inceliyorum ve bir çeşit silaha dönüştürmenin bir yolu olup olmadığını merak ediyorum. Ortaokuldaki not katlama günlerimde origami konusunda çok iyiydim ama nedense bu ambalajı bir kalbe ya da çiçeğe dönüştürmek tam olarak istediğim şey değil.

"Ninja yıldızı nasıl katlanır biliyor musun acaba?" Ambalajı kaldırıp işaret ederek soruyorum.

Elon bana şüpheyile bakıyor. "Yapmış olsam bile, planın ne, onu plastikle kesip öldürmek mi?" diye alay ediyor.

"Hayır, pislik, onunla bir oyun oynayabileceğimizi düşünmüştüm, ama eğer böyle yapacaksan, kendimi eğlendireceğim," diye tersledim, ona bir bakış attım.

"Vazgeçmiyorsun, değil mi? Aksini gösteren tüm kanıtlara rağmen gerçekten de bundan kurtulacağını mı düşünüyorsun?"

"Yani, gerçekten sadece zaman geçirmeye çalışıyordum, ama evet. Bir yolunu bulacağımı düşünüyorum. Oldukça iyimser bir cadı olduğumu keşfediyorum. Ne diyebilirim ki, cesur ve boktan biriyim. Merak etme, zamanla alışırın," kendimden emin bir şekilde. "Ayrıca, hepimiz etrafta oturup mutsuzluk içinde debelenemeyiz, herkesin umudunu yerel panayırdaki balon oyunlarından biriymiş gibi vuramayız," diyen bir bakışla karşılık veriyorum.

"Ah evet, eski cadı sihrini ondan alırken sunakta kanlar içinde kalana kadar neler olduğunu göremeyen bardağın yarısı dolu ahmak. Bu kadar özgür olmak," diye alay ediyor Elon, ama içinde gerçek bir zehir yok.

"Lütfen bardaklardan bahsetmeyin, dolu ya da değil, yapabileceklerimden sorumlu tutulamayacak kadar susadım," diye onu uyarıyorum.

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor, ben de başımla onaylıyorum.

sinirlenen biri için kullanılan deyim nedir acaba? Thangry?

Susuzluktan

mı?

Sipbitch mi?

Homurdanıyorum, ayyaş gibi konuşuyorum ama sadece biraz su istiyorum!

Kilisenin kapıları çarparak açıldı. Bu sefer yerimden sıçramadığım için kendimi tebrik ettim. Yine de aniden ortaya çıktı ama kendimi tuttum. Hadi . Jamie'yi gördüğüme çok şaşırdım. Daha uzun süre ortalıkta olmayacağını düşünmüştüm, bilirsiniz, tüm o cehennem sisi yüzünden. Sanırım iblisler bile iki pompalı mankafa olabiliyor.

Jamie'yi kiliseye geri dönerken izliyorum ve durmak ve yürümek dışında başka bir ayarı olup olmadığını merak ediyorum. Yanımdan geçerken bana doğru bakmıyor ve ben de onun en yeni iblis işaretine engelsiz bir bakış atıyorum. Kafasının yan tarafına kazınmış, etrafı çevrili sembolü görünce midem bulanıyor. Saçlarının kavrulmuş telleri, en yeni şeytani süslemesinin yan tarafında artık yok. Erimiş saç tutamları sızan yaraya yapışıyor ve o yanımdan geçerken içim cız ediyor.

"Hazır mısın, Leni?" diye alay ediyor, sesi kırılğan ve kızgın.

O yokken ona tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama belli ki öfkesini başka birinden çıkarması gerekiyor ve bu kişi ben olacağım gibi görünüyor. Korku, ölümcül bir arı kovarı gibi içime üşüşüyor. Adrenalinim buna karşı koymak için devreye giriyor ve ellerim titremeye başlıyor. Jamie "*Delio*" diye hırlamadan önce bir plan düşünecek zamanım bile olmuyor.

İblis büyüünün etrafımı sarmasını ve beni Jamie'nin emirlerini yerine getirmeye zorlamasını bekleyerek irkiliyorum ama bu gerçekleşmiyor. Bunun yerine, Brianne kilisenin ön tarafındaki kafesinden çekiliyor ve vahşice kürsünün merdivenlerinden yukarı sürüklenip sunağın yüzeyine sabitleniyor. Osteomancer hiç ses çıkarmıyor, çığlık atmıyor ya da tek bir itiraz sesi bile çıkarmıyor ve ben hangisini izlemenin daha travmatik olduğunu bilmiyorum, savaşı ve kaybeden birini mi yoksa baştan pes eden birini mi?

Başka tarafa bakmak istiyorum ama yapabilir miyim bilmiyorum. Ya bir şeyi kaçırsam ve sıra bana geldiğinde bu ölümle yaşam arasındaki farkı belirlerse? Jamie kendinden emin bir şekilde kürsüye doğru yürüyor ve daha fazla güç için pazarlık yapmak üzere kim bilir ne yaparken yanında getirdiği ve sonra bıraktığı çantayı karıştırmaya başlıyor.

Gümüş bir metal parıltısı gözüme çarpıyor ve Jamie'nin çantadan bir silah çıkarıp kot pantolonunun arkasına sokmasını izliyorum. Ardından büyük bir altın kase ve keskin görünümlü bir bıçak çıkarıyor. Çantanın içinden büyük bir Ziploc poşetine benzeyen bir şey çıkıyor ve Jamie poşeti açıp içindekileri kaseye boşalttığı anda birden midem bulanıyor.

Bu nasıl oluyor? Hayatı ileri sarıyormuşum gibi hissediyorum. Tek yapmak istediğim durdur tuşuna basmak, ama son sürat *bir travmaya* doğru sürükleniyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Jamie'nin bakışları karanlık bir şekilde parıldıyor ve acaba içine zorla giren iblisi temizledi mi yoksa iblis burada, onun gözlerinden gösteriyi mi izliyor merak ediyorum. Brianne hiçbir şekilde hareket etmiyor ya da savaşıyor ve onu bastıran kusurlu büyü tarafından tepki vermemeye mi zorlanıyor yoksa gerçekten umursamayı çoktan aştı mı anlayamıyorum. Ben ikincisini tercih edeceğim çünkü Jamie'nin yüzündeki kötü ifadeye bakılırsa, tepkisizlikten pek hoşlanmıyor.

Brianne'a yaklaşıp ve sorar: "Kâsede senin için ne var biliyor musun? Sadece bu an için özel olarak sakladım. Merak etmiyor musun?" diye soruyor hevesle, avıyla alay eden bir avcı gibi. "Bu kocanın kalbi," diye barbarca kışkırtıyor Jamie, kâsenin içindekileri höpürdeterek, yüzündeki kötücül ifadeyle.

Ona bağırarak istiyorum ama Brianne için ya da kendim için durumu daha da kötüleştirmek de istemiyorum. Ellerimle ağzımı kapatıyorum ve cadının donuk bakışlarına karşı gözlerimi kapatıyorum. Brianne'ın her kelimeyi duymadığı ya da bir şekilde ruhunun bu işkenceden kaçmasına izin verecek kadar parçalandığı yanılsamasına kapılmıyorum. Hayır. Yüzünden akan gözyaşları hâlâ orada olduğunu ele veriyor. Öfkelenmek, savaşıması için yalvarmak, bunu durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum ama sihrimi çağırdığımda acı beni acımasızca yere seriyor. Şokun etkisiyle nefes nefese kalıp vücudumun bana daha fazlasını vermesini talep ederek, Jamie ilahi söylemeye başladığında tekrar deniyorum.

I çantasından çıkardığı bıçağa uzanırken aciz bir öfkeyle çığlık atıyor. Ama kimse bunu durdurmak için kiliseye hücum etmediğinde, kader müdahale etmeyi reddettiğinde, onlara acele etmeleri için yalvarıyorum. Bir cadı kabuğunun zaten çektiği acıdan daha fazla acı çekmesini istemem. Ama sonra çığlıklar başlıyor.

Başka tarafa bakıyorum, vahşeti daha fazla kaldıramıyorum. Öfke kanımı donduruyor ve keşke kulaklarımı koparabilseydim diyorum. Brianne'ın pes etme çabalarına rağmen, vücudu kontrolü ele alıyor ve hiç şansı olmadığı açık olsa da onu hayatta kalmaya zorluyor. Ruhu onarılamayacak kadar yaralanmış ve paramparça olmuş ama yine de iblis kaltak acıyı ortaya çıkarıyor ve acı çekmekten zevk alıyor.

Sesler ve kokular bana saldırırken gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülüyor. Durdurması için dünyaya yalvarıyorum. Tüm o atıp tutmaları ve çılgın sanrılarıyla ne bekliyordum bilmiyorum. Yüzünün her yerinde ne kadar ileri gidebileceğinin kanıtını gördüm ama aptal kırım şu anda yaşanan insanlık dışı vahşeti göremedi. Odadan ışık çekildi ve çığlıklar sonunda kesildi. Ellerimi kulaklarıma götürüp yere yığıldığımı, ağladığımı ve daha fazlasını duymamaya çalıştığımı fark ediyorum.

Ama sessizlik... sessizlik neredeyse daha kötü.

Bunun ne anlama geldiğini biliyorum ve burada oturup bunun olmasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyorum. Yeterince mücadele etmedim, boşluğu bulmadım ya da Jamie'yi yaptığı şeyden vazgeçirmeye çalışmadım.

Buraya nasıl geldim ben? Doğru ya, her şeyi berbat ettim ve şimdi kendi aptallığımın bedelini sonsuza dek ödeyeceğim.

Gölgeler etrafımda tehditkâr bir şekilde birleşiyor, bir şey için ilk sıraya girmeye hevesliymiş gibi kilisenin önüne koşuyorlar, ama neler olduğunu görmek için bakmaya cesaret edemiyorum. Bir ilahi mırıltısı yükselmeye başlıyor, ses bu lanetli kilisenin içindeki taş yüzeylerden yansıyor. Sıcaklık iliklerime kadar hissediliyor ve sonra birdenbire, bir ışık ve acı parıltısıyla, arkamdan bir şey bana çarpıyor.

Sırtımı egecek ve beni yerden kaldıracak kadar güçlü bir kuvvet tarafından vuruluyorum, tüm hücrelerimi ateşliyor, aynı anda olduğum her şeyi yok ediyor ve yeniden inşa ediyor. Acı yakıcı ve ezici; nefes alamıyorum, çığlık atamıyorum, *neden* ya da *dur* kelimelerini bile düşünemiyorum. Soğuk içimi yakıyor ve etrafımdaki her yönden bedensiz sesler geliyor. Görüntüler zihnimde yanıp sönüyor, tanımadığım yüzler, hiç yapmadığım okumalar. Kemikler. Bir sürü kutsal kemik ellerimde toza dönüşüyor. Güç her atomumu güçlendiriyor. Sonra güç, soğuk dokunuşuyla olduğum her şeyi yakmaya geldiği kadar hızlı bir şekilde yok oluyor.

Çarpmanın etkisiyle vücudum çatırdayarak taş zemine düşüyorum. Yere düşerken Elon'a bir göz atıyorum, gözleri fal taşı gibi açılmış, dehşet bilgiyle dolu bir şekilde bana bakıyor. Zorlu nefeslerim bir buz bulutu gibi, her nefes alışımda ve ardından verişimde şişip iniyor. Yanağım kirli taş zemine yapışmış durumda ve bu şekilde yattığım başka bir zamanı hatırlıyorum. Yalnızca kemikleri kendime ilk kez mühürledikten hemen sonra dairem zemininde yatmışım. Atalarımın nankör kıcımlı tokatladığını sanıyordum ama şimdi bundan çok daha fazlası olduğunu biliyorum.

İçimde eşit ölçüde saygı ve dehşet birikiyor. Damarlarımdaki kemik büyüünün artık güçlendirilmiş dallarının gücünü hissedebiliyorum ama aynı zamanda onu bedenimden ayırmak isteyen dengesiz psikopatın aç bakışlarını da hissedebiliyorum.

Acı dolu bir inilti duyuyorum ve vücudumla tehlike karşısında çıkarmasına izin verilen sesler hakkında konuşmam gerekecek. Acı çektiğimizi ifade etmek için gerçekten çok daha korkutucu ve sert sesler bulmamız gerekiyor.

Arkamda bir yerden heyecanlı bir çığlık geliyor. "Oh, Elon, ben de sen olacaksın sanıyordum. Seni kurnaz küçük korkak. Tipik bir Kendrick'in en iyi bok olduğunu iddia , gerçekte ise

kurtçuklar buharlı yığınlardan besleniyor." Jamie sanki bu haber şimdiye kadar aldığı en iyi habermiş gibi gülüyor. Şu anda yaydığı yuhalama ve heyecanla Powerball kazandığını sanırsınız.

Hâlâ olduğum yerde donmuş durumdayım ve Jamie'nin nerede olduğunu göremiyorum. Az önce vücuduma çarpan güç dalgasının çözülmesini beklemek zorunda kalıyorum ve tüm bu gücün nereden geldiğini düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Bunca zamandır, kaçırın kişinin hem Ruh Cadılarında hem de Kemik Cadılarında ne istediğini merak ediyordum. Bu sorunun cevabını şimdi biliyor olmaktan nefret ediyorum. Brianne'ın kocası bir Ruh Cadısıydı ve Jamie 'ın büyüsunu almak için onun kalbini ve kanını kullandı. Eminim diğer kayıp Ruh Cadı'nın kalbi ve kanı da aynı kaderi paylaşmıştır. Elindeki tüm Kemik Cadıları yok etmek için kaç tanesini öldürdü? Bir cadının kanının diğer cadının büyü ihlalini mümkün kıldığı bilgisi beni tiksindiriyor ama beni asıl hasta eden şey, bu sayede ne kadar güçlü olduğumu hissedebiliyor olmam.

Jamie'nin yaptıkları yüzünden içimin kirlendiğini bana fısıldayan bu duygudan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Çalındığı cadılara ne olduğunu bile bile bu güçle nasıl yaşayabilirim? Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve göğsümde bir hıçkırık başlıyor.

Jamie'nin kahkahası ezici üzüntümün sesini bastırıyor, neşesi taze ve acılı yaralarım tuz basıyor. "Demek o kişi sensin. Kaynak sensin," diye mırıldanıyor, bir yerden acımasızca eğlenerek. "Bunun bizim Prens Kendrick olacağına inanmıştım ama hayır, o sadece bir sahtekâr, etrafta elmas gibi dolaşan bir cam.

Parmağım istemsizce seçirerek uzuvlarımdaki hissin geri geldiğinin sinyalini veriyor. Tüm dikkatimi ruhumda kaynayan cehenneme odaklıyorum.

"Sen olduğunu bilmeliydim. Bunca zamandır aramızda bir Kraliçe varken neden her şeyi camdan bir Prens'e verelim ki? Büyükkannenin dövüşme şekli beni uyarmalıydı, ama artık biliyoruz, değil mi Lennox?" diyor, sesi kulağıma daha önce olduğundan daha yakın.

Kafamın içinde alarmlar çalıyor, onun mide bulandırıcı yakınlığından değil, sözlerinden. İkinci kez büyükannemden bahsediyor, sanki o zaman oradaymış gibi... Düşüncelerimin yönünden çekiliyorum. Hayır. Bu mümkün değil. Ölü muayenecileri doğal sebeplerden öldüğünü söylediler, bu kaltak sadece benimle kafa bulmaya, aklıma girmeye çalışıyor.

Jamie bana, "Biliyor musun, de, başında durup ölümünü izlediğimde biraz böyle görünüyordu," diyor ve ben gözlerimi kapatıp sözlerini duymamaya çalışıyorum.

Yalan söylüyor. Orada olmasına imkan yok, bunu hissederlerdi.

"Gözlerinde aynı öfkeli ateş vardı ama vücudu buna ayak uyduramadı. Orada öylece yatıyor, göğsünü tutuyor ve nefes nefese kalıyordu, gözleri vücudunun asla izin vermeyeceği bir intikam vaat ediyordu. Yaşlanmak berbat bir şey." Çıtlıyor ve ben sanki biri kalbime buz kıracağı saplıyormuş gibi hissediyorum.

Acı, onun sözleriyle ruhuma işlemeye başlıyor. Gerçek, onun yarattığı çatlaklara ve kırıklara sızıyor ve ben hepsini kapatmak istiyorum. Hissetmeyi bırakmak istiyorum. Bu iğrenç kâbusu, kalbi onu yüzüstü bırakırken inanılmaz, sevgi dolu büyükannemin başında dikilirken hayal etmemek istiyorum.

Göğsümden bir hıçkırık yükseliyor ama onu susturuyorum.

Hayır, sadece kalbini değil... Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Jamie'nin sesi jiletli tel gibi içime işliyor, bu ifşaattan aldığı keyif kalbime asit gibi geliyor.

"Söylemeliyim ki planımı bozdu. Eğer yaşlı savaş baltasının kalbi durmasaydı, istediğimi, alacaklı olduğumu çoktan almış olacaktım ama hayır, sıradakinin kim olacağını görmek için beklemek zorunda kaldım. Neredeyse kuzenini alıyordum, hani şu güzel saçlı, titiz olanı. Ortaya çıkıp daireden bir şeyler aldığında, *neredeyse* silahı atlıyordum. İyi ki kemikleri alan değersiz pislik hakkında yüksek sesle şikayet ediyordu, yoksa onları öldürmek için zamanımı boşa harcayacaktım. Yine de cazipti."

Elim istemsizce seğiriyor ve her geçen saniye taş zemini tenimde daha fazla hissedebiliyorum. Bir şey rahatsız edici bir şekilde yan tarafıma saplanıyor ve umarım kırık kaburgalarım gibi daha kötü bir şeyin değil de bir kuş kafatası parçasının üzerinde yatıyorumdur. Gövdemin etrafında biriken bir sıcaklık ya da kanadığımı düşündürecek herhangi bir şey hissetmiyorum. Yaralarımı test etmek için ciğerlerime derin bir nefes çekmek istiyorum ama onun beklediğinden daha hızlı iyileşiyor olabileceğimi belli etmek istemiyorum. Sadece konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Neredeyse seni yakalıyordum. Seni dükkânına kadar takip etmeme saniyeler kalmıştı ama o kardeşin burnunu ait olmadığı yere sokması gerekti." Onu göremiyorum ama yüzükoyun yatan bedenimin üzerine çömeldiğini hissedebiliyorum.

Rogan'ın o gün dükkâna gelmesinden bahsederken Elon'ı işaret hayal edin.

O haklıydı. Sırada ben vardım.

Rogan'ın yüzü aklıma geliyor, tıpkı onu ilk gördüğümde hissettiklerim gibi. Bana yörüngeme çekildiğini söylemişti, ama aslında bence tam tersi doğru. Başından beri onun çekim gücüne kapılmıştım, sadece o sabah mutfakta dudakları dudaklarıma değene ve ikimiz de itiraf etmek istesek de istemesek de *daha fazlası* olana kadar gidici olduğumu bilmiyordum.

Jamie konuşmaya devam ediyor ama ben artık onu duymuyorum. Beni nasıl avladığını, Tad'i neredeyse öldüren büyüünün nasıl onun marifeti olduğunu ya da çok önceden bu hücrelere girmeye ne kadar yaklaştığımı dinlememe gerek yok. Bunun yerine plana odaklanıyorum. Bu katil sürtüğün hücremde olduğu gerçeğine odaklanıyorum. Haklı, gözlerimde büyükannem Ruby'nin ateşinin aynısı var ama vücudum... gayet iyi.

Fark ettirmeden altıma uzanıyorum ve üzerinde yattığım keskin kafatası parçasına bir yumruk atıyorum. Jamie hâlâ konuşuyor ve hâlâ yakınımda olduğunu hissedebiliyorum. Yine de tam olarak nerede olduğunu anlamak için başımı çevirmiyorum, onu uyarmamak için bunu körlemesine yapmam gerekecek.

"Oh, bu çok güzel olacak. Önce Elon'la oynayacağım, sonra da sen ve ben Kraliçe Osseous olacağız," diye hevesle haykırıyor.

Öyle mi? Bununla oyna, seni aptal amcık.

Bir saniye daha kaybetmek istemediğimden, elimi geriye ve yukarı vuruyorum. Kemik parçasının boğazına battığını hissediyorum ve tek umudum boynundan yakaladığım ve tüm bunları başladığından daha çabuk bitirebileceğim. Ama geriye dönüp baktığımda kemiğin boğazında olmadığını, gözüne saplandığını fark ediyorum. Daha çılgılık bile atmadan, ona bir güç dalgasıyla saldırdım. Kemiklerini kırmak ve ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar kanını kaynatmak istiyorum. Büyü ona o kadar sert çarpıyor ki etrafımda gürleyen bir çatlak patlıyor. Büyüm onun içini boşaltmaya başladığında Jamie çılgılık atıyor ama büyüünün gücü onu hücremden dışarı fırlatıyor ve karşı duvara çarptırıyor.

Büyü darbelerim iblis gravürlerine çarpar çarpmaz, Jamie'den kopuyor ve yakıcı bir acıyla bana geri itiliyor. Acıyor, her hücrem yanıyormuş gibi hissediyor ama artık ona boyun eğmeyeceğim. Buna katlanmak için kendimi zorlayabilirim.

Jamie üst üste yığılmış kirli sıraların üzerine yığılıyor ve baygın mı yoksa hareket edemeyecek kadar yaralı mı olduğunu anlayamıyorum. Her ne kadar istesem de, kendimi buna inandıramıyorum.

İçimdeki her şeyin bu kadar kolay olmasını ummasına rağmen o henüz ölmedi. Ona doğru adım atmaya çalışıyorum ama yerdeki sembollerin yanından geçmeye çalıştığımda geri savruluyorum ve tıpkı onları ilk geçmeye çalıştığımda olduğu gibi acıyla dövülüyorum. Uzun sürmeyeceğini bildiğim için dişlerimi sıkıyorum. Yanlışıyla dilimi sıkıştırdığım yerden kan tadı alıyorum ve bir şey ısırmadan önce çenemi açmaya çalışıyorum.

Acı azalıyor ve Jamie'nin titreyerek hareket ettiğini görmek için dönüyorum. Kolu kesinlikle kırılmış ve yan tarafında şekilsiz bir şekilde asılı duruyor. Hâlâ göz çukuruna saplanmış olan kemikten kan akıyor ve ayağa kalkmaya çalışırken çığlık atıp inliyor.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, daha fazla zarar veremediğim için kendime kızıyorum. Ona çok sert ve çok fazla güçle vurdum. Sihir olması gerektiği gibi ona batmak yerine, onu hücremden dışarı fırlattı ve lanet olası işaretler sihri ondan kopardı. Teorimi başka bir büyü darbesi göndererek test ettim ve eminim ki etrafımdaki bariyer hiçbir yere gitmesini engelledi.

Siktir!

Muhtemelen yapabileceğim en iyi atışı berbat ettim. Bir daha hücreme gelmeyecek, bir dahaki sefere hedefimi vurmamı göze alamayacak. Daha da kötüsü, bu hasar muhtemelen uzun sürmeyecek. Birkaç iblis işareti daha ve yağmur gibi sağ olacak. İçimde öfke birikiyor ve çığlık atmak, öfkelenmek ve bu kâbusun duvarlarını etrafıma yıkmak istiyorum.

"Seni aptal fahişe!" Jamie öfkeyle bağıyor, zalim deniz mavisini gözleri ateş ve kezzapla dolu. Beni dize getirmeyi amaçladığından emin olduğum şeytani bir kelime tükürüyor, ancak ödünç aldığı büyüsü bana gelmek yerine, acı içinde çığlık atmaya başlıyor ve yere düşüyor.

Vahşi bir hayvan gibi ona bakıyorum, bir hamle yapacak kadar yaklaşıp kadar zamanımı bekliyorum. İnliyor ve sağlam eliyle titreyerek yerden kalkıyor.

"Buraya gel Jamie, senin için bunu düzeltmeme izin ver," diye alay ediyorum, yırtıcı bakışlarım kolunun yanlış açılmasına odaklanıyor. "Yoksa bizden biriyle kafa kafaya gelemeyecek kadar küçük bir kaltak mısın?" Onu başka bir hata yapmaya itecek kadar kızdırabileceğimi umarak kışkırtıyorum. "Gel buraya, sana bir Kemik Cadı'nın gerçekten neler yapabileceğini göstereyim."

Sonunda ayağa kalkarken bana hançer gibi bakıyor.

"İşe yaramaz bir pislik ruhunu kaç kez satabilir, ha Jamie?" Talep ediyorum. "Bir döl çöplüğünden başka bir şeye para yatırmaktan bıkmadılar mı?" Acımasızca bağıryorum ve o gittikçe daha da öfkeleniyor. "İblisinize bir gün çok güçlü olacağınızı mı söylediniz? Ruhunun bu zahmete değeceğini? Bahse girerim bu işe yaramaz takası yeniden düşünüyorlardır, muhtemelen senin defalarca sıçıp batırmanı izleyip düzeltmeleri için yalvarırken kışkırlarıyla gülüyorlardır."

"Kapa o lanet çeneni," diye hırlıyor bana, ama akıllıca davranıp mesafeyi kapatmıyor. "Kendini bir bok sanıyorsun ama kafeste kim var, Osteomancer? Seni oraya kim koydu?" diye bağıryor bana.

"Senin iblisin yaptı," diye bağıryorum. "Bu sen değilsin," diye bağıryorum ona, elimle yeri işaret ederken. "Bunların hiçbirisi senin sihrin değil. Bunun için kendini sattın, buradaki lanet fahişe kim? Ben olmadığım kesin, seni aptal sürük. Senin olmayan bir şeyi alabileceğini mi sanıyorsun? Siktir git o zaman. Sana hak etmediğin bir şeyi vermektense ölmeyi yeğlerim."

Jamie gülüyor ve bu ses kilisenin içinde akortsuz çanlar gibi yankılanıyor. "Bencil bir kaltak ol. Lütfen kendini dışarı çıkar. Lanet olası ailenin geri kalanını avlamak ve alacağımı alana kadar hepsinin kanını akıtmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve ellerimi bizi ayıran bariyere çarpıyorum. Acı vücudumda kırılıyor ama yerimde durup Jamie'ye bakıyorum, onu öldürmeye yeminli bakışlarımda alev alev yanıyor.

Gülümsemesi hiç bozulmuyor. Yaralarına ve yüzünden damlayan kana rağmen, damarlarında akan delilik onu kazanacağından emin kılıyor. Sanırım hangimizin haklı olduğunu yakında öğreneceğiz.

Jamie kürsüye çıkmak için mücadele ediyor. Altın kâseyi ve kanlı bıçağı çantasına atmasını, sonra da mumları teker söndürmeye çalışmasını izliyorum. Çektiği acının dayanılmaz olduğunu söyleyebilirim ama bu beni burada daha az kapana kısılmış ya da daha iyi hissettirmiyor. Bir büyü yapmaya çalışıyor ama büyü bir şekilde onun aleyhine işlediği için sadece acı çığlıklarıyla sonuçlanıyor.

Her hareketini izliyorum ve bunun işaretleriyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum, belki de sihrimizi kullanmamıza izin vermeyen gravürler gibi davranıyorlardır. Üç kez daha deniyor ve son çığlığı Brianne'in cansız bedeninin her yerinde mavi bir ateşin patlamasına neden oluyor. Bir dakikadan kısa bir süre içinde, Osteomancer'ın kalıntıları ve sunaktaki tüm kan ve parçalar küle dönüşüyor.

Koku mide bulandırıcı ve buradan çıkmayı başarırsam kabuslarıma gireceğinden eminim. Kokuyu hafifletmek için gömleğimin yakasını burnumu ve ağzımı kapatacak şekilde getiriyorum ve Elon'a baktığımda, o da gömleğini yüzüne sarmış bir şekilde duvara yaslanmaya devam ediyor.

Jamie yaralarını iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor, baykuş kemiğini yuvasından çıkarmaya bile çalışmıyor. Kanı emmesi için etrafına kirli bir mendil sarıyor ve ben sessizce önümüzdeki yirmi dört saat içinde enfeksiyon kapıp ölmesini umuyorum. Yine de Elon ve benim o kadar şanslı olacağımıza dair nefesimi tutmuyorum. Sunak üzerindeki vahşetten arınana ve Jamie'nin çantası yeniden hazırlanana kadar deli kadının etrafta topallayışını sessizce izliyorum. Topallayarak kiliseden çıkarken çantasını arkasından sürüklüyor, giderken çift kapıyı açık bırakıyor. Sinirli ve endişeli bir nefes veriyorum. Yarın o sunakta Elon ve ben olacağız ve her ne kadar bu psikopatı alt edebileceğimi düşünmek istesem de aptallık edip onu hafife alamam. Onu durdurmak ya da oyalamak için bir yol bulmalıyım. Oyalanmayı bırakıp hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmanın zamanı geldi.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa.

OceanofPDF.com

I Ayna Elon, taş duvara yaslanmış, bir bacağını kaldırmış, dirseğini dizime dayamış. İkimiz de birbirimize tek kelime etmedik. Ne söyleyebiliriz ki? Umarım yarın ölmeyiz.

Tüm bu boktan gösteriyi bir nebze olsun daha az iç karartıcı hale getirebilecek şeyin ne olduğunu bulmak yerine, şu anda bir kafese hapsolmemiş birine bağlı olan ve her şey bitene kadar saatleri sayan o sinir bozucu küçük parçama odaklanıyorum.

Gece etrafımı sardı ve beraberinde ruhumu daha da yoran bir soğuk getirdi. Neyse ki kemiklerimi nasıl ısıtacağımı buldum ve şimdiye kadar büyü etrafımdaki iblis sembollerini rahatsız etmedi ve şok olmama neden olmadı. Şimdi, keşke biraz daha yiyecek ya da daha iyisi biraz su bulabilseydim. Gerçi belki de yapmasam daha iyi olur. Eminim dünyanın bir yerlerinde pratik bir yabancıнын önünde bir kovaya işemek ve sıçmak bir bağ kurma ritüeli olarak kabul ediliyordur, ama bu bir *Naked and Afraid* bölümü değil, ya da en azından henüz değil - bunun için şükürler olsun.

Elon'ı ve bu boktan kiliseyi dışarıda bırakarak gözlerimi kapatıyorum ve iplere odaklanıyorum. Yapmak üzere olduğum şeyin sihrimi sonsuza kadar mahvedebileceğini bilerek derin bir nefes alıyorum. Yine de artık sadece benim sihrim değil. Ayrıca Rogan'a kalıcı olarak bağlı olmak, bir sunağa bağlanıp öldürülmekten çok daha iyi olmalı. Bunu bir kez yaptığımda, muhtemelen geri dönüşü olmayacağını farkındayım, çünkü bu bağı kendi olabildiğince güçlü hale getirmek üzereyim. Bu bağlantıyı yapacağım

Çünkü ölmek istemiyorum ve Elon'un da ölmesini istemiyorum.

Umduğum gibi işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum ama bu hücreden çıkmak ve deli bir kaltağı avlamak dışında yapabileceğim tek şey bu. Rogan'ın beni hissetmesi için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bir şekilde bizi nasıl bulacağını bulabilir.

Bunu yapmanın en iyi yolunu tartıştım, bu bağlantıyı bir teneke kutu ve telli telefon gibi kullanmanın mümkün olup olmadığı konusunda ileri geri gittim. Umarım şu anda her neredeyse buna dikkatini verebilir ve bu onun yaralanmasına ya da ölmesine neden olabilecek bir dikkat dağınıklığı olmaz.

Burada bir şey yok.

Niyetimi yumuşak bir şekilde ipin etrafına sarıyorum ve sonra onu sertçe çekiyorum. Bağlantıyı sertçe çekiyorum ve Rogan'ın büyüünü kendime çekmeye çalışıyorum. Tarikat'ın beni ilk sorguladığı gün yaptığım gibi hepsini almıyorum ama dikkatini çekecek kadarını alıyorum. Bir süre sonra, ipi çekmek yerine *itiyorum*, Rogan'ın büyüünü ona geri besliyorum ve kendi büyümden ekstra bir destek ekliyorum.

Yavaşça, metodik olarak, işlemi iki kez daha tekrarlıyorum ve sonra bekliyorum.

Başımı soğuk duvara yaslıyorum ve Rogan'ın büyüü için bana yalvardığı o günü düşünüyorum. Ona istediği şeyi verdiğimde ve ruhlarımızın vedalaştığını hissettiğimde hissettiğim kesinliği düşünüyorum. Bu çok uzun zaman önce olmadı, ama tipik Osteomancer Osseous tarzında, o zamandan beri bir ton şey oldu ve bu da bazı şeyleri yeniden gözden geçirmeme neden oluyor. Belki de yaklaşan ölümün etkisiyledir, ama yaşananların bir kısmı bana eskisi kadar korkunç gelmiyor, içinde sıkışıp kaldığım kilisenin dört duvarı arasında yaşananlar kadar sonlu gelmiyor.

Rogan yanılıyordu.

Rogan da çok üzgündü.

Ve belki de, önceki inançlarımın aksine, bazı şeyler uğruna savaşmaya değer.

Babamın bana yaptıklarına terk edilme ve incinme gözlüğüyle bakarak uzun zaman geçirdim. Ancak burada, belki de göreceğim son yer olan bir kafeste kapana kısılmış bir şekilde otururken, onun yaptıklarına sevgiyi gerçekten anlayan birinin gözünden bakmak için yeterince zaman harcamadığımı fark ettim. Annemi seviyordu. Onunla birlikte olmak istedi. Evet, ben bu seçim yüzünden acı çektim ama biliyorum ki o da annem olmadan çok uzun süre acı çekti.

zaman da. Bu berbat şeylerden biri, ama belki de her zaman düşündüğüm kadar affedilmez değildir.

Hiçbir şey olmayınca ipi tekrar çekmeye ve itmeye başlıyorum. Giderken Tad ve Hillen Teyzemi düşünüyorum. Onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum ve onlara daha fazlasını anlatmam gerektiğini fark ediyorum. Aklıma ailemin geri kalanı, ülkenin dört bir yanına dağılmış tüm teyzelerim ve amcalarım geliyor ve hep birlikte hikayeler paylaşıp güldüğümüzde bunun ne kadar harika olduğunu düşünüyorum. Buradan çıkarsam, kesinlikle bir aile toplantısı düzenleyeceğim, belki Gwen ve Magda'yı bile davet ederim.

Hayır, onlar hala açgözlü sürükler. Anımsıyorum, aklımı kaçırmıyorum. Burada Jamie vakası yok.

Ruhumda, doğrulmamı ve dikkat kesilmemi sağlayan bir çekim hissediyorum. Nefesimi tutuyorum, bu hissin tekrar gelmesini istiyorum.

Bir saniye.

İki.

Üç.

Tekrar oluyor ve Rogan'ın büyüünün sıcak bir patlaması içimi doldururken gözlerim yaşıyor. Bağlantıyı kavramak için çabalıyorum ve onu hissettiğimi doğrulamak için aşırı bir büyü yükünü ona doğru itiyorum.

Daha fazla sihir bana doğru itiliyor ve heyecandan nefesim kesiliyor, aniden mors alfabesi hakkında bir kitap okumuş olmayı diliyorum, çünkü ona hala burada olduğumu göstermekten başka onunla nasıl iletişim kuracağım hakkında hiçbir fikrim yok. Beni bir şekilde takip edebilir mi bilmiyorum. Bir keresinde bazı bağlı cadıların bunu yapabildiğinden bahsettiğini sanıyordum ama nasıl çalıştığını bilmiyorum.

Onunla daha önce yatmam gerektiğini biliyordum.

Belki o zaman aramızdaki bağ daha güçlü olurdu. Eğer ona haklı olduğunu söyleme şansım olursa Tad buna bayılacak.

Dersimi aldım, her zaman önce o sakin üstüne atlayın, sonra soru sorun.

Düşüncelerimi sihirle sararak elimden gelenin en iyisini yapıyorum. Nerede olduğuma ve neye benzediğine odaklanıyorum. Elon'ın burada olduğunu düşünüyorum ve Rogan'a Jamie'nin yüzünü gösteriyorum. Hepsini sihirle kaplıyorum ve sonra bu sihri ip aracılığıyla gönderiyorum. İşe yarayacak mı bilmiyorum ama denemeye değer. Ona bizi bulmasına yardımcı olabilecek her şeyin görüntüsünü gönderiyorum. Hatta bizi buradan çıkarırsa onun için ne yapacağıma dair sihirli görseller bile gönderiyorum.

Bilirsin, biraz ekstra motivasyon.

Ne kadar süre oturduğumu, gücü ileri geri takas ettiğimi bilmiyorum, ama sonunda azalmaya başlıyor ve sonra tamamen duruyor. Garip bir boşluk

Temas kaybı içimde kabarıyor ve yapabildiğim tek şey varlığımın her zerresiyle bunun yeterli olmasını ummak. Bir şekilde onu ve Tarikat'ı zamanında buraya getirecek bir şey yaptım.

Midem öfkeyle gurulduyor ve ona ters ters bakıyorum. "Kahretsin, şu anda bir Sloppy Joe için adam öldürebilirim," diye homurdanıyorum, sesim uğursuz sessizliği kesiyor.

Elon'a bakıyorum. Bacaklarını önüne uzatmış, başı da uyuyormuş gibi sarkıyor. Bu yerde uyumanın zor olduğuna eminim, bu yüzden onu kendi haline bırakmalıyım, ama şimdi acımasız sessizliği gürültüyle doldurduğum için, bunu garip bir şekilde rahatlatıcı buluyorum ve durmak istemiyorum.

"O sandviçin adını yasal bir adamdan aldığını biliyor musunuz?" Kimseye sormuyorum, sanki hiç kimse ve ben yasal bir konuşma yapmıyormuşuz gibi. "Aşçı gibi bir şeydi ve gevşek etli sandviçi bir sonraki seviyeye taşıdı, biraz da sos ekledi ve bum, Sloppy Joe doğdu."

Kimsenin söylemediği komik bir şeye cevap veriyormuşum gibi kıkırdıyorum.

"Biliyorum, *gevşek etli* bir şey sipariş etmek kulağa biraz sapıkça bir arka sokak iması gibi geliyor. Şimdi sırf insanları korkutmak için sekse kesinlikle böyle diyeceğim. *Evet, bebeğim, bana o gevşek eti ver, lütfen,*" diyorum - nedense ürpertici bir Güney Boston aksanıyla.

Kıkırdıyorum, çok eğleniyorum.

Tamam, belki biraz kaybediyorum.

"Sloppy Joe'nun Amerika dışında bir yerde, örneğin Londra' göbeğindeki lüks bir restoranda icat edildiğini hayal edebiliyor musunuz? Sloppy Joe gibi taşralı bir isimle ortaya çıkmasına imkan yoktu. Hayır, Untidy Josephs falan yerdik," diyorum en iyi İngiliz aksanımla. "Ben bir Untidy Joseph ve yanında ezilmiş bezelye alacağım," diye alay ediyorum ve sonra dilimi dışarı çıkarıyorum. "İki yaşından sonra kim bezelye püresi yer ki?" Sanki biri bana cevap verecekmiş gibi etrafıma bakınarak soruyorum.

"Neyin var senin?" Elon bana kızgın bir şekilde soruyor, yargılayıcı soruyu bana doğru fırlatırken başını kaldırıp bana bakma zahmetine bile .

İç çekiyorum. "O kadar çok şey var ki, ne kadar zamanın var?" Tırnağımın manikürünü karıştırarak şaka yapıyorum, onun rahatsızlığından en ufak bir rahatsızlık duymuyorum.

"Az önce bir cadının öldürülüşünü ve ardından, sanki ortaya çıkan kül yığını onun varlığının bütününe oluşturuyormuş gibi yakılarak yok edilmesini izledik..." Elon

diye haykırıyor, sunağı ve kürsüdeki kül yığınlarını işaret ederek, ki bunların kökenleri dehşet verici bir şekilde artık benim için bir sır değil.

Her bir gri yığını kaç cadının bedeninin oluşturduğunu merak ediyorum ve sonra bu soruyu bir kenara itiyorum, çünkü zihnimi onarılamayacak şekilde kırmaya çalışmıyorum.

"Biliyorum," diyorum ona, ses tonumda biraz hırıltı var.

"Eğer biliyorsan, nasıl oluyor da sanki bugün sıradan bir günmüş ve Jamie gibiler kazanmayacakmış gibi Sloppy Joes hakkında konuşuyorsun?"

"Buna bölümlere ayırma deniyor, Elon. Tüm bunları daha sonra danışmada çözmem gerekecek ama şu anda tek yapmaya çalıştığım yardım gelmeden aklımı kaybetmemek."

Elon esprisiz bir kahkaha atıyor ve yeşil gözlerini benimkilere dikeyyor. "Anlamıyor musun? Hayır. Bir. Geliyor. Geliyor. Tüm bunları hayatı boyunca planlamış bir psikopatla birlikte ıssız bir yerin ortasındayız. Buradan canlı çıkamayacağız."

Bu tavırla olmaz, olamazsın, diye aklımdan geçiyor ama bunu söyleyemeden dilimi ısırıyorum ve tıpkı büyükannem Ruby gibi konuşuyorum.

"Belki de değil," diye ciddiyetle kabul ediyorum ve bir süre sonra ekliyorum, "ama ertesi günü nasıl başaramayacağımı düşünerek geçirmeyeceğim. Tuhaf şeylerden bahsedeceğim ve o lanet bıçak kalbime saplanıp atmayı durdurana kadar bir şekilde bundan kurtulmanın bir yolunu bulabileceğimi umacağım. Ve o zaman bile, o kaltağın canına okuyacağım. Eğer bundan kurtulacağını sanıyorsa, başına başka bir şey gelecek demektir," diyorum ona kararlılıkla.

Başını iki yana sallıyor ama dudaklarının bir kenarındaki gülümsemeyi de gözden kaçırmıyorum.

"Ee, Elon Vesuvius Kendrick, bana en derin, en karanlık sırrını söyle," diye şakacı bir şekilde meydan okuyorum.

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. "Benim göbek Vesuvius değil..."

"Öyle olmalı ama bu ne burada ne de orada. Oyalanmayı bırak. Hadi, dökül bakalım... ve beni şu *ölümden döndüm* saçmalığıyla sıkma, ciddi ilginç dedikodular istiyorum," diyerek bir kaşımı sallayarak takılıyorum.

Kilise bir an sessizliğe gömülür ve Elon bariyerine doğru yaklaşır. "Az önce ne dedin sen?" diye soruyor, sesi son derece sakın ama gözleri uyarı dolu.

Etrafımıza bakıyorum ve Jamie içeri dalıp *da "vaaa"* demediğine göre bu konuyu konuşmamızda bir sakınca olmadığına karar veriyorum.

"Rogan'ın bana bundan bahsettiğini söylemedim mi? Benim hatam. Evet, bunu biliyorum. Bu yüzden sırlar kasını biraz daha derinlemesine kazman gerekecek, tamam mı?"

Elon olanlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyormuş gibi beni izliyor. "Neden... neden sana bunu söyledi?" diye üsteliyor ve soruyu kişisel algılamamaya çalışıyorum; ne kadar şarap içilirse içilsin bunun dost meclislerinde paylaşılacak bir şey olmadığı açık.

Derin bir nefes alıp onu inceliyorum. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Teknik olarak ona sordum ve bana gerçeği söylemesini talep ettim, ama Rogan'dan bu gerçeği öğrenmek için tek gereken şeyin bu olduğunu düşünecek kadar kendimle dolu değilim," diye açıklıyorum küçük bir omuz silkmeye.

Elon beni sanki bu bilgi her şeyi değiştirecekmiş gibi karşılıyor. Neredeyse omuzlarından bir yük kalktığını görebiliyorum ve kafasının içinde sıkışıp kaldığını, ölümden geri dönerse ne olacağı konusunda endişelendiğini hayal edebiliyorum, ya da daha kötüsü, ya dönmezse?

"Hadi, duyalım bakalım, kimseye söylemediğin bir şey var mı?" Az önce olanların ağırlığını dağıtmak için biraz ciddiyet davet ederek tekrar meydan okuyorum.

Elon bir an için düşüncelere dalıyor ve umarım yine kendi kafasının içinde kaybolmak yerine bir cevap düşünüyordur.

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bildiğiniz gibi görünenden daha derin ya da daha karanlık mı? Kendimi başarısızlığa mahkum edilmiş gibi hissediyorum. Çaldığım ve asla itiraf etmediğim çikolata hikâyeleri, *kardeşimin ve benim ölümden kurtulmamızın yanında sönük kalıyor ve bunun nasıl olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok.*"

Bir kahkaha attım. "Evet, sanırım bu doğru," diye kabul ediyorum. "Peki tamam, şu anda herhangi bir şey yiyebilecek olsaydın, bu ne olurdu?"

Elon inliyor ve karnını ovuşturuyor. "Şu anda neredeyse her şeyi yiyebilirim. Ama kocaman bir bahçe burgeri ve fırında tatlı patates iyi bir başlangıç olur" diyor ve bu ne kadar aç olduğumu gösteriyor çünkü normalde bu seçeneklere yan gözle bakardım ama şu anda ağzım sulanıyor.

"Peki ya sen?" diye hüzünle soruyor ve aklının nefis yemeklerde kaldığını anlayabiliyorum.

"Kesinlikle bir Untidy Joseph, oh... ve bir yığın soslu patates püresi," diye itiraf ediyorum, dudaklarımı yalayarak.

"Hangi yetişkin Sloppy Joes yer?" Elon soruyor ve ben onun zavallı, yoksun ve cahil yöntemleriyle alay ediyorum.

Elimi kaldırıyorum ve daha sonra kendimi gösteriyorum. "Evet. Ailemde garip bir rahatlık yiyeceği gibidirler. Hillen Teyzemin yanında gizli sosundan bir kavanoz yoksa dünyanın sonu gelmiş demektir. Yani, *Manwich*, kalbini dışarıda ye. Sosu o kadar güzel ki, içine bir sürü gizli sebze koyuyor ve ev yapımı ekmekle servis ediyor... Ah, tam bir şef öpücüğü," diyorum ona hülyalı bir şekilde ve sonra gerçekten şef öpücüğü veriyorum, çünkü bu kadar nefis bir şeyden bahsederken bunu yapmamak çok yanlış.

"Kahretsin, açlıktan ölüyor olmalıyım ama kulağa hoş geliyor," diye itiraf ediyor ve ben de gülümseyerek buradan çıktığımızda yapılması gerekenler listesine Hillen'in bu çocuğa dünyaca ünlü Sloppy Joes'unu yapmasını da ekliyorum. "Ama benim sorduğum bu değildi," diyor Elon, liste yapma düşüncelerimi yarıda keserek. "Kimseye söylemediğin en derin, en karanlık sırrının ne olduğunu bilmek istiyorum," diye soruyor, kaşlarını ilgiyle kaldırarak.

"Ne yani? Senin var da benim yok mu?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Pshh, hayır, benimkini zaten biliyordun, bu bir pasla aynı şey değil. Sadece senin de yemek yemen adil olur, böylece eşit bir oyun alanına geri döneriz," diye alay ediyor ve ben bu mantıkta herhangi bir hata bulamadığım için hoşnutsuz bir şekilde huff ediyorum.

Bunun yerine cevabın ne olduğunu düşünüyorum. Genelde derin ve karanlık sorulara babamla ilgili cevaplar veririm ama son zamanlarda hissettiklerimden sonra hâlâ bu şekilde bakmak bana doğru gelmiyor. Elon'ın yüzünü inceliyorum ve hiç kimseye söylemeyi düşünmediğim şeyi ona gerçekten söylemeli miyim diye düşünüyorum. Yani, bunu kendime bile zar zor itiraf ettim. Derin bir nefes alıyorum ve sanki bu bana gerçeği itiraf etme gücü verecekmiş gibi omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Kimseye söylemediğim, kabullenmekte zorlandığım sır... Sanırım kardeşine aşık olabilirim." İtiraf ediyorum, kelimeler sanki geri almamı bekliyorlarmış gibi önümde süzülüyorlar ama ben istemiyorum. "Bunu bana iki kez kazık attıktan ve seni benim yerime kurtaracağını açıkça belirttikten sonra söylüyorum, ama tüm bunlara rağmen onu hala olması gerekenden daha fazla önemsiyorum."

Elon sessiz, sessizce beni izliyor ve muhtemelen benim akıl hastası olduğumu düşünüyor çünkü kardeşini sadece kısa bir süredir tanıyorum ve zaman bile onu aradığımız içindi. "Peki bu neden sır olarak saklamak isteyeceğin bir şey?" diye soruyor bana usulca.

"Çünkü bunun beni *o kız* yapmasından korkuyorum," diye açıklıyorum, sanki *o kız* sağımda oturuyormuş gibi yanıma doğru genel bir hareketle.

"Bilirsiniz, kendisine doğru davranmayan ve değerini göremeyen bir adamın peşinden gitmeye devam eden kız. Pislik herif için bahaneler uyduran ve dramayı erkekten daha çok sevdiğini fark etmeyen kız." İç ekiyor. "O hatun olacağımı hiç düşünmemiştim ama işte beni gerçekten seçmeyecek bir cadıyla ilgileniyorum. Ve bu beni ne kadar rahatsız etse de, gerçek şu ki, onu sevebilirim. O da beni asla seveyecek olsa bile."

İtirafım bayat havada etrafımda dönerken göğsüme bir ağırlık öküyor. Hep bunun insanı hafifleteceğini düşünürdüm ama gerçekler ve muhtemelen asla sahip olamayacağım şeyler beni daha da ağırlaştırıyor. Fiziksel bir bağa razı olmaya, hareketlerini okumaya ve kendime daha fazlası *olabileceğini* söylemeye istekliydim, ama o zaman Rogan'ın bana söylediği şeyi görmezden gelmiş olurdum, *dikkatimin dağılmasına izin veremem, hiçbir şeyi Elon'un ve güvenliğinin önüne koyamam.*

"Ve hayır, tavşanları saklamana gerek yok, kimseye *Ölümcül Cazibe*'yi anlatacak değilim," diye ekliyorum Elon güvensiz sinirlerimin kaldıramayacağı kadar sessizleştğinde. "Bunun bir sır olduğunu unutma, kimseye söylemek gibi bir niyetim yoktu, o yüzden sakın ol."

Elon kıkırdıyor ve ağzının yarısı arsız bir sırıtışa dönüşüyor. "Senden neden hoşlandığını anlıyorum," diyor bana ve ben ona *gerçekçi* bir bakış atarken, içimden kalbim devam et diye bağırıyor.

"Bana öyle bakma. Umurunda olmadığı için mi senin için her şeyini ortaya döktüğünü sanıyorsun? Sen akıllı bir kızsın Osteomancer, bunu senin bile görmem gerek" diye takılıyor.

"Hayır," diyerek olgunluğumu gösteriyorum ve bu ifadeyi bir huff ile noktalamaktan kendimi alıkoymak zorunda kalıyorum.

Elon kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor. "Belki bunu tam olarak kabul ama kardeşim kimseye güvenmez. Sadece kendi sırlarını değil *benim* sırlarımı da sana emanet ediyorsa, bu çok büyük bir şey. Son derece koruyucu ve sadıktır ve bu sadece bana karşı gibi görünebilir ama ben onu tanıyorum. Eğer seni içeri alıyorsa, onun için tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyorsun. Seni incittiği için üzgünüm," diye söze başlıyor ve ben onu önemsiz bir şeymiş gibi geiştiriyorum.

"Hayır, gerçekten," diye devam ediyor, gözleri yoğun bir şekilde benimkilere kilitlenmiş. "Özür dilerim. Bunu yapmasının tek nedeninin benim ve güvenliğim söz konusu olduğunda tek yönlü bir zihne sahip olması olduğunu biliyorum. Keşke Rogan'a iyi olmadığını, uzun iyi olmadığını öğrenmesinin ona ne yaptığını anlatabilseydim. Bu haliyle onun daha sert bir kardeş olduğunu düşünürdünüz.

Ama Rogan'ın dünyasını sarstı, ailemiz ve ailemizdeki yerimiz hakkında bildiğini sandığı her şeyi lekeledi. Ve o zamandan beri sadece birbirimize sahibiz. "Amcam bana saldırdığında ve sonra Rogan ve ben gerekirken uyandığımızda, sonrasında gelen her şey dünyaya karşı ikimiz olduğumuzu pekiştirdi. Daha fazlasına alışmak için zamana ihtiyacı var. Sabra ihtiyacı var. Ama Lennox, o buna değer, her şeyden önce *bunu* bilmeni istiyorum. O bir insanın isteyebileceği en iyi cadı ve inanılmaz bir dost ve kardeş," diyor bana, boğazına bir duygu düğümü takılarak. "Ben onu hak etmiyorum. Bana her zaman bunun berbat amcamızın konuşması olduğunu ve buna gerektiğini söylüyor, ama onu gerçekten hak etmiyorum. Her iki şekilde , bilmiyorum. Onsuz ne yapardım, umarım bunu asla öğrenmek zorunda kalmam."

Elon gözlerini siliyor, yeşil bakışları tereddütsüz ve çelik gibi bir inançla dolu. Buna karşılık benim de gözlerim yaşıyor.

Yorgun bedenimdeki tüm inanç zerresiyle ona "Geliyor," diye güvence veriyorum. "Senin için geliyor."

Elon başını sallıyor. "Hayır, *bizim* için geliyor," diye düzeltiyor ve ben yanağımdan süzülen bir damla yaşı siliyorum.

İkimiz de sessiz bir şekilde düşüncelere dalıyoruz. Elon'ın sözlerini kafamda tekrarlayıp duruyorum, boşluklar ve tereddütlü kesinlikler arıyorum. Bir yanımda onun beyanında bir hata bulmak, Elon'ın sözlerinin içimde uyandırdığı umuda karşı kendimi korumak istiyorum. Ama az önce dile getirdiği samimi hususları göz ardı edemiyorum. Rogan kardeşini her şeyden çok seviyor; o cadı hakkında bildiğim bir şey varsa o da bu. Ve Elon haklı, Rogan bana sadece kendi sırrını değil, bu dünyada en çok sevdiği kişinin sırlarını da veriyorsa... bunun anlamını görmezden gelemem.

Yorgun bir nefes veriyorum ve henüz umudumu kaybetmemeyi seçiyorum. Yani, kaybedecek neyim var ki? Daha önce de kalp kırıklığı atlattım, yine atlatabilirim. Rogan buna değer, ben de öyle. Yüzümü küçük bir gülümseme kaplıyor ve Elon'un beni izlediğini görmek için ona bakıyorum. Sanki kafamdaki düşünceleri yeni favori kitabıymış gibi okuyabiliyormuş gibi o da gülümsüyor. Ona başımı sallıyorum ve sırtüstü yatmak için hareket ediyorum.

"Bir *casusluk* oyununa ne dersin?" Rastgele soruyorum ve Elon da kıkırdıyor ve uzanıyor.

"Yakılıp yıkılması gereken bir kilise görüyorum," diyor dalgın dalgın ve ben gülüyorum.

"Touché, Osteomancer Kendrick, touché."

Dudaklarından kaderin kulaklarına.

OceanofPDF.com

IYorgunum. Gerçekten uykuya dalacak kadar bitkin değildim, ki bu noktada hoş bir nimet olurdu, ama kesinlikle genel olarak mutsuz ve huysuz hissetmeye yetecek kadar. O gün kendimi bitkin hissettiğimi sanıyordum.

Bu şeytani büyüğü kafesin zırhında bir çatlak bulmaya çalışmamdan ve neden olduğu dayanılmaz acıya rağmen büyüğü kullanmanın bir yolunu keşfetme girişimlerimden önce, ama hayır. Artık tükenmiş ve bitkin hissetmenin ne demek olduğunu gerçekten anlıyorum. Kirli bir taş zeminde, uyku şortu ve ince bir atletten başka bir şey giymediğim bir gece, kendimi enkazın ötesinde hissediyorum. Gözlerim yorgunluktan yanıyor, ama tam zihnim ve bedenim buna teslim olduğunda, uğursuz çevrem ve soğuk devreye giriyor ve *o kadar da hızlı değil* diye kıkırdıyor.

Rüzgâr kilisenin hâlâ açık olan kapılarından içeri sızarak kürsünün zeminini kaplayan yaprak ve kül yığınlarıyla dalga geçiyor. Jamie'nin Brianne'ı öldürdükten sonra nereye gittiğinden emin değilim -ve sonra onu öldürmek için elimden geleni yaptım- ama bir daha geri dönmedi. İlk başta bu beni rahatlattı ama sabahın erken saatleri zalim bir sabah soğuşunu beraberinde getirdiğinde, titreyen bedenim sadece lanet kapıları kapatmak için ortaya çıkmasını dilemeye başladı.

Kemiklerimi ısıtmama yardımcı olan bir büyü buldum - atalarımın daha önce hatırladığım grimoire'a kaydettiği şık küçük bir büyü - ama sorun şu ki, bu büyüye sürekli büyü beslemem gerekiyor, bu yüzden uyku gibi şeyler imkansız çünkü beynimi sıcak kalırken gerçekleşmesine izin verecek kadar kapatamıyorum. Ne zaman uyuklamayı başarsam, kısa sürede titreyerek uyanıyordum.

Sinirli bir şekilde nefes alıp veriyorum ve bir kez daha dinlenebilecek kadar rahatlamaya çalışıyorum. Bugün hasat ayının ışığı altında olacaklar yüzünden buna ihtiyacım olacağını biliyorum. Tabii o zamana kadar bir kurtarma ekibi ortaya *çıkmasa*, gerçi Bonnie Tyler'ın aksine ben bir kahraman beklemiyorum. Düşüncelerimde kaybolmak için elimden geleni yapıyorum, okyanus dalgaları kumlu bir sahile vururken bir hamakta güneşin altında yıkandığım bir hayal kuruyorum. Su berrak, içilebilecek kadar temiz... aaaa ve şimdi ne kadar susadığımı ve bütün gece susadığımı hatırlıyorum.

İnliyorum ve güneşi engellemek ve beynimi aniden gece olduğuna ve şimdi biraz uyumamız için mükemmel bir zaman olduğuna ikna etmek için bir kolumu gözlerimin üzerine atıyorum. Ne yazık ki, bir süredir dışarısı aydınlık, mavi gökyüzü ve güzel bir şekilde değil, sadece dışarısı rahatsız edici derecede kasvetli olacak kadar aydınlık. Ancak bu ışığın hiçbirisi bu kilisenin içindeki karanlık gölgeyi gerçekten aşmadı. Kesinlikle hiçbir şeyi ısıtacak kadar değil. Bilmesem, güneş ışınlarının eşiği geçip Jamie'yi kızdırmaktan korktuğunu düşünürdüm. Ya da belki de ona sahip olan iblisin korkusu, çok çaresiz olduğum sıcak ışık dallarını kovalıyor.

Elon, muhtemelen benim sürekli homurdanmamdan ve taş zeminde sanki bir kaya parçası diğerinden daha rahat olacakmış gibi yuvarlanmamdan bıktığı için kendi hayal kırıklığı homurtusunu çıkarıyor.

"Taş zemin hoşuna gitmedi mi?" diye arsızca gözlemliyor, sesi çakıllı ve kuru, sesi bana zımpara kağıdı gibi sürtünüyor.

"Zemin gayet iyi," diye alaycı bir şekilde karşılık veriyorum. "Orada benim bilmediğim bir uyku tulumunuz ya da daha sıcak tutacak kıyafetleriniz yok mu? Ooooh, her zaman reklamlarını gördüğüm şu süslü Mor yataklardan birine ne dersin? Yani, gerçekten de hayatının en iyi uykusunu verirse *satarım*," diye saçmalıyorum, yan yatmak için hareket ediyorum, kolumun kıvrımı başımı yastıklıyor.

"Hayır," diye kıkırdıyor Elon ve yorgun, kirli elleriyle yüzünü siliyor. Biraz dağınık sakalının kıllarının avuçlarına sürtündüğünü duyuyorum ve nedense bu beni ürpertiyor. Bu sesteki kara tahtaya çakılan çiviler kadar nefret ettiğimi kim bilebilirdi?

Zoraki tutsaklıkta ne şeyler öğreniyorsun.

"Dün gece fırtına gibi horladığımı duydum," diye bir şekilde suçluyorum, her ne kadar içten içe kıskanıyor da. "Buraya bir ayı girdi sandım ve

Kış uykusuna yatmaya karar verdim ama hayır, sadece sen varsın," diye takılıyorum ses tonumda bir parça kızgınlıkla.

Gerçekten sinirlenmemeliyim, Elon'un çok şey yaşadığını biliyorum ve bu kesinlikle ona zarar verdi. Gerçekten, vücudunun bu şekilde kapanmasına . Eminim benimki de yakında aynısını yapacaktır, tabii bu geceden sonra ölmezsem.

Elon sahte bir şokla bana bakıyor. "Lütfen, makbuzları talep ediyorum," diyor sanki bir televizyon programında abartılı rol yapan bir avukatmış gibi.

"Tamam, telefonumu çıkarıp senin gece emisyonlarını kaydettiğim kaydı oynatayım," diye şaka yapıyorum ve sonra ikimiz de yüzümüzü buruşturuyoruz. "Bekle, bu doğru değil," diye düzeltiyorum, doğru cümleyi bulmak için beynimi zorluyorum. Birkaç vuruştan sonra hala aklıma gelmiyor. "Dinle, seni mastürbasyon yaparken gibi gelmeyecek alternatif bir cümle bulamayacak kadar yorgunum, bu yüzden ikimiz de neden bahsettiğimi biliyormuşuz gibi davranalım," diyerek omuz silkiyorum ve yorgun gözlerimi avuçlarımla ovuşturuyorum.

Elon gülüyor. "İyi ama videon yoksa hiç olmadı... horlamanın videosu, otuzbir çekmenin değil," diye düzeltiyor, sanki tam olarak neyi kastettiğini anlamamışım gibi. İkimiz de tekrar yüzümüzü buruşturduktan sonra gülmeye başladık. Ellerini teslimiyetle kaldırıyor ve başını sallıyor. "Tüm bu konuşmayı silelim gitsin" diyor utangaç bir tavırla.

"Tamamdır," diye kıkırdayarak hemen kabul ediyorum ve sonra ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz. "Demek çok horluyorsun," diye yeniden başlıyorum, sohbetimize yeniden dalıyorum.

Gülüyor ve sanki hayatında hiç bu kadar iğrenç bir suçlama duymamış gibi yüksek sesle bir nefes veriyor. "Ah lütfen, kadınlar horladıkları için hep erkekleri suçlarlar. Muhtemelen sendin, ama kültürel olarak kadınların narin ve titiz olması gerektiği için bunu kabul etmeyi reddediyorsun," diye alay ediyor, yüzünde arsız bir sırıtma beliriyor.

"Um... doğru kadınlarla takılmıyor olmalısın, çünkü benim tanıdıklarım sert ve vahşi. Ayrıca, hangi yüzyılda yaşıyorsun? Bugünlerde kadınlar kendi başlarının çaresine bakıyor, artık osurduğumuzu bile kabul edebiliyoruz," diyorum abartılı bir heyecanla, sanki bu haber pantolon giymeye ve eşit haklar talep etmeye başladığımızdan beri kadınların başına gelen en iyi şeymiş gibi.

Bir rüzgâr kilisenin içinden geçerken hızlıca ürperiyorum. Elon kıyafetlerimi sihirli iç ısıtıcıma verdiğim sihrî ayarlıyorum... ya da eksikliğini.

"Sana pantolonumu teklif ederdim ama şortunun bana uyacağını sanmıyorum ve benim de iç çamaşırım yok," diye açıklıyor, sanki beni kargosuna bakarken ve onu nasıl çalabileceğimi merak ederken yakalamış gibi.

Kesinlikle bir şey yapmadım. Hayır. Kesinlikle Rogan'ın kardeşine onu pantolonundan nasıl çıkarabileceğimi düşünmüyordum.

"Ew, sen de şu ürkütücü komandolardan mısın?" Yüzüm tiksintiyle buruşarak söyleniyorum. "Gerçekten, o şeyi hiç anlamadım. Seksi falan olması gerektiğini biliyorum ama birçok kez sürtünme kurbanı oldum ve bu çok acıtıyor. Dalların ve meyvelerin kot pantolonuna öylece sürtünürken nasıl duracaksın? Ahh."

Elon başını sallıyor ve yanaklarının sakalının altında dört ton daha kırmızıya döndüğüne yemin edebilirim. "Hayır, iç çamaşırı giyiyorum ama buradaki ilk haftamda onları yırtıp parçalarını tuvalet kağıdı olarak kullandım," diye açıklıyor ve bu itiraf neşeli sohbetimizin neşesini bizi bulduğumuz yerin gerçekliğine geri döndürüyor.

"Ah," diye cıvıldıyorum anlayışla, atmosferimizin ağırlığı bir kez daha üzerime çöküyor.

Dinlenme fikrinden vazgeçerek bir iniltiyle doğruluyorum. Çalıştığım her şeyin gömleğimin artık gerilmiş kumaşının içinde olması gerektiği gibi sıkışıp sıkışmadığını iki kez kontrol ediyorum. Ay, evde birçok kez kol deliğinden dışarı fırlayan bir göğüsle uyandığımı bildiği için tedbiri elden bırakmıyor. Bir esir arkadaşınızla sohbet ederken meme ucunuzun tüm bu süre boyunca onu taciz ettiğini fark etmekten daha kötü bir şey olamaz.

Bu gariplikten geri dönüş yok.

"Pekâlâ Elon," diye sesleniyorum iç çekerek. "Birden ona kadar bir ölçekte, çalıştığım yatak başı ne kadar kötü?" Buklelerimi kabartarak soruyorum, sanki bu yerde endişelenmem gereken en kötü şey asi bir yeylemiş gibi.

Gerçekten de, bir günden uzun süredir hiçbir şey içirmediğim halde vücudumun idrar üreterek bana ihanet ettiği gerçeğinden kendimi uzaklaştırmaya çalışıyorum. İhanet eden kişi, elimizde sadece bir kova olduğu ve bunun da sanitasyon amacıyla damlatarak kurutma yöntemini gerektireceği sefil gerçeğini de unutmuş görünüyor. Çünkü bir kovaya işemek yeterince kötü değil, ama bitleriniz kururken orada oturmak işleri gerçekten başka bir dehşet seviyesine çıkarıyor. Belki de Elon bu iç çamaşırı tuvalet kağıdı olayında bir şeyler bulmuştur.

Elon saçımı inceliyor. "Şey, sende şu küçük..." Bir elini başının arkasına götürüyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Arkada bir tavus kuşu durumu var ama sanırım senin işine ," diye dalga geçiyor ve ben de ona gözlerimi devirdikten sonra hızla söz konusu tavus kuşu durumunu parmaklarımla taramaya başlıyorum.

Elon ayağa kalkıyor ve kovanını hüccresinin arka köşesine itiyor. Açılan bir fermuarın belirgin sesini duyar duymaz başka tarafa bakıyorum. Sıvı kovanın dibine vuruyor ve düşündüğümde daha gürültülü. Kendi kovama bakıyorum ve huysuzca gerçekle yüzleşiyorum. Ayağa kalkıyorum, kaslarım ve kemiklerim pozisyon değişikliğine itiraz ediyor. Okyanus dalgalarında çok fazla gün geçirmiş eski bir korsan gemisinin güvertesindeymişim gibi her şey inliyor ve patlıyor.

Kendi kovamı köşeye itiyorum ve kıcıımı saklamak için ona doğru mu yoksa kıcıımı saklamak için ondan uzağa doğru mu işemenin daha kötü olduğunu tartışıyorum. *Kıç* kelimesine bir kahkaha atıyorum ve yana doğru olduğuna karar veriyorum. Sırtının hala bana dönük olduğundan emin olmak için Elon'a bakıyorum ve iç çekerek doğanın çağrısına teslim oluyorum.

Demek bu oluyor. İhtiyacın olduğunda bir SheWee nerede?

Nefesimi tutuyorum ve çişim Elon'inki kadar gürültülü değilmiş gibi davranıyorum. Sonuç olarak, düşündüğüm kadar utanç verici değil. Kovanın kenarına oturabiliyorum, böylece dörtlülerim yarı yolda ölmüyor. Gerçeği söylemek gerekirse, bundan daha kötü portatif tuvalet vakalarım oldu, diyorum kendime damla kurutma başlarken. Henüz iç çamaşırlarımı kaybetmeye hazır değilim, çünkü belki de onu bir tür silaha dönüştürebilirim, lastiği jartiyer gibi bir şey olarak kullanabilirim. Önümdeki duvarı oluşturmak için birlikte çalışan harç ve taş çizgilerini incelerken olasılıkları düşünüyorum. İşimi bitiriyorum, iç çamaşırlarımı ve şortumu çekiyorum ve sonra sanki cüzdanını kaldırmışım ve kaçmam gerekiyormuş gibi kovadan hızla uzaklaşıyorum.

Tam o sırada kilisede rüzgâr esiyor ve yemin ederim ki soğuk esintinin yarattığı uğursuz his yüzünden Jamie'nin kapıda belirdiğini görmeyi bekliyorum. Parlak, açık girişe bakıyorum ama kimse yok. Bir şekilde bir ağaca yaslanmış, iç yaralarına yenik düşmüş olduğuna dair umut içimde kabarıyor, ama ne kadar gerçek olmasını istesem de gerçekliğin fanteziyle kaçmasına izin vermiyorum.

İçime uzanıyorum ve ipi gözlemliyorum.

Geliyor. Bizi

bulacak.

"Saatin kaç olduğuna dair bir fikrin var mı?" Bakışlarım, içinden geçene bağlı olarak özgürlüğü ve aynı zamanda ölümü temsil eden kapılara sabitlenmiş halde soruyorum.

Elon başını hayır anlamında sallar ve bunun ötesinde bir tahminde bulunma zahmetine girmez. O da girişe bakıyor, açık kapıların ardında çimen ve ağaçlar görünüyor. İkimizin de yaklaşmakta olduğunu bildiğimiz şey hakkında endişeli ve olduğumuzu görmek kolay. Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, ama yardım edemem ama ilk önce hangimiz için geleceğini merak ediyorum.

Dün gece olanlardan sonra ben olacağımdan oldukça eminim. Ona saldırdığım için beni cezalandırmak isteyecek, böylece hakimiyetini yeniden kurabilecek. Ben ortaya çıkmadan önce üzerinde çalıştığı *işkence planına* sadık kalarak Elon'u sona saklayacağından şüpheleniyorum. Ya da en azından ben böyle olacağını umuyorum. Kafamın içinde küçük bir panik sesi var ve ilk Elon'un olabileceğinden korkuyor. Bu düşünce beni hasta ediyor. Ama zihnimde bu en kötü senaryonun gerçekleşmesini engelleyecek yollar üzerinde çalışıyorum.

Jamie son kez ayrıldığından beri tüm olasılıkları düşünüyorum. Amcaları onları öldürdüğünde Elon ve Rogan'ı ölümden döndüren şeyin bir şekilde tekrar gerçekleşebileceğine dair *joker* bir umut var. Ama ya gerçekleşmezse? Bunun garantisi yok, yani üzmektense güvende olmak ve tüm sonuçları gözden geçirmek daha iyi.

Zihnimi ele geçirmeye çalışan endişeyi uzaklaştırarak, Rogan'ın ve benim bağima büyü besliyorum. Bir dakikadan kısa bir süre sonra gücü geri çekiyorum ve Rogan'ın sessiz güvencesini bekliyorum. Az önce yaptığım şeyi taklit ederek bana geri ulaştığını hissettiğimde göğsümde kabaran rahatlamaya tutunuyorum.

Geliyor.

Ay doğup kaderimizi mühürlemeden önce buraya ulaşacak.

Başaracak. Yapmak zorunda.

Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. İşe dönme zamanı, günü daha fazla boşa harcamanın anlamı yok.

"Tamam, Elon," diye cıvıldıyorum ve ardından "*Hadi yapalım şunu,*" diye alkışlıyorum. "Çok acıtacak ama bu işaretleri zayıflatıp zayıflatamayacağımızı ya da muhtemelen aşırı yükleyip yükleyemeyeceğimizi görmemiz gerekiyor. Bu da ikimizin de büyü kullanmamız ve bizi durdurmak için her ne yapıyorlarsa onu aşmanın bir yolunu bulmaya çalışmamız gerektiği anlamına geliyor," diyorum ve beni tuzağa düşüren sembollerin ön saflarına doğru ilerliyorum.

Elon bir süre daha açık kilise kapılarını inceliyor ve sonra bana . Bir için tartışıyor gibi göründü ve sonra bana hızlı bir

Ellerini ceplerinden çıkarıp hazırlık için kollarını sallamadan önce başını salladı. "Tamam, ne yapmamı istediğini söyle."

Işimdi ayı ellerimle yerden sökmek istediğim sembollerin çizgilerini hızlandırın. Teknik olarak bunu denedim ama ne kadar *Hulk Smash*'lemeye çalışsam da piçler hiçbir yere gitmiyor. Bir çizgiden yukarı çıkıyorum, diğerini geçiyorum ve üçüncüsünden aşağı iniyorum, ta ki duvarla karşılaşp adımlarımı geri dönene kadar. Kafese kapatılmış bir hayvan gibi bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

İşaretleri incelerken ve onları anlamlandırmaya çalışırken her adımımı dolduruyorum.

Elon ve ben saatlerdir onlarla savaşıyoruz, zayıflıklarını arıyoruz, nasıl çalıştıklarını anlamaya çalışıyoruz ki onlara nasıl karşı koyacağımızı bulabilelim. Ancak tüm zamanımıza ve çabamıza rağmen, bizi acı içinde tekrar tekrar dizlerimizin üzerine düşürüyorlar ve başka hiçbir şey kazanamıyoruz. İlerleme kaydedemememizden bıkmış ve saçma sapan iblis taşlarını nasıl alt edeceğimi bulamadığım için kızgın bir şekilde homurdanıyorum.

Elon yerde yatıyor, son seferimizden sonra hâlâ kendine gelmeye çalışıyor ve daha ne kadar dayanabileceğinin sınırına yaklaştığını biliyorum. Önceki istifasını ne kadar yargılasam da, bir kez bile şikayet etmedi ya da durmamı istemedi. Ne zaman denemek için yeni bir seçenek bulsam, o da orada, yerde, benimle birlikte çılgılık atıyor. Ama bu sonsuza dek sürmez. Ve şimdi daha fazla zorlarsam, bu gece gerçekten ihtiyacı olduğunda savaşacak bir şeyi kalmayacağından endişeleniyorum.

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçiriyorum, saniyelerin akıp gittiğini hissediyorum. Dakikalar, avuçlarımdan hızla çekildikleri için avuçlarımda ip yanıkları bırakan saatlere dönüşene kadar ellerimin arasından kayıp gidiyor. Etrafımızdaki ışık çoktan değişiyor ve zamanın neredeyse dolmak üzere olduğunu iliklerime kadar hissediyorum.

Bütün gün çalıştık ve sessizce her an Rogan ve Tarikat'ın açık kapıdan içeri gireceğini ve tüm bunların sona ereceğini umuyordum. Jamie'ye bir tuzak kuracaklar, Elon ve benim onun işini izin verecekler ve hepimiz sağ salim evlerimize döneceğiz. Ama güneşin kavisi ufka doğru gittikçe yaklaşırken, bunların hiçbirinin olmayacağını kabul ediyorum. Psikopat ve şeytanına karşı sadece Elon ve ben varız.

Bir kum saatini ucundan tutup geri saymaya zorlamanın ne kadar eziyetli olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum. Bu şeytani bağları kırmaya yönelik her girişim, acıdan ya da hayal kırıklığından ciğerlerimizden kopan her çığlık, bir kum tanesinin düşüp kaçınılmaz olarak sonumuzu hazırlaması gibi. Elon ve benim herhangi bir ilerleme kaydedemediğimiz her an karnımıza saplanan bir hançer gibi, çünkü bize umut vermiştim ve sonra hepsi uçup gitti.

Bize yardım edecek bir şey bulabileceğimizden emindim ama ay yükselmekle tehdit ediyor ve ilk başladığımız zamandan daha iyi durumda değiliz. Jamie her an o kapıdan içeri girecek, şeytanını çağırarak, daha fazla güç çalacak ve sonra bizi teker teker bitirmek için geri dönecek.

Sabırsızlıkla tether'ı tekrar kontrol ediyorum. Sanki bir telefonmuş gibi izliyorum ve beklediğim önemli telefon görüşmesinin şu anda gerçekleşmesini istiyorum.

Hiçbir şey olmuyor.

Rogan'ı tekrar kontrol etme isteği aklımın bir köşesini gıdıklıyor, ama birbirimize bağlı olarak yaptığımız konuşmalardan söyleyebileceğim tek şey onun beni, benim de onu hissedebildiğim. Ne yazık ki, bu anlardan birbirimizin bir şekilde yanında olduğumuzdan başka çıkarılacak bir şey yok, ama Elon ve benim şu anda ihtiyacımız olan şey bu değil. Kendimi aramızdaki bağın güçlendiğine ve bunun Elon'un yakınlaşmasından kaynaklandığına ikna etmeye çalışıyorum ama bu sadece boş ellerime bakıp tüm bunların ne anlama geldiğinin ağırlığını hissetmemem için bana tutunacak bir şey veren hayali bir umut.

Boynumu geriyorum ve düşüncelerimin yönünü değiştirmeye çalışıyorum. Evet, yardım işareti olmaması berbat bir şey. Ama ben cesurum, lanet olsun ve hiçbir şey imkânsız değildir.

Umut var.

Ölmeyeceğiz.

Kafesimin kenarlarında adımlarken kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. Belki yeterince söylersem doğru olur.

Dışarıda bir yerde bir baykuş ötüyor ve sanki bir dede saatinin gongu vaktin dolduğunu duyuruyor. Sanki bu düşünce onu büyüyen sisin içinden çekip çıkarmış gibi, Jamie aniden kapı aralığında dikiliyor. Onun silüetine odaklanarak ve gözlerimin bana oyun oynaması için dua ederek hızlı hızlı gözlerimi kırıştırıyorum. Lanet ve ölüm dolu çantasını bir kez daha omzuna asmış halde kilisenin kasvetine doğru adım atıyor. Cesur olma çabalarım onu gördüğümde yok oluyor.

Kolunun iyileştiğini ve eskiden hasarlı olan gözünün olduğu yerde etine yeni bir iblis işareti kazındığını söyledi.

Sanırım benim için bir puan.

Ani ve sessiz varlığı tüylerimi diken diken ediyor ve sanki etrafımızdaki dünyanın tüm havasını ve sesini emmiş gibi. Her şey ürkütücü bir şekilde sessiz ve ondan dalga dalga yayılan tehdidi hissedebiliyorum. Kalbim göğsümde sanki bir kapıya öfkeyle vuruyor ve dışarı çıkmayı talep ediyormuş gibi çarpıyor. Kulaklarımda bir çınlama başlıyor ve zihnimde *"işte bu"* diye sessiz bir ilahi fısıldanıyor.

Rogan'ın çok geç olmadan iblis aleminden büyü dolu bir şekilde dönmesine kadar vakti vardır. Ama o bunu bilmiyor. Aptal bağımız ona hiçbir şey açıklamama izin vermiyor ve bizi zamanında bulamazsa ona ne olacağını düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Endişelendiğim sadece Rogan da değil, Jamie bunu başarırsa tüm cadılara ne olacak? Yani, sadece kemik büyüleriyle yetineceğinden şüpheliyim. Ya hep ya hiç tarzında bir psikopat. Bunu sorguladığım için bile nefret ediyorum, ama tek başına cadı ırkının sonunu getirebilecek kişiye mi bakıyorum? Daha da kötüsü, ölümler dışında kimse bunun geldiğini görmeyecek bile. Osteomancer'lara yaptıklarına baksana, bizden sadece iki kişi kaldı.

Jamie orada durmuş, sanki krallığını inceliyormuş gibi kilisenin içini incelerken korkumu yutuyorum. Yürümeye başlıyor, ayak sesleri beni endişeli sessizliğe karşı neredeyse gök gürültüsü gibi. Alarmımın içinden nefes alıyorum ve elimde kalan tek savunma hattını harekete geçiriyorum... sürtüğü kızdırıp Elon'u kurtarabildiğim kadar kurtarmaya çalışıyorum.

Jamie, kilisenin arka tarafındaki kapılarla beni buraya hapseden semboller arasındaki mesafeyi kapatırken bana bakmıyor. Dişlerini sıkmış, gözlerini mihraba dikmiş, sanki beni uçuruma sürükleyecek olan şey sessizlikmiş gibi. Yanından geçerken beni görmezden gelmeye çalışmakla o kadar meşgul ki kovama uzandığımı ve içindekileri ona doğru fırlattığımı görmüyor.

Lütfen bunun geçmesine izin verin. Lütfen bana karşılık verme.

Sıvının sembolleri geçip Jamie'nin üzerine sıçramasını heyecanla izlerken sessizce *çış* duamı okuyorum. Kutlama için ellerimi kaldırıp bir onay *çığlığı* atmak üzereyken kafasını bana çeviriyor ve hırlıyor.

"Sepha."

Azap her yanımda patlıyor. Bir an orada durmuş Jamie'nin yüzünün bir kısmına, saçlarına ve kıyafetlerine sidik damlamasını izliyorum ve sonra her santimime minik iğneler batırılıyormuş gibi hissediyorum.

Bir çığlık attım. Bunun olacağını biliyordum. Onun damarına basmak her zaman misillemeye sonuçlanacaktı ama tutmaya çalışsam da, kova zıplayarak uzaklaşırken yere yığıldığımda içimden bir inilti kaçıyor. Elon bağılıyor; bana mı ona mı, emin değilim. Ona susmasını, dikkatini benim üzerimde tutmasını söylemek istiyorum ama ağzım acıyı bastırmaktan başka bir şey yapamıyor. Bana saldıran acıya rağmen başımı kaldırmaya çalışıyorum ve ona dik dik bakıyorum. Jamie'ye hırlamakla o kadar meşgul ki fark edemiyor. Görünüşe göre Elon'ın kendi planı var ve bu kendi kışını kurtarmayı içermiyor; benimkini kurtarmaya çalışıyor.

Ugh. Rogan'ın ona benden daha çok ihtiyacı olduğunu bilmiyor mu?

Bencilce bir yol izlemeyi düşündüm. *Kaynak* olarak tüm güce sahip olduğumu ve bu fedakârlık senaryosunda daha uzun süre dayanmamın daha iyi olabileceğini düşündüm, ancak tüm gece ve gün boyunca bunu bir ileri bir geri savurdum ve yapamıyorum. Başkası pahasına kendimi kurtarmak bana asla doğru gelmeyecek. İşte buradayız.

"Kapa şu lanet çeneni!" Jamie çığlık atarak ellerini kulaklarına götürüyor ve sanki Elon'ın ona homurdanmasını engellemeye yetecekmiş gibi ellerini kapatıyor.

Sesi, sanki her şey çok fazla geliyormuş gibi, kontrolsüz bir panikle çınlıyor ve Jamie'nin kontrolün sınırında sallanıp durduğu izlenimini ediniyorum, sanki kırılma noktası dar bir çıkıntının diğer tarafındaymış gibi.

Keşke onu itebilsem.

Jamie dikkatini kaybedip kürsüye doğru koşmaya başladığında acı kesiliyor. Sanki yeterince hızlı kaçamıyormuş gibi hareket ediyor ve en son buraya geldiğinden beri neler olduğunu merak ediyorum. Daha önce olduğundan çok daha öfkeli ve boyun eğmiş görünüyor. Çanta neredeyse sunağın tepesine çarpıyor ve Jamie orada öylece duruyor, hızlı ve düzensiz nefes alıyor. Bir süre sonra başını kaldırıyor, yüzündeki sidiğe bulanmış saç tellerini silerken tek deniz mavisi gözünü bana dikeyiyor.

"Seni mahvedeceğim," diye haykırıyor bana. "Öbür dünyada çığlık atıyor olacaksın, işte seni bu kadar kötü mahvedeceğim," diye tehdit ediyor şiddetle.

Ona arsız bir sırıtma fırlatıyorum ve yerden kalkarken titreyen uzuvlarımı örtmeye çalışıyorum. "Annen," diye karşılık veriyorum tereddüt etmeden.

Anında yüzümü buruşturmak istiyorum.

Gerçekten mi, Lennox? Elinden gelenin en iyisi bu mu?

Kendimi savunmam gerekirse, delicesine susadım ve az önce hafif bir işkenceye maruz kaldım.

Elon beni yargıladığını belli eden bir kahkaha atıyor. *Biliyorum, biliyorum*, diyen bir bakışla değerlendirmesini reddediyorum. *Isınmam için bana bir dakika ver.* Ayağa kalkıp Jamie'ye bakıyorum. Gözlerinde vahşi bir çılgınlık parıldıyor ve yüz hatlarına delilik kazınmış.

"O zaman neyi bekliyorsun?" Meydan okuyorum. "Çılgınlıklar başlasın. Bakalım tüm bunlar istediğin gibi olacak mı? Demek istediğim, senin aptal kışının her şeyi hesaba katmasına *imkân yok*. Diğerlerinin büyüsunün sana gelmek yerine kaynağa geri döneceğini bile bilmiyordun," diye alay ediyorum. "Gerçekten de küçük bir şirretlik yapabileceğini ve büyüünün işbirliği yapacağını düşündün, ama unutuyorsun Jamie, buna layık olmalısın ve ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

Üst dudağında öfkeli bir seğirme kendini gösteriyor.

Görünüşe göre bir akor yakaladım.

"Büyü senden kaçmaya devam ettiğinde ne yapacaksın? Daha fazla çirkin iblis vaadi için üzerinde ne kadar yer kaldı?"

"Sanırım öğreneceğiz," diye bana çıkışıyor, çantasından yeni mumlar çıkarıyor ve öfkeyle hepsini etrafa diziyo. "Çok tipiksin, *Osteomancer Osseous*," diye alay ediyor. "Damarlarında biraz güç dolaştığı için benden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun. Bunu başka kimin düşündüğünü bilmek ister misin?" diye alay ediyor, yüzünde hınzır bir gülümseme. "Senden önce gelen diğer tüm ölü Osteomancer'lar, işte onlar. Devam et ve istediğin kadar saçmala, burada benim için kanını akıtırken, durmam için yalvarırken, altına işerken ve sıçarken ne kadar cesur olduğunu göreceğiz."

"Dört gözle bekliyorum, seni kuduz amcık. En azından orada çişimle kaplı tek kişi ben olmayacağım," diye kışkırtarak ona güzel bir ikiz kuş seti fırlattım.

Jamie sinirli bir çılgılık atıyor ve çantasını daha agresif bir şekilde karıştırmaya başlıyor.

Sinirlerim çıldırmış böcekler gibi çırpınıyo ama nefes alıp veriyorum ve sırtımı sıvazlıyorum. Kendimi *annenin* felaketinden kesinlikle kurtardım.

"Ne yapıyorsun sen?" Elon, sanki Jamie onun söylediği her kelimeyi duymuyormuş gibi fısıldayarak konuşuyor.

Ona kayıtsızca omuz silkiyorum ve yeşil gözleri beni incelemeye başlıyor, sanki planım aniden tüm tenime dövme yapılmış gibi. Başka bir şey söylemiyorum ve o da bunun tahmin edememiş onaylamayan bir ebeveyn gibi başını sallıyor. *bu* yüzden en başta ne yapacağımı ona anlatmamıştım. *Kaynak* olarak gücümü Jamie'ye devretmemem gerektiği konusunda benimle tartışabilirdi ve *ölümsüzlük* meselesi olmasaydı teknik olarak haklı olurdu. Bu, Jamie'ye ne verebileceğimi tamamen gölgede bırakıyor.

Elon'un bu kez geri dönmeme ihtimali olsa da, dönerse göze alamam. Bana göre bu, Jamie ve iblisin eline geçmesi için çok daha kötü bir güç. Rogan'ın geleceğini biliyorum. Umarım ikimizi de kurtarmak için zamanında gelir ama gelmezse, Elon'un sırrını korumak damarlarımda dolaşan güçten çok daha önemli. Bu konuda benimle aynı fikirde olmayacağını biliyorum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Beni durdurmanın bir yolunu bulması için ona zaman vermek istemedim.

Kesinlikle doğru söyledin.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve kafamın içinde vedalaşmaya başlıyorum. Çok geç olana kadar beklemek istemiyorum ve bunu doğru yapmak için çok fazla acı çekiyor olabilirim. Gitmeden önce sevdiğim insanların gözlerinin içine bakamayabilirim, onlara benim için ne ifade ettiklerini yüz yüze söyleyemeyebilirim. Ama sevgimin, minnettarlığımın, sözlerimin, amaçladıkları kişilerin kalplerine giden yolu bulmalarını umarak, bunları evrene bırakabilirim.

Tad ve Hillen'i, hayatım boyunca paylaştığımız tüm kahkahaları ve gözyaşlarını, kucaklaşmaları ve özel anları hayal ediyorum. Onlar olmadan nerede olurdum bilmiyorum ve bunun onlar için kabullenilmesi en zor şey olacağını biliyorum. Ben öldüğümde hayatın onlar için nasıl görüneceğini düşünmekten nefret ediyorum ama birbirlerine ve ailenin geri kalanına sahip olacaklarını ve işler çok fazla gibi hissettiklerinde birbirlerine yardım edeceklerini biliyorum. Rogan'ı düşünüyorum ve umarım bu oyunu doğru oynarım da sonunda geldiğinde Elon hâlâ burada olur ve onu bulmak için katlandığı her şey boşa gitmemiş olur.

Kendime an için *kaybettiklerim* için ağıt yakıyorum, sadece sevdiğim insanlarla geçirdiğim zaman için değil, geleceğim için de. Bir gün sevgi, bebekler, kahkahalar ve maceralarla dolu olacağını umduğum bir gelecek. Görünüşe göre hiç olmaması gereken bir gelecek. Başımı kaldırıp Jamie'nin hazırlıklarını izlerken hüznün boğazıma düğümleniyor. Uzanıp bir avuç kül alıyor ve bir şeyler mırıldanırken sunağın tabanına yayıyor.

Lütfen tüm kayıplarının bir hiç uğruna olmasına izin vermeyin, evrene yalvarıyorum.

Jamie elindeki işe odaklanmış bir şekilde çalışıyor ve ben de içimde kuruyan çimento gibi yerleşen korkuyu kovmaya çalışıyorum. Canımın yanacağını, ölmeden çok önce ölmüş olmayı dileyeceğimi biliyorum. Buna hazır olmaya çalışıyorum ama insan bir şeye gerçekten hazır olabilir mi bilmiyorum. Yavaş, ölçülü, hafif titrek nefesler ciğerlerime girip çıkıyor. Onları dengeli hale getirmeye, hayatımla ve onu kaybetmekle yüzleşmeye çalışıyorum.

Jamie kirli görünümlü bir bezle sunağın üzerindeki bir şeyi siliyor ve ben de bunu en son yaptığında iblis çağırmasının ne kadar sürdüğünü hatırlamaya çalışıyorum. Brienne'ı öldürmeye hazır bir şekilde kiliseye geri dönmeden önce ne kadar zaman geçtiğini tahmin etmek için elimden geleni yapıyorum. Sanki tam kırk üç dakikam olduğunu bilmek tüm bunları daha katlanılabilir kılacakmış gibi zaman çizelgesini hesaplıyorum.

Elon'a bakıyorum, gözleri ateş ve kararlılıkla dolu. Adam kesinlikle kızgın.

"Pes mi ediyorsun?" diye suçluyor, yüzünde alaycı bir küçümseme ve bakışlarını dolduran hayal kırıklığı. "Mücadelene ne oldu, Osteomancer? O iblis işaretlerinin içinde ortaya çıktığından beri her sinirime dokunan o sarsılmaz kararlılığın nerede?" diye soruyor ama ben ne yaptığını biliyorum. Gözlerinden akmaya başladığını gördüğüm yaşlarda, yorgun yüzüne kazınmış ıstırapta yazıyor. Başına gelecekleri o da en az benim kadar biliyor ve ikimiz de diğerini hayatta tutmak için savaşıyoruz.

"Sen iyi bir cadıydın, Elon," diyorum ona, boğazımdaki bir düğümü çabucak temizleyerek.

"Kes şunu," diye hırlıyor, kendisini çevreleyen iblis sembollerinin iç kenarında huzursuzca adım atmaya başlarken panik sözlerini boyuyor. "Savaşmalısın Lennox. Rogan'ın sana ihtiyacı olacak," diye yalvarıyor ama ben başımı sallıyorum ve boğazımdaki sıkıntıyı bastırmak için yutkunuyorum.

"Ben değil, sen," diye karşı çıkıyorum, tartışmak için ağzını açtığı anda başımı sallıyorum. "Sana ihtiyacı olacak," diyorum ona, sesimin istediğim kadar güçlü çıkacağına güvenmeyerek.

Bir patlama sesi ikimizin de dikkatini kilisenin önüne çekiyor ve mumların çoktan yakılmış olduğunu görüyoruz. Kalbim hızlanıyor, onun başka bir masum hayvanı parçaladığını görmeye hazır değilim. İlki yeterince yaralayıcıydı.

Elon'a dönüp bakıyorum, gözleri kilisede yardım arıyormuş gibi zıplıyor.

"Yapma Elon," diye uyarıyorum onu ne yapacağını, ne söyleyeceğini hesaplarken. "Hapisten kurtulma kartına sahip olduğunu düşündüğünü biliyorum ama ya bu sadece bir kez işe yararsa?" Ona şifreli bir şekilde söylüyorum ve keder dolu gözlerinde sözlerimin gerçekliğinden ne kadar nefret ettiğini görebiliyorum. "Bu riski göze alamazsın. *Sana* ihtiyacı var," diye yalvarıyorum, gözlerim Rogan'ı, onun kaybının ona ne yapacağını düşünmesi için ona yalvarıyor.

Rogan bana Elon'ı seçmekle başka bir şeyi seçmek arasında benim bir faktör bile olmadığımı ilk söylediğinde, bu biraz canımı yaktı. Yani, anladım. O onun kardeşiymi ve o zamanlar benim anlayabileceğimden çok daha fazlasını yaşamışlardı ama yine de bunu duymak hoşuma gitmemiştii. Ama şimdi, Elon'un gözlerinin içine bakıp Rogan için dayanması, buraya gelip ona yardım edene kadar savaşması için yalvarırken, düşündüğüm gibi acıtmıyor. Kendimi ikinci en iyi ya da daha az iyi hissetmiyorum. Kızgınlık ya da kırgınlık yok. Doğru hissettiriyor. Şimdi anlıyorum. Elon her zaman uğruna savaşmaya değer biriydi ve umarım Jamie'nin bana yapmak üzere olduğu şeye karşı elimden geldiğince uzun süre savaşarak onu ve Rogan'ı onurlandırırım.

Elon sanki söylediklerimin gerçekliğini engelleyecekmiş gibi gözlerini kapatıyor ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Yanağından bir damla gözyaşı süzülürken "Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Ben hazırım ve Rogan haklı, sen buna değersin," diyorum ona, başımı kaldırdığımda Jamie'nin pantolonunun arkasına bir şey sıkıştırdığını görüyorum. Çantaya uzanıyor ve bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum; tavşan, kan, ilahiler... hepsinin yanlışığı.

Hâlâ sahip olduğum zaman zerreleri birer birer yok olurken ellerim titremeye başlıyor. Büyümle bağa dokunup Rogan'a son bir mesaj gönderiyorum. Yaşamak üzere olduğum şeyi hissetmemesi ve bu zayıf küçük bağlantının umduğum gibi bir boşluk olması için kadere yalvarıyorum. Ben öldükten sonra tüm sihrim ve yeteneklerim Jamie'ye değil ona geçecek.

Kaynağın ben olduğumu fark ettiğimden beri bunu çok düşündüm. Bu büyüü böylesine iğrenç bir varlıktan nasıl uzak tutabileceğime dair aklıma gelebilecek her türlü senaryo üzerinde çalıştım. Tek umudum Rogan'ın teyzesinin dediğı gibi aramızdaki bu bağlantının gerçekten bir nedeni olması ve Rogan beni kurtaramasa bile bir şekilde büyüü kurtarabilmesi.

Jamie geri döndüğünde ve ikinci ritüel başladığında olabileceğim kadar hazır olarak derin bir iç çekiyorum. Bakışlarım onu hala ayakta duruyor buluyor.

ama orada bulmayı beklediğim şeyi göremiyorum. Jamie'nin ellerinde kesilmeye ve bir iblisi çağırmak için kullanılmaya hazır masum bir hayvan yok. Hayır, onun yerine elinde vahşi görünümlü gümüş bir hançer tutuyor. Sunağın üzerindeki altın kâseyi gördüğümde kalbim sıkışıyor ve sonra koşmaya başlıyorum. Yere baktığımda zavallı bir Ruh Cadısı'nın kanlı kalbinin kalıntılarının olduğu boş bir torba görüyorum.

Gözlerim Jamie'nin zafer kazanmış zalim bakışlarına takılıyor.

Kahretsin.

Bu kısma gelmeden önce güçlenmesi gerektiğini düşünmüştüm ama yanılmışım. İblis çağırma ritüelini hazırlamıyor, sadece beni öldürecek olanı hazırlıyor.

Ve aynen böyle, kum saatinin tepesindeyim: boş, içi boş ve tamamen zamanın dışında.

OceanofPDF.com

E Jamie'nin ya da daha doğrusu iblisin aceleci davrandığını fark ettiğinde Ion parmaklarını kirli saçlarında gezdiriyor. Daha sert nefes almaya başlıyor, dehşet gözlerinden akıyor. Adımlarını Kafesinin içinde, onu köşeye sıkıştırmaya cüret eden her şeyi yok etmeye hazır vahşi bir aslan gibi görünüyor.

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Keşke bunu durdurma irademiz bunu mümkün kılsaydı.

Kaç kez orada kapana kısılmış bir şekilde durmak zorunda kaldı ve bu lanetli binanın önünde gerçekleşen dehşeti durduramadı? Kaç kez işkenceye katlanmak ve yara izleriyle yaşamak zorunda kaldı?

"Bakma, tamam mı Elon?" Beni ve olmak üzere olan her şeyi dışarıda bırakması için ona izin vererek uyarıyorum. Onun travmasına katkıda bulunmak istemiyorum. Ruhunu parçalayan bir şey daha olmak istemiyorum.

"Siz ikiniz birbirinizi kurtarmaya çalışırken çok şirinsiniz," diyor Jamie zehirli bir sesle, şeytani kıkırdaması kilisenin taş duvarlarında yankılanıyor. "Sanki yapacağınız herhangi bir şey zaten karar verilmiş olanı değiştirecekmiş gibi," diye alay ediyor. Ve sonra, tıpkı başka bir cadıyı öldürmesini izlediğim ilk seferde olduğu gibi, ağzını açıp "Delio!" diye bağırıyor.

İçimde bir çekim hissettiğimde midemde kabaran dehşeti bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Ama sonra, büyüünün bir kez daha başka birini ele geçirmesini dehşet içinde izlemek zorunda kalıyorum.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır!

Kafesimin önüne doğru koşuyorum ve sert bir şekilde kafese çarpıyorum, sanki bu çarpma beni ve Elon'u ayıran bariyeri kıracaktı gibi. Acımasızca ayaklarından çekilip sunağa doğru sürüklenirken çığlık atıyorum. "Hayııııı!" diye bağırırken içime çöken acıyı görmezden geliyorum, çığlığım vahşi ve ham panikle dolu.

*Benim olmam
gerekiyordu! Onun en
son gitmesi gerekiyordu!*

"Dövüş!" Elon'a emrediyorum, öfkeli gözlerim bir sonraki yemeğini yeni bulmuş bir akbaba gibi beni izleyen Jamie'ye kayıyor.

"Önce beni al!" Ona bağırıyorum, sözlerim yarı uyarı, yarı yalvarış. "Kavga etmeyeceğim, ne istersen yapacağım," diye söz veriyorum ona, ama göz açıp kapayıncaya kadar bu sözümün bir hata olduğunu anlıyorum.

Lanet olsun! Aptal, Lennox! Azarlıyorum, çünkü bu ruh kabusu için işe yarayacak bir pazarlık kozu değil. Tüm çabalarımıza rağmen savaşmamızı, acı, yine de ölmemizi istiyor. Bundan zevk alıyor. Bunun iğrenç gerçeği tek gözünde parıltıyor ve ben onu yüzünden söküp almak ve bir hiç olana kadar ezmek istiyorum.

"Seni orospu, ondan uzak dur," diye hırlıyorum, ellerimi büyülu bariyerime çarpıyorum, bana verdiği acıyı içime çekiyorum ve bunu öfkem için yakıt olarak kullanıyorum.

Kürsüye çıkan birkaç merdivenden yukarı sürüklenip sunağın üzerine zorla kaldırılırken Elon'un haykırıışları etrafımda çınlıyor. Vücudundaki her kasın gergin olduğunu görebiliyorum; elinden geldiğince mücadele ediyor ama iblis büyüü çok fazla.

Olanları durdurmak için aklıma gelen her türlü lanet ve tehdidi savuruyor çığlık atıyorum ama bunlar Jamie'nin zalimliğini beslemekten başka bir işe yaramıyor. Hayal kırıklığı içinde çığlık atıyorum, saçlarımı çekiyorum ve bu şeytani işaretleri geçmeye çalışıp başaramıyorum. Elon'ın onu yere yapıştıran büyüyle savaşmasını izliyorum ama yüzünde, vücudunda gördüğüm gerginliğin ötesinde hiçbir şey olmuyor. Gözleri benimkileri buluyor ve onlarda gördüğüm korku beni milyonlarca öfke parçasına ayırıyor.

Bunun olmasına izin veremem.

Bunu durdurmalıyım, ama nasıl?

Düşün, Lennox, düşün!

Sihrimi tekrar bariyere doğru itiyorum ama her seferinde olduğu gibi sekerek bana geri dönüyor ve zahmet ettiğim için beni cezalandırıyor. Jamie Elon'ın yanına gidip elini altın kaseye daldırırken acıyla hırlıyorum.

Kalbi yumruklayıp çıkarırken kan derisini kaplıyor ve ilahi söylemeye başlarken Elon'ın her tarafına sürmek için hareket ediyor.

Cildindeki her bir kızıl çizgiye ve kızıl sıçramaya tanık oluyorum, birdenbire Elon'un cildinde artık başka birinin hayatının lekesini görmüyorum, bir yol görüyorum.

Elon'ın sesi zihnimde yankılanıyor. *Jamie çıkmanı istemediği sürece bunlardan kurtulmanın bir yolu yok. Sihrimizi bozmak için tasarlanmışlar.*

Bizim

sihrimiz...

Kemik sihri...

Bunu daha önce nasıl düşünemedim bilmiyorum, ama mesele şu ki, artık damarlarımda dolaşan sadece kemik büyüğü değil. Bu olabilir mi? Bizi bu boktan durumdan kurtaracak anahtar bu mu? Elon'ın iblis büyüğüne karşı genel olarak cadı büyüğünü kastetmiş olması mümkün ama nedense ben öyle olduğunu düşünmüyorum. Bence özellikle bu kafeslerin Osteomancerlar için tasarlandığına işaret ediyordu.

Jamie'nin ilahilerini ve Elon'un boğuşma seslerini duymazdan geliyorum ve kafesimde etrafa saçtığım baykuş kafatası parçalarından keskin bir kemik parçası aramaya başlıyorum. Rogan'ın acele etmesini umarak telaş ve dehşet içinde bir mesaj gönderiyorum ve sonra bana neler yapabileceğini göstermesi için sihrime, Rogan'ın sihrine yalvarmaya başlıyorum.

Hücremin kenarından ince ama keskin bir kemik parçası kapıyorum ve aceleyle kafesimin iki iblis sembolü çizgisinin birleştiği köşesine, kürsüye en yakın köşeye gidiyorum. Jamie'nin ilahileri hafifçe değişiyor ve sesine heyecan karışıyor; başımı kaldırıp baktığımda bıçağının ağzını Elon'un kolunun derisine dayadığını görüyorum.

Kahretsin, çok hızlı hareket ediyor. Onu yavaşlatmalıyım. Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi düşünürken aklıma bir şey geldi.

Kendimi tamamen kaybetmiş gibi yüksek sesle ve sertçe gülmeye başladım. Sevincim abartının da ötesinde ama delinin dikkatini çekmem gerekiyor. Bu kadar eğlenceli bulduğum şey her neyse, sanki yan tarafımda bir dikiş varmış gibi tutuyorum. Başımı çevirdiğimde Jamie'nin gözlerinin olduğunu görünce rahatlıyorum. Rahatlamamanın dışarı sızmasına izin vermeyerek duygularımı bastırıyorum ve dengesiz bir sırtlan gibi kıkırdamaya devam ediyorum.

"Çok aptalsın," diyorum yüksek sesle, Jamie'yi gösterip gülerek. "Burada oturmuş anlamanı bekliyordum ama bir türlü anlamadın," diye alay ediyorum, o kadar sert kıkırdıyorum ki sesi beni bile rahatsız ediyor.

"Tarikat'ın beni almalarına izin vereceğini mi sanıyorsun gerçekten?" Ellerimi arkamda birleştirip keskin kemik parçasıyla ön kolumu gizlice keserken bunu ilan ediyorum. Kesik boyunca ısı birikiyor ama yeterince derin olduğundan emin olmak için kemik parçasını tekrar tekrar üzerinde gezdiriyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor sabırsızca.

"Etrafta başka tuzakların olması ihtimaline karşı beni bulabilecekleri bir yedekleri olduğunu düşünmedin mi?" Kaşlarımı kaldırarak ve yargılayıcı bir şekilde kıs kıs gülererek soruyorum. "Bu arada güzel not, Tarikat teknisyenleri bu büyü parçasından çok etkilendiler," diye teklif ediyorum, biraz iltifatın onu dinlemesini ve bıçağını Elon'dan uzak tutmasını umarak.

"Geliyorlar Jamie," diye uyarıyorum onu, parmaklarımdan düzenli olarak kan damlamaya başladığını hissederken kendi dengesiz gülümsememi sunuyorum. Beni kapana kısıtıran iblis sembolleri hattını adımlamaya başlıyorum, bunu yavaş ve düşünceli bir gezinti gibi göstermek ve ilerlerken hatta kan döktüğüm gerçeğini gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

"Sadece birimizden büyüü almak için zamanın olacak," diyorum ona kendimden emin bir şekilde. "Ve sonra Tarikat seni durdurmaya çalışmak için burada olacak. Zamanını gerçekten Elon'la mı harcamak istiyorsun?"

Bana ters ters bakıyor, açıkça inanmıyor, ben de ona cık cık diyorum ve başımı sallıyorum.

"Zamanın tükeniyor Jamie ve sen bunun farkında bile değilsin. Sana bir takas öneriyorum. Elon'u geri koy ve beni al. Başına geleceklere karşı savaşma şansın ancak bu şekilde olabilir," diyorum ve umarım bana inanır.

İblis işaretleri, sihirlerini kullandığında her zaman olduğu gibi parlıyor, ancak geri kalanı kül gibi görünüyor, sanki rüzgar çok sert bir şekilde iterse parçalanabilirmiş gibi.

"Yalan söylüyorsun," diye karşılık veriyor ve ben de gülüyorum.

Elbette öyleyim, ama her ne kadar *buna* inanmak istese de, gözlerinde bir şüphe zerresi görüyorum. Delirmiş zihninde bir *ama ya olursa* tartışması yaşanıyor ve beni gerçekten dinleyebileceğini umuyorum.

Elon sunakta nefes nefese kalmış, gözlerini Jamie'nin elindeki bıçağa dikmiş. "Lennox, yapma," diye homurdanıyor ve Jamie bıçağı ona daha sert saplarken yüzünü buruşturuyor.

"Tarikat'tan sağ çıkmam umurunda değil," diye hırslıyor, kafasındaki çarklar yavaşça dönüyor ve sonunda aldatıldığının kanıtı olarak bu sonuca varıyor.

"Hayır, umurumda değil, umarım ruhunun derisini yüzmenin ve sana sonsuza dek acı çektirmenin bir yolunu bulurlar," diye itiraf ediyorum, her hecemden kin fişkırıyor. "Ama Elon'ı önemsiyorum. Bu ona yardım etmekle ilgili. Eğer şu anda onunla yer değiştirmeme izin verirsen kendimi feda eder ve sana sihrimi veririm. Ama Tarikat her halükarda geliyor, şimdi hangisinin daha önemli olduğuna karar vermelisin: istediğini söylediğin gücün mü yoksa annesinden hoşlanmadığın için masum bir cadıya işkence etmenin mi?"

İblis işaretleri sözlerimle parlıyor ve bıçağın sapını sıkıca kavıyor. Bir saniye beni inceliyor, sonra bir saniye , sanki sözlerim yavaş yavaş içine işliyor ve tüm planlarını altüst ediyor.

"Tik tak," diye alay ediyorum kanayan kolumla etrafıma kazınmış siyah iblis izlerinin içinden bir geçiş daha yaparken.

"Sadece onu kurtarmaya çalışıyorsun," diye suçluyor, bakışları şüpheli ama tereddütlü.

"Elbette öyleyim, seni aptal sürtük, ama bu doğruyu söylemediğim anlamına gelmez," diye çıkışıyorum ona. "Riske girmek mi istiyorsun?" Meydan okuyorum. "Kaynağı öldürme fırsatını kaçırarak mısınız?"

Burun delikleri öfkeyle alevleniyor ama neyse ki bıçak Elon'a daha fazla yaklaşıyor.

"Eğer yalan söylüyorsam, beni öldürürsün ve sonra da onu öldürürsün," diyorum ona rahat bir omuz silkmeye, "ama eğer yalan söylemiyorsam, seni durdururlar ve borçlu olduğun iblisler ruhunu parçalara ayırırken onların bağırsaklarını deşmelerini izlerim," diyorum ona, hâlâ bunu tartışıyor olmasına sinirlenerek. Benim mantığım gayet sağlam ama *bu* akıl hastası öyle değil. Buna kanacak mı bilmiyorum.

Ayağım engebeli bir taşın kenarına takılıyor ve tökezliyorum, düşme tehlikesi karşısında kollarım beni yakalamak için fırlıyor. Çabucak toparlanıyorum ama Jamie'nin gözleri benim kendinden emin bakışlarımdan kolumdan akan kana kayıyor. Elon'dan uzaklaşıp bana doğru bir adım atıyor, yüz hatları güvensizlik ve öfkeyle sıkışmış.

"Ne yapıyorsun?" diye , bakışları kolumdan yerdeki kanlı sembollere kayıyor.

"Senin için geliyorum," diye hırlıyorum ve öfke kontrolü ele almadan önce yüzünde beliren korkuyu kaçırmıyorum.

Kilisenin kapıları büyük bir gürültüyle kapanıyor, sanki bizi sihirli bir şekilde buraya hapsedmiş gibi. Onu kaybettiğimi hemen anlıyorum ve bana ters ters bakıp sunağa doğru ilerliyor.

"Ruhunu senden kendim söküp çıkaracağım!" Bıçağı bir kez daha Elon'ın derisine bastırırken ona bağıyorum.

İlahi söylemeye başlıyor ve Elon bıçağı koluna saplarken acı içinde çığlık atıyor. Bedenimde büyüyen umutsuz ateşe kendimi kaptırıyorum, Elon'un çığlıkları beni teşvik ediyor. Sihrimi çağırıyorum, cevaplar için yalvarıyorum. Kanım iblis sembollerinin iç çizgisini süslüyor, oluklara sızıyor ve sanki özüm onları bir şekilde geri alıyormuş gibi kıvrılıyor. İşaretlere, doğru açığı bulursam çözebileceğimi bildiğim bir bulmaca gibi yoğun bir şekilde bakıyorum ve işte o zaman kelimeler aklıma geliyor. Onları bir araya getirmeye, hecelemeye ve zikretmeye başlıyorum, kelimeleri büyüm ve irademle güçlendiriyorum ve sonra kana yediriyorum. İşaretler büyü kullanımına tepki veriyor ama doğal Osteomancer yeteneklerimi kullandığım zamanki kadar acı vermiyor. Hızımı arttırıyorum, daha da hızlı ilahiler söylüyorum. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyorum ama büyümlü içgüdülerime güveniyorum, tıpkı kemik büyümlüne her zaman güvendiğim gibi kan büyümlüne de güveniyorum.

Elon çığlık atıyor ve Jamie'ye durması için yalvarıyor, tam o sırada etrafımdaki semboller buharlaşmaya başlıyor ve kanım kontrolü ele almaya çalışırken yaptığım şeye tepki olarak tıslıyor. Elon'un çaresiz çığlıkları beni daha da fazla bastırmaya ve daha hızlı çalışmaya iterken acıyı görmezden gelerek her şeye daha fazla büyü yapıyorum. Sözlerim ve büyü dokumam en iyi müzayedeciye bile taş çıkartır ve büyümlünün kendisinde garip bir doruk noktası oluşmaya başladığını hissediyorum.

Yüksek sesli bir çatırtı havayı yararak herkesin sıçramasına neden olur. Jamie ilahi söylemeyi ve kesmeyi bırakıp kapıya bakıyor, yüzündeki kan çekiliyor. Ben ise ayaklarımın dibindeki kanlı sembollerini inceliyor ve taşlardan birinin bir zamanlar bütün olduğu yerde şimdi çatlamış olduğunu görüyorum. Onu içime çekiyorum ve sonra kanayan elimi sembolün üzerindeki boşluğa sokarak az önce olduğunu düşündüğüm şeyi test ediyorum. Elim az önce orada duran bariyeri geçmeye başladığında acının bana çarpmasını bekliyorum ama hiçbir şey olmuyor.

Şok beni çarptı.

Lanet olsun, işe yaradı.

Elimi hızla üzerinde hâlâ sağlam bir iblis izi olan taşa götürüyorum ve temasla birlikte acı bir gelgit dalgası gibi içime hücum ediyor. Elim geri çekiyorum, ama tek ihtiyacım olan birkaç taşı daha kırmak, sonra kurtulabilirim. Bu keşifle birlikte içimde bir sevinç dalgası oluşuyor ve Jamie'ye bakıyorum, yüzümün her yerinde intikam ve zafer yazılı.

Jamie'nin panikle sarsıldığını, bakışlarının endişeyle büyüdüğünü ve yaptığı şeyi iki katına çıkarmak için acele ettiğini, Elon'a bir kez daha başlarken daha hızlı zikrettiğini izlerken göğsümde memnuniyet çiçekleri açıyor. Ben de aynı hızla zikrederek kanımın izine odaklanıyorum. Mancer dilimden vahşi büyü şelalesi gibi dökülüyor, irademi taş taş kanıma akıtarak özgürlüğümü geri almak için savaşıyorum.

Bir taş daha çatlıyor ama Jamie ve ben Elon'un hayatı için birbirimizle yarışırken kutlamak için durmuyorum. Buradan siktir olup gitmek ve Jamie'nin 'la ayini bitirmesini engellemek için acele ederken gerginlik vücudumdaki her kası geriyor. Bir taş daha çatlıyor ve sadece bir taneye daha ihtiyacım olduğunu biliyorum, sonra onu ve tüm bu boktan şeyleri mümkün kılan iblisi yok edeceğim.

"Dur," diye bağıyor Jamie ve başımı kaldırıp baktığımda bıçağı titreyen eliyle Elon'ın boğazına dayadığını görüyorum. "Sakın bir sembol daha kırayım deme, yoksa onu hemen öldürürüm," diye tehdit ediyor ve donup kalıyorum. Gözlerindeki manik parıltı geri geldi ve söylediklerinde ciddi olduğunu biliyorum.

Kolumu büyülü kafesten dışarı kaydırıyorum, tehdit açık. Henüz dışarı çıkamayabilirim ama bir şey yapmaya kalkışırса onu durdurmaya çalışacak kadar gücüm var.

"Kıpırdama," diye homurdanıyor ve bana dik dik bakarken bıçağı adamın boğazına daha sert bastırıyor.

Ben de ters ters bakıyorum, ama duruyorum, bir şey söylersem ya da bir yaparsam onu çok sinirlendireceğinden ve Elon'un bunun bedelini ödeyeceğinden korkuyorum.

"Nasıl oluyor da kan büyüüne sahip olabiliyorsun?" diye soruyor, sesi çığlıktan farksız. "Büyükannende kan büyüü yoktu ve ailendeki hiç kimsede de başka bir dal yoktu" diyor, açıkça benim ve sevdiğim insanlar hakkında çok fazla şey biliyor.

Araştırma yapmaktan bahsettiğini hatırlıyorum ve bu da beni aldığı herkesi ne kadar derinlemesine incelediğini merak ettiriyor.

"Hayır, kan büyüü yoktu," diyorum ürkmüş bir atı sakinleştirmeye çalışıyormuşum gibi eşit ve sakin bir şekilde. "*Sen* Osteomancer'ları almaya başlamadan önce benim de yoktu," diyorum sessizce ve ihtiyatla büyüü serbest bıraktığım elime doğru itip kemiklerini ya da kanını hissetmeye çalışırken ona gizemli bir şekilde.

"O zaman ne sikime sahipsin?" diye hırılıyor sabırsızca.

Elon, yüzünün düzlemlerine kazınmış öfke ve yalvaran gözlerle sessizce bana bakarken boynuna saplanan bıçağa irkildi

Onu durdurmam için bana yalvarıyor. Bunu sihirli bir şekilde yapmanın bir yolunu aramaya çalışıyorum, ama kancalarımı ona takmak için zorlasam da bir yol bulamıyorum. Sanki özü, fiziksel bedeni tam önümde durmuyor gibi. Belki de iblis büyüü onu bir şekilde gizlemiştir ve yüzümde, büyüümün hala bunu durdurmaya yetmeyebileceği gerçeğinden duyduğum endişeyi göstermemeye çalışıyorum.

"Bir Kan Cadısı'na bağlı olduğum için Tarikat'ın beni nasıl takip ettiğini sanıyorsun?" Ona yalanı ikiye katlayarak söyledim.

Jamie'nin yüzü gözlerimin önünde bembeyaz oluyor. Açıklamam karşısında yaşadığı dehşeti fiziksel olarak görebiliyorum. Rogan'dan önce ipin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Jamie'nin neden bahsettiğimi çok iyi bildiği ve dehşete kapıldığı açık.

Verdiği tepkiden bir tür haz duymam, yüzünün her yerinde gördüğüm çiğ korkudan zevk almam gerekiyor ama bıçağı hâlâ Elon'ın boğazına dayamış durumda ve ayağı kayıp ona zarar vermesinden korkuyorum. Kendime, iş o noktaya gelirse kanamayı durdurmak için kan büyüünü kullanacağımı söylüyorum ama yara kötüyse, onu kurtarmak için yeterince şey yapamayabilirim. Bir de Jamie ve Elon'ın etrafını sarmış gibi görünen büyüü ölü bölge meselesi var.

"Yine de Elon'la yer değiştireceğim," diye teklif ediyorum sakince. "İkimizin de bundan istediğimizi elde etmesi için hâlâ zaman var," diye hatırlatıyorum ona, gözlerim onun delirmiş bakışlarından Elon'a kayıyor.

Ona bir bakışla elimden gelen güvenceyi vermeye çalışıyorum ve sonra sunağın tabanına ve kürsünün etrafına bakarak büyüümü hala engelleyebilecek herhangi bir şey olup olmadığına bakıyorum.

Etrafımızda gök gürültüsü gibi bir patlama sesi duyuldu. Yerimden fırlamamak için kendimi zor tutuyorum ve kafamı kilisenin girişine doğru çeviriyorum, çünkü bu kesinlikle ben değildim. Büyük ahşap kapılar, diğer taraftaki her kimse onu kabul etmenin eşiğindeymiş gibi eğiliyor. Şaşkınlık yavaş yavaş içime çökerken ve içimde bir rahatlama oluşmaya başlarken tamamen sersemlemiş bir şekilde bakıyorum.

O burada.

Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama biliyorum. Rogan içeri girmek için savaşıyor. Hem çok yakın hem de çok uzakta ama o burada. O burada ve *biz* hâlâ hayattayız. Gözlerim doluyor ve kürsüye doğru dönüyorum, gözlerim hevesle Elon'un gözlerini arıyor. Jamie'nin Elon'un elini işaret ettiğini fark ettiğimde ölümcül bir şekilde hareketsiz kalıyorum.

Bir eliyle bana silah doğrultuyor, diğer eliyle de bıçağı tutmaya devam ediyor ama bıçak Elon'ın boğazına dayanmak yerine kalbinin üzerinde duruyor.

Bana bakıyor, yeşil gözleri yaşlarla dolu ve içimde dehşet ve öfke savaşı var.

Arkamdaki kapılardan bir başka büyük çatlak sesi gelirken Jamie gülüyor, ama hâlâ geçemediklerini söyleyebilirim.

Çok yaklaştın!

"Kazandığımı , değil mi?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

Nefesimi tutuyorum, kapıları kırmaları ve bu psikopatı durdurmaları için içimden çığlık atıyorum.

Bir başka gürültülü çatırtı kapıları dövüyor.

Acele edin!

Jamie'nin gülümsemesi sadistçe bir hal alıyor ve başını yana eğiyor.

"Yanılmış olman çok kötü, Lennox."

Hayır! Hayır!

Jamie'nin gözü sertleşip parmağı tetiği çekince boğazımdan ruhumu parçalayan bir çığlık kopuyor. Silahın ateşlenme sesi her şeyi bastırıyor ve yapmaya çalıştığı şeyi durdurmak için çaresizce Jamie'ye şiddetli bir büyü darbesi gönderiyorum ama büyüüm kürsüyü koruyan bariyere çarpıyor. Bu kez vücudumda patlayan acı ayaklarımın dibindeki taşlara oyulmuş sembollerden değil, göğsümü delip geçen kurşundan kaynaklanıyor.

İçimde acı tsunamileri oluşuyor ama orospunun işi bitmemiş. Keskin bıçağı Elon'ın göğsünün üzerine kaldırıyor ve hiç acımadan ya da tereddüt etmeden Elon'ın kalbine saplıyor. Bıçağı göğsüne gömerken nefes nefese kalıyor ve sonra vücudunun sadece ölümün neden olabileceği o korkunç şekilde gevşemesine tanık olmak zorunda kalıyorum.

O kadar içten ve kırık bir çığlık atıyorum ki büyüüm karşılık veriyor. İçimdeki kayıp ve intikam ihtiyacını o kadar güçlü bir şekilde dışarı akıtırken kalbim Rogan'a haykırıyor ki bir parıltı ve sonik bir gürültüyle ayaklarımın dibindeki taşlar patlıyor.

Çığlığım bir gürültüyle kesiliyor ve aniden ağzımda kan tadı alıyorum. İçimi parçaladığını bildiğim hasara bakmayı reddediyorum ve arkamdan gelen bir başka kıymık çatlağı beni teşvik ediyor. Jamie'ye yaklaşmak için bedenimi zorluyorum. Bana bakıyor, ilahi söylemeye başlarken bakışları paniklemiş, elini Elon'un göğsünde biriken kana sokuyor ve yüzünü siliyor.

Ne yaptığını hemen anlıyorum ve öfke damarlarımda dolaşüyor. Şeytanını çağırıyor. Elon'u kurban olarak kullanıyor ve onu götürmesi için çağırıyor. İçimdeki her şeyi kullanıyorum ve boğuk bir çığlıkla ona bir büyü darbesi daha gönderiyorum. Tıpkı hücremdeki sembollerde olduğu gibi, taşlar kürsüye ve sunağa çıkan merdivenlerin dibinde bir sıra halinde patlıyor. Jamie ve Elon'ı aniden büyümlle birlikte hissedebiliyorum ve onu benden koruyan iblis işaretleri yok edildiği için içimde bir tatmin duygusu oluşuyor.

Kapılar arkamdan öyle bir güçle açılıyor ki beni öne, yere doğru fırlatıyor ve Jamie'ye ulaşma çabalarımı boşa çıkarıyor. gürültü ve kaos patlak veriyor ve ben ciğerlerime hava çekmek ve kendimi yerden kaldıracak gücü bulmak için mücadele ediyorum. Beni vurduktan sonra ayakta kalabilmek için tek yapabildiğim buydu ve şimdi uzuvlarımın işbirliğini sağlayabileceğimden emin değilim.

Jamie'ye bir şey çarpıyor ve Elon ile sunaktan uzağa fırlıyor. Rogan'ın çığlığını duyuyorum ve bu ses ruhumu tırmıklıyor ve kederimi .

Kendimi sunağa yaklaştıırken taş içimi kesiyor. Kaçmak için onu kullanmasını engellemek için Elon'a ulaşmalıyım. Hayattayken onu koruyamadım ama öldüğünde koruyacağım. Bu iblis lekeli kaltağın onu zaten kullandığından daha fazla kullanmasına izin vermeyi reddediyorum.

Her santim bir mücadele, ama homurdanıyorum, öksürüyorum ve kendimi yaklaştırmaya zorluyorum. Arkamda bir tür kavga oluyor ve ne olduğunu görmek için döndüğümde bulduğum şey karşısında şok oluyorum. Sanki gölgeler kendilerini kilisenin duvarlarından ve köşelerinden koparmışlar ve şimdi bizi kurtarmaya gelen Tarikat üyeleriyle savaşıyorlar. Her şey çok hızlı ilerliyor, o kadar çoklar ki, kargaşanın ortasında yüzleri seçemiyorum ya da Rogan'ı seçemiyorum.

İçimde öfke kaynıyor ve Elon'a ulaşmak için daha da zorluyorum.

ama body, bu sadece bir yara, biz hallederiz.

Gözüme bir hareket çarpıyor ve Jamie'nin ayağa kalkmaya çalıştığını görüyorum. Sihrim tutunuyorum ama bağlantıda bir sorun var. Sanki büyüüm yanıp sönüyor ve hizmet dışı kalıyor. Derin ve ıslak bir nefes alıyorum ve içimde her zaman çok istikrarlı ve güçlü olan güce odaklanıyorum. Bağlantı dengeleniyor ve kanamayı mümkün olduğunca durdurmak için büyüüyü bedenime doğru itiyorum. Onarabildiğim kadarını onarmaya çalışıyorum ve sonra kalanların bir kısmını alıp Jamie'ye uzanıyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Elon'la arasına giriyor, çatlamış dudaklarından şeytani ilahiler dökülüyor. Bacaklarından birindeki kemikleri hissediyorum ve bir düşünceyle, ilerlemesini durdurmak için onları kırıyorum.

Acı dolu bir çığlık kilisede çınlar, ancak tüm bu kargaşa içinde hızla kaybolur.

"Kazandığını sanıyordun, değil mi?" O aşağı inerken hırlıyorum, sesim kilisenin duvarlarında yankılanan gürültüde kayboluyor.

Sihirli bir şekilde tekrar Jamie'ye uzanıyorum ama yeteneğime erişimim kesiliyor ve boğucu bir öksürük nöbeti acil dikkatimi gerektiriyor. Kendimi sunağa doğru çekerken kan kusuyorum. Büyü içimde yeniden canlanıyor ve hiç vakit kaybetmeden etrafımı saran kül yığınlarının içindeki toz haline gelmiş kemiklere . Bileğimin bir hareketiyle onlar yerdeki yığınlardan havadaki bulutlara dönüşüyor. Ayağa kalkmaya çabalarken Jamie'nin öldürdüğü insanların kalıntılarını ona doğru itiyorum. Küllü sis etrafını sarıyor ve onu boğmak için elimden geleni yaparken, bir başka kül bulutuna Elon'un bedenini sunaktan aşağı çekmesini emrediyorum.

Jamie çığlık atıyor ve ben de öksürüklerini ve intikam bulutuyla savaşırken öğürmesini duyana kadar külleri boğazından aşağı itiyorum. Daha fazlasını yapmak, ona daha fazla acı çektirmek istiyorum ama sanki pillerim bitirmiş ve değiştirilmeleri gerekiyormuş gibi sihrime erişimimin tekrar kesildiğini hissedebiliyorum. Sahip olduğum her şeyi Elon' bana indirmeye yeniden odaklıyorum ve sonra küllerden bizi kilisenin ön tarafını işaret eden devasa, kirli, vitray pencerenin altındaki duvara çekmelerini istiyorum.

Sahip olduğum tüm güçle Elon'a tutunuyorum, artık ona sahip olduğum ve Jamie'nin artık ona ulaşamayacağı için rahatlamış durumdayım. Aynı zamanda, Rogan kapıların hemen dışındayken onu böylesine anlamsızca öldürdüğü gerçeği yüzünden tamamen yıkılmış durumdayım. İçimdeki güç yine kesiliyor ama neredeyse duvara ulaştık ve hâlâ kısmen kül sisinin içinde gizleniyoruz. Kilisenin önündeki taşlar daha fazla ilerlememi engelleyene kadar bizi sürüklüyorum. Durup nabız kontrolü yapıyorum. Hiçbir şey bulamayınca, Elon'un nefes aldığına dair bir işaret var mı diye hırıltılarımın arasından dinlemeye çalışıyorum. Göğsü hareket etmiyor ve öldüğü çok açık. Orada hiçbir şey yok.

Bıçağı göğsünden çıkarmaya çalışırken gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Kurşun yarasının içimde yarattığı acıyla savaşmak için üç deneme yapmam ve ciddi bir çaba sarf etmem gerekiyor ama sonunda onu çıkarıyorum ve ihtiyacım olursa diye yanıma koyuyorum. Gücümün azaldığını hissediyorum ve Elon'u kendime çekip koruyucu bir şekilde üzerine çömeliyorum ve sonra tüm yeteneğim tükeniyor

sanki bir elekmişim gibi. Sanki Elon'a ulaşabilmek için vücudumla bana her şeyi vermesi için pazarlık yapmışım gibi ve şimdi ona sahip olduğum için depoda benim için hiçbir şey kalmadı.

İçin

de.

Dışa

rı.

Ciğerlerimi şişirmeye ve sonra da söndürmeye zorluyorum ama bu giderek zorlaşıyor. Düzen'in savaşı kazandığına dair sesler iliklerime kadar umutla dolmam gerekirken, kederim ve üzüntüm tarafından bastırılıyor. Rogan'ın sonunda bizi bulduğunda ne yapacağını düşünemiyorum bile, sadece saniyeler için çok geç olduğunu keşfetmek için. Elon'un bedenini tutarken her şeyi unutuyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı damlıyor ve göğsümden hala akan kanla karışıyor.

Endişelenmem gerekirdi ama hiçbir şey hissedemediğimi fark ettim ve sihrimi kullanmaya çalışsam da kanı durduracak bir şey bulamadım. Ben bir Ruh Cadısı değilim ve ne kadar istesem de, tüm hasarı onaramam ya da hem Elon'un hem de benim bu yerde güce aç bir psikopatın ellerinde yaşadığımız dehşetin tüm kanıtlarını gizleyemem.

Kirli bir tutam saçı Elon'ın yüzünden itiyorum ve göz kapaklarını kapatmak için uzanıyorum. Tarikat'tan kimin kurtarmaya geldiğini görmek için başımı kaldırıp bakamıyorum bile. Burada bulabileceğimiz tek kişi ben olduğum için çok utanıyor ve yıkılmış hissediyorum.

"Lennox! Elon!" Rogan haykırıyor, güçlü sesi arıyor, içindeki umut kalbimi kırıyor. Ama her zaman onun ateşine kapılmış bir pervane gibi başımı kaldırıp bakıyorum, istemesem de ona doğru çekiliyorum.

Benden nefret edecek. Elon yerine burada olduğum için nefret edecek. Enkaza dönmüş bakışlarım kavgayı ararken ve sonunda bir çift yosun yeşili göze takılırken bu bilginin ağırlığı altında eziliyormuşum gibi hissediyorum.

Yüzünü gördüğümde içimde işe yaramaz bir umut dalgalanıyor. Hâlâ kilisede bizi arıyor ve keşke burada olduğumu haykırabilseydim ama içimden gelmiyor. Kendisine ve etrafındakilere fazla yaklaştırmaya cüret eden gölgelerle savaşıırken, yüzünün mükemmel düzlemlerinin çılginca bakışını izliyorum.

Buradayım, diye fısıldıyorum içimden ve sanki avazım çıktığı kadar bağırmışım gibi Rogan'ın gözleri hemen benimkileri buluyor. Üç Tarikat askeri önüme çıkmadan önce bakışlarında bir rahatlama parıltısı görüyorum, hırlayan ve hırlayan ve bir avuç kadar hızlı hareket eden bir avuç gölge yaratıkla savaşıyorlar.

göz açıp kapayıncaya kadar oradan oraya sıçırıyor. Rogan sonunda bana ulaştığında, hissettiği rahatlamanın yok olacağını biliyorum ve bu benim hatam. Kan büyüünü daha önce düşünmüş olsaydım... Bu kadar çok şeyi durdurabilirdim.

Şeytani bir hırıltı kiliseyi yırtıyor ve Jamie gerçek küllerin arasından yükseliyor, bir kıyamet habercisi gibi havada süzülüyor. İzleri güneşin kendisi kadar parlak ve görebildiğim kadarıyla bir o kadar da sıcak. İblis büyüü onu yakıp kavuruyor ve bana Eleanor'un yanlışlıkla içine çektiği iblis laneti yüzünden parçalanmaya başlamasını hatırlatıyor.

Jamie'nin dönüp şeytani öfkesini bana yöneltmesini bekliyorum ama onun yerine cehennem gibi sığınağına giren Tarikat üyelerine odaklanıyor. Prek ve ekibinin yanı sıra Marx ve Binbaşı'nın da aralarında bulunduğu birkaç kişinin gölge yaratık üstüne gölge yaratıkları yok ettiklerini ve topluca yaklaştıklarını görüyorum.

Jamie çılgılık atıyor, sesi bir insandan çok bir Yüzük Hayaleti'ne benziyor. Havada süzülürken saçları yanıyor, eriyen dudaklarından derin ve sabit bir ilahi dökülüyor. Sanki toplu bir nefes alış veriş varmış gibi hissediyorum, sonra bir anda ilahisi daha da yükseliyor ve etrafımızdaki kilise uğursuzca sallanmaya başlıyor. Kalçamın yanına koyduğum gümüş bıçağı avuçlayarak Elon'ı vücudumla koruyorum.

Ödünç aldığı tüm büyüü yapmaya çalıştığı şeye odaklarken Jamie'nin parçaları mide bulandırıcı sıçramalarla yere düşmeye başlıyor. Kiliseyi üzerimize mi yıkmaya çalışıyor yoksa altından bir şey mi çağırıyor anlayamıyorum ama iki durumda da kullandığı büyüünün onu psikopatça santim santim yaktığını görebiliyorum. Onu izliyorum, keşke onu sonsuza dek bitirecek kadar gücüm olsaydı diyorum ama görünüşe bakılırsa bunu zaten kendi kendine yapıyor.

Birden sarsıntı kesiliyor ve Jamie kürsünün zeminine çarpıyor. O kadar sert çarpıyor ki, çarpmanın etkisiyle altımdaki taş titriyor. Önce çarpmanın etkisiyle bayıldığını düşünüyorum ama sonra yuvarlanıyor, başını o ürpertici şekilde eğiyor ve dönüp bana bakıyor. Beni içine çekiyor, yaralı yüzünde mide bulandırıcı bir gülümseme var, ancak bakışlarında gördüğüm Jamie değil, tamamen başka bir şey.

Deniz mavisini tek gözü artık parlak turuncu ve gözbebeği bir keçinininki gibi yatay olarak yarılmış. Vücuduna damgalanmış iblis işaretlerinin her biri, tek gözüyle aynı ateşli turuncu renkte parlıyor.

"Ossssteomancerrrr," diye tıslıyor adeta, Jamie'nin erimiş dudaklarını kullanarak unvanımı söylüyor.

İçgüdüsel olarak sihime uzanıyorum ve gelmediğinde panik yapmamaya çalışıyorum.

"Yooooou're minnnneee," diye hırıldıyor ve ben kendimi onu terslemekten alıkoyuyorum.

Kendini koruyamayacağın iblisleri kızdırmamalısın.

Bunun yerine ona ters ters bakıyorum. "Kaç, pislik," diye uyarıyorum, içimdeki tüm öfke ve intikam isteğiyle. "Küçük hayvanını canlı ele geçireceğiz ve kim olduğunu öğrendiğimde, sen ve bunun olmasına yardım eden herkes ölene kadar seni avlamaktan vazgeçmeyeceğim," diye hırlayarak Elon'u ve kiliseyi işaret ediyorum.

İblis bir an beni inceliyor ve sonra gülmeye başlıyor. "Yakında görüşürüz, Lennnniiii." Jamie göz kırpmıyor ve iblis ortadan kayboluyor. Bir kez daha yarısı deniz mavisi, diğer yarısı iblis işareti olan bir bakışa bakıyorum.

Jamie şoke olmuş görünüyor ve "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır!" diye bağırmaya başlıyor. Kan donduran bir çığlık havayı dolduruyor, sonra bir tane daha, bir tane daha ve sonra bir anda Tarikat'la savaşan gölgeler dönüp Jamie'ye doğru koşuyor. İlk içgüdüm onu uzaklaştıracakları yönünde ve bir uyarıda bulunmak için ağzımı açıyorum. Ama ben bunu yapamadan, gölgeler ona yaklaşıyor. Onlarla savaşmaya başlıyor, yalvarıp çığlık atıyor ve iblisin yarım kalmış işleri tamamlamaya çalıştığı çok açık. Güzel, ama bunun onu kurtaracağını sanıyorsa, benim kim olduğumu bilmiyor demektir. Gölge yaratıklar piranalar gibi, ruhunu satan kadından geriye kalanları parçalara ayırırken, iblis işaretleri ona dönüyor ve geri kalanını yakıp kül ediyor.

Cehennemde çürü, kaltak.

Başına gelenler için kalbimde zerre kadar acıma duygusu olmadan, onun titizlikle bir hiç getirilişini izliyorum. Onun inşa ettiği sunakta yatan çok fazla insan, az önce sahip olduğu merhametin aynısı için yalvardı ve herhangi biri bunu onun ellerinde buldu mu? Hayır. Umarım çalmaya çalıştığı büyüün ve açgözlülüğü yüzünden kaybettiği tüm masum hayatların bedelini sonsuza dek öder. Çıglıklar gurultulara dönüşüyor ve sonra bir anda yok oluyor ve tüm gölge varlıklar da onunla birlikte yok oluyor. Geriye kalan tek şey çürümüş kan ve siyah katrandan oluşan fokurdayan bir su birikintisi.

Hasarlı ciğerlerime rahatlamış bir nefes çekmek için mücadele ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun gittiğini ve geri gelmeyeceğini bilmenin verdiği teselliye ve kesinliği içime çekiyorum.

Ding dong, sürtük öldü.

OceanofPDF.com

W Ciddi bir çabayla, daha çok da üzerine bir fil oturmuş gibi hissettiğim ve kanımın çoğunun şu anda etrafımdaki zeminde olduğundan emin olduğum için çamur. Kilisenin ön tarafına yaslanırken zihnimde beliren görüntülerle savaşımaya çalışıyorum, bu yerin taş duvarları arasında tanık olduğum tüm dehşeti engellemek için elimden geleni yapıyorum ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım onları kapatamıyorum.

Umarım gitmeden önce bu lekeli yeri yakmamıza izin verirler.

Elon'ı tutuşum biraz kayıyor ve onu kendime daha sıkı çekmeye çalışıyorum, ama ellerim çalışmak istemiyor gibi görünüyor. Aniden Rogan'ı yakınımda hissettiğimde tekrar deniyorum. Başımı kaldırıyorum, beni içine çekerken gözlerinde ne olduğunu görmekten korkuyorum, onun için her şeyden daha önemli olan tek kişinin bedenine tutunmaya çabalıyorum.

Yosun yeşili gözleri önce Elon'u sonra da beni incelerken boğazından boğuk bir hıçkırık dökülüyor. Hala onu korumaya çalışarak ve Rogan'ın içinde boğulduğunu bildiğim kalp kırıklığından kendimi koruyarak kardeşini kendime çekiyorum.

"Yardıma ihtiyacım var!" diye bağırıyor kırık bir sesle ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor, nereye dokunmanın güvenli olduğundan emin değilmiş gibi ellerini kaldırıyor.

Yere bakıyorum ve sonunda yüzüne sızan dehşete neyin sebep olduğunu . Hem Elon hem de ben kanlar içindeydik ve onarılamayacak kadar hırpalanmıştık.

"Tanrım, sana ne yaptı?" diye soruyor, gözyaşları güzel yeşil gözlerine dolup yanaklarına dökülürken keder sözcüklerini boğuyor.

Elimi uzatıp onları silmek istiyorum ama Elon'u bırakmak istemiyorum. Rogan'ı hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum ve bunu değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ama Elon'un bir kez daha emin ellerde olduğunu bilene kadar gitmesine izin vermeyeceğim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, bir hıçkırık sesimdeki inancı alıp götürüyor. Rogan'ın dehşet dolu bakışları benimkilere sığıyor ve orada gördüğüm tek şey ıstırap.

Çok yaklaştı. Çok yakındı ve göz açıp kapayıncaya kadar her şey boka sardı.

"Biri bana yardım etsin!" Rogan tekrar bağıyor ve bu sefer birkaç Tarikat üyesi koşarak geliyor. Bize bir kez bakıyorlar ve sanki şok hareket etme ve konuşma yeteneklerini çalmış gibi bir an donup kalıyorlar.

"Ona yardım edin!" Rogan gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken hırlıyor ve bu komut tanıdık olmayan Tarikat üyelerini durgun sersemliklerinden kurtarıyor.

Yaşlı sarışın bir adam yanıma çömeliyor ve Elon'u kollarımdan kaldırmaya çalışıyor. Ona daha sıkı sarılıyorum ve acınası bir itiraz hırıltısı çıkarıyorum. Rogan'ın yüzü kederle parçalanıyor ama onu itip yoğun bakışlarını tekrar benimkilere sabitlemesini izliyorum.

"Sorun değil, çok iyi iş çıkardın Lennox, bırak şimdi onunla ilgilensinler" diye cesaretlendiriyor ve ağzından dökülen yalan kalbimi sızlatıyor.

İyi bir şey yapmadım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.

Övgüsünü reddederek başımı sallıyorum ve içime çöken kederle nefes almaya çalışıyorum. "Önce beni almasını sağlamaya çalıştım. Onu durdurmaya çalıştım," diyorum ona, böylece ne kadar üzgün olduğumu, bunun olmasını engellemek için ne kadar uğraştığımı bilsin.

Rogan'ın gözlerini kalp kırıklığı dolduruyor ama Ruh Cadıları üçlüsü tekrar ona doğru uzanırken Elon'a bakmıyor. Kardeşini kaybettiği için çektiğini bildiğim acıya rağmen gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

"Biliyorum," diye kabul ediyor, gözleri sıcak ve anlayışlı. "O artık güvende, onu alacaklar ve ona bakacaklar, bizim de sana bakmamız gerek," yumuşak bir şekilde ısrar ediyor, sanki ben yatıştırılması ve şımartılması gereken yaralı bir vahşi hayvanmışım gibi. Göğsüme, sol tarafımı harap eden hasara ve şimdi yavaşça dışarı akan kana bakıyorum.

Kahretsin, ben yaralı vahşi bir hayvanım.

Titreyerek ıslak bir nefes alıyorum ve başımı sallayarak Elon'u tuttuğum yerden bırakıyorum. Bir anda kollarımdan çekildi ve her ne kadar

Tamam, onu benden yaklaşık üç metre uzağa çekip yere yatırıp kontrol etmeye başladıklarında içimden bir itiraz sızısı döküldü.

Bir çift güçlü kol beni sarıp sarmaladığında ve sıcak, sert bir göğse doğru koruyucu bir şekilde çektiğinde dikkatim onların yaptıklarından uzaklaşıyor.

Nerede olsa tanıyacağım bir sandık. Rogan.

İtilip kakılmanın acısının bana vurmasını bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde vurmuyor, ben de başımı arkaya yatırıp en sevdiğim renk olan yeşil gözlere bakıyorum.

Ona bir kez daha "Özür dilerim," diyorum ama beni susturuyor ve duymak istemiyormuş gibi başını sallıyor. Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum, nihayet buranın dehşetinden kurtulmuş oluyorum.

"Aç gözlerini, Lennox, hadi, benimle kal, aç gözlerini!" diye bağırıyor ve dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme beliriyor.

"Patronluk taşıyor," diye şakacı bir şekilde suçluyorum ve sonra kemiklerimi kıran bir öksürük nöbeti içimi parçalıyor ve beni kendi kanımda boğmaya çalışıyor.

Eller aniden üzerime geliyor ve götürülmekten korkarak Rogan'a bakıyorum. "Ben buradayım. Yanındayım," diye beni rahatlatıyor, dudaklarını alnıma bastırıyor ve ben büyüünün bana doğru itildiğini hissediyorum. Ona eşlik etmesi gereken sıcaklığı hissetmek için bekliyorum, kırık parçalarımın birbirine örölüp iyileştiğini hissediyorum ama bunların hiçbiri olmuyor.

İnsanlar etrafımda emirler yağdırırken ve vücuduma daha fazla büyü yapılrken Rogan'ın gözleri panikle doluyor ama işe yaramadığını hemen fark ediyorum. Birisi büyülü bir *silah* hakkında bağırıyor ve ardından bir Contegomancer'a Ruh Cadısı'nın büyüsünün işe yarayabilmesi için üzerimdeki kalkanı kaldırmaya çalışmasını emrediyor.

İfşaatları karşısında gözlerimi kapatıyorum. Elbette silah hecelenmişti - Jamie'nin hayattaki amacı her şeyi tamir edilemeyecek şekilde mahvetmekti, ben neden farklı olayım ki?

"Ne diyorsun sen? Ona yardım edemez misiniz? Siz lanet olası Tarikat'ın Animamancer'larısınız ve onu iyileştiremiyor musunuz?" Rogan hırlıyor ve içindeki korku kalbimi acıtıyor. "Bir şeyler yap!" diye tekrar haykırıyor ve sonra derin, zengin sesi bana tutunmam için yalvarırken beni daha yakına çektiğini hissediyorum.

"Yola çıkan Kontegomancer'larımız var, bizimle birlikte olan ikisi de öldürüldü, yerlerine gelenler olabildiğince hızlı geliyorlar. Yakındaki ley hattı sayesinde dakikalar içinde burada olurlar," diye güvence veriyor Binbaşı Rogan, ama hepimiz biliyoruz ki muhtemelen o kadar zamanım yok.

Göz kapaklarımı açmaya zorluyorum ama bunu başarmak için içimdeki her şeye ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Harap olmuş yosun yeşili gözler benimkilere bakıyor.

Konuşmaya, ona her şeyin yolunda olduğunu, onu önemsemişimi ve tüm bunlar olduğu için çok üzgün olduğumu söylemeye çalışıyorum ama boğazımda ve ciğerlerimde çok fazla kan var ve kelimeleri çıkaramıyorum.

"Dayan Lennox, yardım getiriyorlar. Bunu nasıl düzelteceklerini bulacaklar," diye beni rahatlatıyor ama söylediklerine umutsuzca inanmak isteyen ben değilim. Büyüm bozulduğu anda anlaşılmayı anlamıştım. "Benimle kal," diye yalvarıyor.

Ona toplayabildiğim en güven verici gülümsemeyi veriyorum, başımı sallıyorum çünkü tam da olmak istediğim yer burası. "İyi olacaksın," diye fısıldıyor bana kendinden emin bir şekilde, sesi duygusalıktan çatlıyor. "Ben buradayım ve sen de iyi olacaksın."

Yerden bir şey alıp tekrar içime itiyor ve alnını her zaman içimi ısıtan ve yapış yapış hissettiren bir şekilde alnıma bastırıyor. Ne yaptığını görmek için aşağıya bakıyorum ve yerden kan alıp göğsüme geri itişini izliyorum, çaresiz hareketi sabitken tekrar tekrar iyi olduğumu, iyi olacağımı söylüyor.

Uzanıp elini durduruyorum ve bakışlarımız buluşuyor, inkar edilemez gerçek ikimizin de gözlerinden dökülüyor.

Ben ölüyorum.

Rogan sanki gerçekliği ikimizden de uzaklaştıracakmış gibi başını sallıyor ve ben de uzanıp yanağını okşuyorum, ta ki o büyüleyici yeşil gözlerini bana tekrar çevirene kadar. Kalbi kırık bir bakış benimkilerle buluşuyor, beni içine çekerken gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. Dudakları nazikçe dudaklarıma değiyor ve şefkatli öpücüğünde sevgiyi, umudu ve kaybı hissediyorum.

Buna tutunmaya, içimde bir yerlerde olduğunu bildiğim mücadeleyi körüklemek için kullanmaya çalışıyorum ama soğuk kemiklerime işlemeye başlıyor ve nefes almak giderek zorlaşıyor.

"Elon," diye yalvarıyor Rogan ve sesinde duyduğum kaybı için acı çekiyorum. "Elon, bana yardım et," diye rastgele yalvarıyor, güçlü göğsü içinden dökülen hıçkırıklarla titriyor.

Elim yanağından düşüyor ve tekrar kaldırmaya çalıştığımda, kanla ıslanmış karnıma geri düşmeden önce sadece birkaç santim kaldırmayı başarabiliyorum.

"Yanımdayım Lennox," diyerek beni rahatlatan Rogan, gözyaşları dökölüp soğuk tenimi ısıtırken bana daha sıkı sarılıyor. "Çok üzgünüm," diyor titreyen bir hıçkırıkla, saçlarını yüzümden uzaklaştırırken. "Lütfen kal," diye yalvarıyor ve ben de bu istek karşısında kendi gözyaşlarımın gözlerimden süzölüdüğüünü hissediyorum.

Rogan kırık bir sesle, "Elon, uyan ve bana yardım et," diye homurdanıyor ve ben içimdeki her şeyle bunun olmasını diliyorum.

Yanımda başka bir varlık beliriyor, ama kim olduğunu görmek için başımla işbirliği yapamıyorum. Kısa kıvıl saçlar görüş alanıma giriyor ve her kimse az önce ellerini üzerime koyduğıuna ama endişe verici bir şekilde onları hissedemiyorum. Bir saniye sessizlik oluyor, sonra bir saniye daha ve bir saniye daha. Cadı kafasını kaldırıyor ve yardıma ihtiyacı olduğunu haykırıyor. Rogan'a, gözyaşlarına ve güzel yüzüne, gözlerinde gördüğüm umut ve çaresizliğe odaklanıyorum.

Elon'a yalan söyledim. Şimdiye kadar fark etmemiştim ama sanırım yalan hâlâ geçerli. Rogan'ı sevmek söz konusu olduğunda *olabilir* ya da *belki diye* bir şey yoktur, bu zaten yapılmış bir anlaşmadır.

Daha fazla cadı etrafımı sararken ve Rogan'ın sıcak gözleri bir kez daha benimkilere yerleşirken, "Lütfen ona yardım edin," diye emrediyor.

"Savaş, Leni," diyor bana ve sonra bir kez daha etrafımdaki herkes nefesini tutmuş gibi görünürken ortalık sessizleşiyor.

Rogan'ın gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve ona sadece bir bakışım la onu ne kadar önemseydiğimi ve burada kollarında kalmayı ne kadar istediğimi anlatmaya çalışıyorum.

"Şşşşş," mırıldanıyor, saçlarımı okşuyor ve dudaklarını usulca dudaklarıma yaklaştırıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor dudaklarıma, ama geri çekildiğinde kanım ağzını damgalamış ve artık hissedemediğim uzuvlarıma korku çökmeye başlıyor.

"Çok fazla hasar var. Üzerindeki kalkanı çok geç olacak," diyor bir kadının vakur sesi ve Rogan beni daha yakına çekiyor, yumuşak *nidaları* kulaklarımı doldururken gerçekte savaşıyor.

Biri şaşkınlıkla "Kalbim atıyor" diye bağılıyor ve etrafımda toplanan kalabalık hâlâ yaşam savaşı verenlere yardım etmek için uzaklaşıyor.

Her nefes almak gittikçe zorlaşırken ve etrafımdaki dünya içime kapanmaya başlarken Rogan öylece duruyor ve bana sarılıyor.

Benden küçük bir inilti kaçıyor ve Rogan beni tekrar usulca öpüyor.

Dudaklarına karşı *seni seviyorum diyorum* ve geri çekildiğinde, bir şey söylemeye çalıştığımı biliyormuş ama ne olduğundan emin değilmiş gibi başını sallıyor.

"Sorun yok," diye beni temin ediyor, gözyaşları yüzünden kontrolsüzce akarken sesi nazik ve kibar. "Tad ve Hillen'la ben ilgileneceğim. Hoot benimle kalacak ve ben de sevdiğin herkesin iyi olduğundan emin olacağım. Söz veriyorum Lennox, hepsiyle ilgileneceğim. İhtiyacın varsa gidebilirsin... ama kalmanı isterdim. Bunun bencillik olduğunu biliyorum ama düzeltmem gereken çok şey var, sana söylemem gereken çok şey var. Gitmene nasıl izin verebilirim?" diye hıçkırarak soruyor ve benim tek yapabildiğim kendi üzüntümü gözlerimden kaçırmak oluyor.

Yakınlarda bir yerde yüksek sesli bir kargaşa var, ama burada olmaması gereken biri görüş alanıma girdiği için ne olduğuna odaklanamıyorum.

Grammy? Onu gördüğüm için zihinsel olarak şok olmuş bir halde soruyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama sanki aklımdaki soruyu okumuş gibi bana sıcak bir şekilde gülümsüyor. Yan tarafını işaret ediyor ve ben de annemle babamı görmek için onlara bakıyorum. Duygularım yaşadığım şaşkınlığa yetişmeye çalışırken bir süre boş gözlerle onlara bakıyorum. Babamın sıcak gülümsemesi beni bir bebek gibi ağlatıyor. Hepsini çok özlemiştim ve şimdi buradalar. Annem kollarını açıyor ve sanki sevgi dolu kucağına adım atmamı bekliyormuş gibi o şekilde tutuyor ve gitmek istediğim kadar kalmak da istiyorum.

Heyecan ve mutluluk içimde patlıyor ama aynı zamanda hissettiğim yürek burkan kayıpla da savaş halindeyim. Rogan'ın kollarında kötüleşirken, bu adamla çok daha fazlasını yaşayabilme ihtimali içimde kıvılcımlar çıkarıyor ve sanki hayatta her zaman istediğim her şeyden koparılmışım gibi hissediyorum.

Büyükannem bana bilmiş bir bakış atıyor ve annemle babamın yanına gidiyor. Tıpkı hayattayken olduğu gibi, bazı şeyleri kabullenmem için bana yer ve alan tanıyor, beni zorlamak ya da elimi güçlendirmek için asla acele etmiyor.

Rogan'a dönüyorum ve gitmeden önce duymasını istediğim şeyi fısıldamaya çalışıyorum. Keşke kederini yatıştırabilsem ve hak etmediği üzüntüsünü kovabilsem. Bundan geri dönmenin bir yolunu bulmaktan daha çok istediğim bir şey yok ama vücudum onarılamayacak kadar kırıldı ve kendimi soluyor hissediyorum. Rogan eğiliyor ve alnını alnıma bastırıyor. Daha önce pek çok kez yaptığım gibi onu içime çekmeye çalışıyorum ama ciğerlerim artık gerektiği gibi çalışmıyor.

İçimde kalan tüm gücü topluyorum ve ona "Seni seviyorum" diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatırken dokunuşunun ve rahatlığının tadını çıkarıyorum.

"Seni seviyorum," diye beni rahatlatıyor, gözyaşları yüzüme serpiliyor. "Seni çok seviyorum, Lennox. Her şey için çok üzgünüm," diye yakınıyor ve tekrar tekrar yalvardığını duyuyorum...

"Bana geri dön."

Sözleri ruhuma işliyor, ağırlığını ve sıcaklığını da beraberinde getiriyor. Çok çabalıyorum, ama ne yaparsam yapayım, sözlerinin beni buraya bağlamasını sağlayamıyorum.

Kaydığımı hissediyorum.

Tam ona gitmek istemediğimi söylemeye çalışırken, içimde bir şey kopuyor. Etrafımdaki her şey kayboluyor ve duyduğum son şey kederli bir "Ben ne yaptım? Tanrım, ben ne yaptım?"

OceanofPDF.com

EPİLOG

I Üşüyorum. Soğuk ve rahatsız, ki bu cennette hissetmek için garip bir kombinasyon. Ya da belki cennette değilimdir. Cehennemde olmadığımı biliyorum. Hayatta iyi bir insandım ama gerçek şu ki üşüyorum ve kendimi

Dünyanın en rahatsız yatağında yatıyorum.

Etrafımı görmek için gözlerimi açmaya çalışıyorum ama henüz hazır hissetmiyorum. Ölmüş olmanız gerekirken düşünmek de bir başka tuhaf şey.

"Büyükanne?" Belirsizce seslendim.

Yemin ederim az önce burada benimle bir şey konuşuyordu. "Baba? Anne?"

Sesim mahfazamın duvarlarında yankılanıyor ve belirsizliğimin sesiyle beni dövüyor. Sadece aileme sarıldığımdan emindim. Kucaklaştığımızda yanaklarımdaki gözyaşlarını hala hissedebiliyorum ve yılların yanlış anlaşılma ve kızgınlığını birkaç dakika içinde döktüm. Çok güzel ve güçlendiriciydi ama şimdi burada, nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim olmadan soğuk ve rahatsız bir haldeyim.

İç çekiyorum ve bir kez daha sesin etrafımda yankılandığını duyuyorum. Elim seğiriyor, göğsüm kaşınıyor ve biraz rahatsız hissediyorum. Derin bir nefes alıyorum ama nerede olduğuma dair bana ipucu verecek herhangi bir koku tanımlayamıyorum. Göz kapaklarımı sıkıyorum ve sonra yavaşça açmaya çalışıyorum. Etrafıma ilk bakışım karanlık. Çok karanlık.

Kahretsin.

Belki de bir karışıklık oldu ve yukarı çıkmam gerekirken yanlışlıkla aşağı itildim. Ya da belki de bu bir çeşit garip kabul törenidir, "*Sürpriz, cennettesin!*" gibi. *Seni korkuttuğumuz için şimdi daha fazla minnettar değilsin?*

Etrafıma, bana göre ideal boyutta görünen küçük dikdörtgen alanın pürüzsüz duvarlarına bakıyorum. Belki de cennette uyuduğumuz yer burasıdır? Sanırım uyuduğumuzu varsayıyorum. Ama eğer uyumuyorsak, nasıl oldu da burada *uyandım*?

Tanrılar ya da her neyse burada ne tür bir kurum işletiyor bilmiyorum ama şu anda çok etkilenmediğimi söylemeliyim.

Bir an duraksıyorum, biri ya da bir şey bu düşüncem yüzünden beni cezalandırabilir diye endişeleniyorum ama öyle bir şey olmayınca rahatlıyorum. İçinde bulunduğum bu *şeyin* yanlarına ve altına bastırmaya başlıyorum, bir çıkış yolu ya da bir çağrı düğmesi gibi bir şey arıyorum. Başımın üstündeki duvara sertçe bastırıyorum ve şaşırtıcı bir şekilde açılıyor.

Bingo.

Şimdi açık olan kapıdan yukarı bakıyorum ve garip bir şekilde steril ve seyrek görünümlü bir alan olduğunu düşündüğüm şeyi görüyorum.

Hay sikeyim. Cennet uzaylı uzay gemisi mi? Bir dakika. Uzaylı uzay gemilerinde muşamba var mı?

Baş aşağı gördüğüm şeyi anlamlandırmaya çalışmak biraz kafa karıştırıcı, bu yüzden yüzüstü dönüyorum ve bu açıdan anlamlandırmaya çalışıyorum. Zemin gri muşamba, duvarlar *ise grinin* biraz daha açık bir tonu; ne tam gri ne de tam bej.

Kesinlikle bir uzay gemisi değil.

İçinde bulunduğum küçük alandan dışarı itiyorum ve az önce iterek açtığım kapı gibi birkaç kare paslanmaz çelik kapı daha görüyorum. Tavandan bana doğru yanıp sönen birkaç uzun floresan ışığı var ve tamamen bir döngüye girdim. Yeni insanları karşılamak için avizeler ya da biraz daha abartılı bir şeyler olacağını düşünmüştüm. Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve kafam iyice karışmış bir şekilde etrafımdaki düzene baktım.

Ve sonra bana kaçak bir kamyon gibi çarptı. Daha önce hiç görmemiştim ama bir anda tam olarak nerede olduğumu bildiğime emin oldum.

Vay canına. Lanet olsun. Lanet olsun, morgdayım.

Ve bunun anlamına gelebilecek tek şey... Yaşıyorum... tekrar.

Son, şimdilik...

OceanofPDF.com

AYRICA YAZAN: IVY ASHER

Kentsel Fantezi Romantizm

OSSEOUS KRONİKLERİ

Kemik Cadı Kan

Cadı Bağlı Cadı

Dark Shifter Romance Standalone

SENECA RAIN'İN KAHRAMAN RUHU

Kuduz

Paranormal Romantik RH

Sentinel Dünyası

KAYIP NÖBETÇİ SERİSİ

Kayıp ve Seçilmiş Uyanmış ve

İhanete Uğramış

İşaretlenmişler ve Kırılmışlar

Bulunmuşlar ve Dövülmüşler

GÖLGELİ KANATLAR SERİSİ

Gizlenenler

Açıklananlar

Islah

SENTINEL DÜNYASI'NDA DAHA FAZLASI YAKINDA.

HELLGATE GUARDIAN SERISI

Mezar Hataları

Vahim Sonuçlar Vahim

Kararlar

Mezar İşaretleri

Shifter Romantik Komedi Tek Başına

Uygun Şekilde Mahkum Edildi

Distopik Romantik Komedi Bağımsız RH

Nisan Şakaları

OceanofPDF.com

YAZAR HAKKINDA

Ivy Asher chai bağımlısıdır, küfreder ve çok güler - ama ürkütücü, tek başına gülme tarzında değil. Karı, kitapları, iki insan ve üç kürk bebekten oluşan ailesini seviyor. Kafasında uçuşan dünyalar ve karakterler var ve bu tür bir çılgınlığı destekleyen harika insanlarla çevrili olduğu için yeterince şanslı.

Ivy [Asher'in Okuyucu Grubuna](#) katılın ve en sevdiğiniz seriler ve yeni çıkan kitaplarla [BookBub](#) bilgileri güncellemeler için onu [Instagram](#) ve da takip edin!!!

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.